

TABLE OF CONTENTS

<u>Tra đề</u>
<u>Chương 1</u>
<u>Chương 2</u>
<u>Chương 3</u>
<u>Chương 4</u>
<u>Chương 5</u>
<u>Chương 6</u>
<u>Chương 7</u>
<u>Chương 8</u>
<u>Chương 9</u>
<u>Chương 10</u>
<u>Chương 11</u>
<u>Chương 12</u>
<u>Chương 13</u>
<u>Chương 14</u>
<u>Chương 15</u>
<u>Chương 16</u>
<u>Chương 17</u>
<u>Chương Kết</u>

Gió Mùa Xuân

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

CHƯƠNG 1

Lưuân Đôn.

Cầm quyền tập chí trên tay mà Phong Vũ chẳng xem được chữ nào. Anh đang rất lo lắng cho chú của mình: Lâm Phong Nam.

Mới sáng này, anh vừa nhận được điện thoại ở Việt Nam gọi sang báo là chú Phong Nam đang bệnh rất nặng. Còn công ty thì đang bị đe dọa bởi công ty Bình Minh, mà người cầm đầu là Vũ Đức Bình. Phong Vũ còn lạ gì Đức Bình nữa. Ông ta chính là người bạn năm xưa đã khiến ba anh tức tối mà chết, còn anh phải ngậm đắng nuốt cay phiêu bạt đến tận nước Anh.

Cuộc sống nơi xứ người thật sự không đơn giản. Anh vừa học tập vừa làm việc, có gian nan khó khăn nào mà anh không trải qua. Cay đắng và chua xót lắm.

Phong Vũ cố nén uất hận vào lòng, ngậm đắng nuốt cay để mà sống. Vốn kiến thức và tài chánh được tích lũy, đáng lý ra anh phải trở về mở rộng công ty để trả mỗi hận xưa, nhưng sự trở về của anh chưa đúng lúc. Phong Vũ quyết định ở lại trên nước Anh một thời gian nữa.

Hơn mười năm sống lưu lạc, nhưng Phong Vũ không quên đi bổn phận của mình. Anh còn một người chú ruột Phong Nam, cho nên anh đã âm thầm giúp vốn gây dựng lại công ty mang cái tên Phong Vũ, chuyên kinh doanh mặt hàng điện thoại di động và máy vi tính.

Tuy trên danh nghĩa Phong Nam là người đứng đầu công ty, nhưng người điều khiển đứng phía sau lại là Phong Vũ.

Thường quyết định một vấn đề gì đó, Phong Nam hay gọi điện thoại qua hỏi ý kiến Phong Vũ, bởi anh sáng suốt và thông minh hơn.

Trong công ty còn có bốn cổ đông, họ là những người đáng tin cậy, cho nên những ngày tháng qua, anh cũng yên tâm phần nào. Còn bây giờ, hình như mọi việc đang ở bên bờ vực. Nếu anh còn không sớm quay về thì có thể công ty Phong Vũ giống như ngày xưa: không còn chỗ đứng.

Nếu như con cáo già Vũ Đức Bình muốn diệt cỏ tận gốc, thì anh không còn sự lựa chọn nào khác.

Chú anh đang bệnh, mọi việc cần phải có người giải quyết và cầm cự. Phong Vũ muốn về cần phải lấy được bằng tiền sĩ đã. Nhưng còn đến hai tháng nữa, anh mới hoàn thành luận văn tốt nghiệp. Phải làm sao đây? Bao tâm huyết của anh không thể hủy bỏ trong một lúc.

Mọi việc như làm Phong Vũ rối lên. Thường anh nổi tiếng là người bình tĩnh và thông minh nhất, mà tại sao...

Phong Vũ chưa nhớ đến người bạn thuở hàn vi: Vũ Duy Trường. Duy Trường là người bạn thân nhất trong cuộc đời Phong Vũ, hiện tại anh cũng đang làm trợ lý cho công ty.

Hai người vẫn thường xuyên liên lạc với nhau, và Duy Trường đã làm mai em gái mình cho anh. Duy Trường muốn hai người thân thì càng thân hơn.

Phong Vũ có biết gì đâu ngoài cái tên Hạ Du và tám hình cô bé lúc mười hai tuổi, trông ngộ nghĩnh làm sao.

Thời gian qua có biết bao thăng trầm và biến cố, không biết Hạ Du có gì thay đổi hay chỉ lớn lên và xinh đẹp hơn thôi.

Số phận mình, Phong Vũ không muốn làm phiền ai khác, nên anh đã từ chối thành ý của Trường Duy, làm cho anh có vẻ giận. Và hơn tháng nay, Duy Trường không thèm liên lạc với anh.

Phong Vũ thở dài, hy vọng Duy Trường hiểu được và đừng giận anh nữa. Nếu như bây giờ Duy Trường không đồng ý giúp đỡ thì coi như mọi việc thượng đế đã an bài.

Bỏ quyền tập chí xuống bàn, Phong Vũ tìm điện thoại.

- Xin lỗi, cho tôi gặp Duy Trường.

- Vâng. Ông chờ máy chút nghe.

Phong Vũ nghe một tiếng tít, có lẽ họ đang chuyển máy. Anh chờ đợi.

- Tao đây.

- Phong Vũ!

Duy Trường hạ thấp giọng:

- Mà tìm tao có việc gì?

Không vội trả lời câu hỏi của bạn, Phong Vũ hỏi lại:

- Mà còn giận tao không?

- Chuyện đó, tao không quan tâm nữa.

- Xin mà hiểu cho hoàn cảnh của tao. Mãi mãi chúng ta vẫn là bạn tốt chứ?

- Đương nhiên rồi.

- Cảm ơn. Duy Trường nè! Mà giúp tao một chuyện được không?

- Nói đi.

- Tình hình của công ty hiện tại tao đã biết, nhưng tao không thể về được trong lúc này. Hai tháng nữa tao mới hoàn thành luận văn, còn chú tao thì đang bệnh. Cho nên tao hy vọng mà cố gắng cầm cự công ty giúp tao.

- Công ty chưa đến nỗi phải nguy khốn đâu. Do các cổ đông bị tác động từ Bình Minh nên hơi lo lắng trong việc kinh doanh. Bây giờ chỉ cần chỉnh đốn lại, người đứng đầu công ty phải có năng lực điều hành quản lý thì mới có niềm tin được.

Nói đến đây Duy Trường bỗng ngừng lại.

- Xin lỗi, không phải tao nói chú Nam không có năng lực, nhưng chú ấy đã lớn tuổi thêm sức khỏe lại không có, cho nên...

- Tao hiểu mà. Các cổ đông có ý kiến gì chưa?

- Tuy họ không nói ra nhưng tao cũng biết họ muốn chọn người thay thế chú Nam. Nền kinh tế bây giờ luôn chuộng những người trẻ tuổi tài cao. Mà về quản lý công ty, tao đảm bảo Bình Minh không là gì cả.

- Mà có tin tức gì bên Bình Minh không?

- Hai cha con Đức Bình và Vũ Vinh đang lên lắm. Công ty vừa ký được một hợp đồng béo bở. Nhưng tao vẫn không hiểu tại sao Bình Minh luôn nhắm vào Vũ Phong mà không phải là công ty nào khác. Bao giờ tao quản lý công ty thì hiểu hết mọi chuyện thôi.

- Hình như Vũ Phong và Bình Minh có mối thù với nhau thì phải. Tao thấy chú Phong Nam cũng đang suy tính điều gì.

Mày đừng nghĩ lung tung. Cố gắng giúp tao một số công việc là được rồi. À! Chú Phong thế nào?

- Đã khỏe rồi.

- Mày gần gũi quan tâm chú ấy giúp tao nhé.

- Yên tâm. Ngày nào Hạ Du không ghé qua nhà mày. Bây giờ con bé chỉ biết có chú Phong Nam thôi, thằng anh này bị bỏ quên rồi.

- Mày đừng nói với tao là mày đang ganh tỵ nha.

- Chứ còn gì nữa. Có bữa tao ăn cả mì gói.

- Thôi, đừng kêu ca nữa. Khi nào về, tao sẽ bù lại cho mày sau.

- Nói phải nhớ đó nghe.

- OK.

- Tao tin mày. Tạm biệt!

- Tạm biệt!

Phong Vũ vừa gác máy thì anh nghe tiếng gõ cửa bên ngoài dồn dập. Phong Vũ cau mày:

- Ai vậy nhỉ?

Anh uể oải đứng dậy. Cánh cửa vừa được mở ra thì có một con lóc ào vào phòng kèm theo tiếng nói trong trẻo:

- Phong Vũ! Anh làm gì mà lâu thế?

Phong Vũ tròn mắt:

- Uyên Hoa! Sao em lại đến đây?

Uyên Hoa tự nhiên ôm lấy Phong Vũ.

Cô câu tay kéo theo Phong Vũ ngã xuống giường. Uyên Hoa chồm người lên Phong Vũ, môi cô táo bạo tìm lấy môi anh.

Phong Vũ không đề phòng nên anh đành trăn người chịu đựng. Nụ hôn trở nên vô cảm.

Hai người lăn tròn trên nệm, anh gỡ tay và đẩy Uyên Hoa ra. Phong Vũ lạnh lùng:

- Đủ rồi.

- Anh sao vậy?

- Em nên nghiêm chỉnh giùm anh đi.

- Ô, Phong Vũ! Hôm nay anh lạ quá, lại còn lớn tiếng với em nữa.

Phong Vũ bỏ qua ghế ngồi.

- Uyên Hoa! Đây là phòng của anh, em lại là con gái...

Uyên Hoa cướp lời:

- Thì đã sao? Chẳng phải hai chúng ta cặp bồ nhau. Trai gái yêu nhau gần gũi nhau là chuyện bình thường. Huống chi ở nơi đây, anh vẫn thường hôn em.

Thật sự Uyên Hoa nói không sai. Phong Vũ đã từng buông thả mình. Anh cặp bồ với Uyên Hoa vì anh quá cô đơn và lẻ loi nơi xứ người, còn nói yêu thì anh giả dối.

Anh chỉ thích Uyên Hoa bởi cô có thể làm cho anh vui, ngược lại cũng rất phiền phức. Nhất là lúc này, Phong Vũ làm gì còn đầu óc suy nghĩ đến cảm giác nữa.

Uyên Hoa táo bạo, cô là người con gái ảnh hưởng Tây Phương rất rõ. Phong Vũ không phủ nhận đôi lúc anh thích sự táo bạo đó, nhưng Uyên Hoa chỉ có thể làm người tình thôi, còn để làm một người vợ đúng nghĩa thì xin lỗi... Phong Vũ này không thể chọn Uyên Hoa được. Bởi vì cô không có sự sâu sắc của một người phụ nữ. Cô đẹp nhưng đầu óc cô rỗng tuếch, chẳng có lấy một suy nghĩ. Cuộc sống phương Tây của cô làm cho Phong Vũ hơi sợ và ngán ngẫm.

Anh không phải là loại người phóng túng cho nên anh càng phải kết thúc câu chuyện tình này càng sớm càng tốt.

Uyên Hoa lả lơi ngồi vào lòng Phong Vũ:

- Anh đang suy nghĩ gì vậy?

Phong Vũ cau mặt:

- Uyên Hoa!

Uyên Hoa đứng dậy, phụng phịu:

- Anh không thích thì thôi.

Phong Vũ tìm cho mình điều thuốc, anh xăng giọng:

- Chúng ta nói chuyện nghiêm chỉnh với nhau đi.

- Anh và em ngoài tình yêu ra thì có chuyện gì để nói chứ. Phong Vũ! Anh thay đồ nhanh đi.

- Uyên Hoa! Hôm nay anh không thể đi ra ngoài với em đâu. Em có thể tìm người bạn khác để đi chơi.

Uyên Hoa mở to mắt:

- Anh đang nói gì vậy? Anh quên hay anh thật sự không nhớ là hôm nay anh có hẹn với em. Chúng ta cùng về nhà cha mẹ em để ăn cơm mà?

- Anh có hẹn thật à?

Uyên Hoa lo lắng:

- Phong Vũ! Anh không sao chứ?

Phong Vũ thở dài, anh đến bên cửa sổ:

- Uyên Hoa! Anh xin lỗi.

- Nghĩa là sao?

- Anh không thể đến nhà em như đã hứa được.

Thế còn bữa cơm với gia đình em?

- Có lẽ...

Uyển Hoa chột hét lớn:

- Lâm Phong Vũ! Thật sự anh muốn gì? Mới hôm qua anh còn nồng nàn với em, sao hôm nay anh lại xa cách và khó hiểu thế? Anh đã làm cho em quá ngỡ ngàng.

- Uyển Hoa! Anh thật sự quá mệt mỏi rồi.

- Về chuyện gì? Tình yêu của chúng ta chẳng?

- Anh không muốn lãng phí một chút thời gian nào nữa cả. Anh muốn tập trung vào công việc và luận văn tốt nghiệp của anh. Cho nên...

- Cho nên anh muốn chia tay với em?

- Chúng ta có yêu nhau bao giờ đâu mà chia tay.

- Anh nói cái gì?

Phong Vũ so vai:

- Cả anh và em đến với nhau vì cái gì, anh nghĩ chúng ta cũng đã hiểu. Uyển Hoa! Không nên ràng buộc nhau, hãy sống như những người trên đất nước Anh.

- Phong Vũ! Tuy em là một cô gái chịu ảnh hưởng nhiều của Tây Phương. Với ai em không biết, nhưng với anh những gì em làm cho anh đều xuất phát từ một trái tim chân thành. Em muốn cùng anh đi hết quãng đường đời còn lại. Thế mà...

Uyển Hoa lao đến ôm lấy Phong Vũ:

- Em không muốn... em không thể thiếu anh trong cuộc sống của mình. Phong Vũ đừng chia tay với em.

Đôi xử với Uyển Hoa như thế có quá tàn nhẫn không?

Phong Vũ vỗ nhẹ lên lưng Uyển Hoa:

- Bình tĩnh nào! Hãy nghe anh nói. Anh không muốn em phải mệt mỏi vì anh. Uyển Hoa! Hãy tìm một người đàn ông khác xứng đáng hơn anh nhiều.

- Không.

- Anh chẳng có gì ngoài hai bàn tay trắng đâu. Anh không cha mẹ, không người thân không bạn bè. Với một gia đình có địa vị như gia đình em, chắc chắn cha mẹ em không chấp nhận.

- Em có nói với cha mẹ em rồi. Khi nào anh nhận bằng tiến sĩ, nếu đồng ý vào làm ở công ty của cha mẹ em, thì anh sẽ trở thành công dân của nước Anh.

- Đơn giản như thế thôi à?

- Vâng.

Phong Vũ đẩy nhẹ Uyển Hoa ra:

- Thế em có nghĩ đến cảm giác của anh không? Anh học tập và mong mình sớm trở về nước để thực hiện nghĩa vụ của một công dân nước Việt Nam. Vậy mà... Uyển Hoa! Hai chúng ta không có cùng chung một mục đích, một lý tưởng, nên không thể đi chung một con đường được.

- Ở Anh Quốc có một cuộc sống đầy đủ và sung sướng, tại sao anh không thích?

- Có thể ở đây tốt hơn ở Việt Nam nhiều, thậm chí anh còn có thể phát triển tài năng của mình. Nhưng em có hiểu không? Lòng khát khao của một đứa con muốn trở về quê hương sau nhiều năm xa cách luôn cháy bỏng trong anh. Anh ước mong được làm việc và phục vụ...

- Ở Việt Nam, anh đâu có người thân, vậy anh đâu vương bận?

Phong Vũ xa xôi:

- Mỗi mỗi em không bao giờ hiểu được anh.

Uyển Hoa buồn bã:

- Có thể... Nhưng em cố gắng được mà.

- Đừng bao giờ ép mình, sẽ không có kết quả gì đâu. Uyển Hoa! Đừng bao giờ hành hạ bản thân vì anh. Có thể anh sẽ không bao giờ quan tâm đến phụ nữ, vì anh sợ chính mình làm tổn thương họ.

Phong Vũ tàn nhẫn:

- Em về đi, anh còn phải làm việc.

Uyên Hoa mím môi. Từ trước đến giờ chưa có một người đàn ông nào dám đối xử với cô như thế. Vậy mà... Lâm Phong Vũ, chẳng lẽ cô nợ anh ta à?

Uyên Hoa đâu phải là loại người mặt chai mày đá. Cô quấy túi xách lên vai:

- Thôi được, em có lòng tự trọng của mình. Nhưng anh cũng phải nhớ, Uyên Hoa này không bao giờ bỏ cuộc một cách dễ dàng như vậy đâu.

Cánh cửa đóng lại sau lưng Uyên Hoa. Phong Vũ mệt mỏi buông người xuống ghế. Bây giờ anh không thể tập trung về việc gì được nữa cả. Có lẽ anh phải ra ngoài một chút để đầu óc tỉnh táo. Nếu không.. Phong Vũ không dám nghĩ mình sẽ như thế nào.

Chưa kịp đứng dậy thì chuông điện thoại trên bàn reo. Phong Vũ nhào người nhắc ông nghe:

- Alô. Đầu dây bên kia buông một tràng tiếng anh dài:

- Chào cậu. Cậu còn nhận ra tôi không?

Phong Vũ ngờ ngợ:

- Anh là...

- Người bạn bắt đắc dĩ ở công viên hôm ấy...

-Ồ! Tôi nhớ rồi. Là Tonny.

- Không sai.

- Anh đang ở đâu thế?

- Không xa nơi cậu ở lắm đâu. Cậu có bận việc gì không?

- Tôi dự định xem lại một số tài liệu cho luận văn của mình.

- Cậu sắp tốt nghiệp?

- Vâng.

- Chúc cậu đạt được mọi điều như ý!

- Cảm ơn. Nhưng có gì quan trọng không Tonny?

- Tôi có quen một người bạn chuyên đầu tư về lĩnh vực cậu đang làm, nên định giới thiệu cho cậu thôi. Nếu cậu bận thì để hôm khác vậy.

Phong Vũ háp tấp:

- Không. Tôi cũng dự định ra ngoài hít thở bầu không khí cho dễ chịu. Hay là anh đến đón tôi đi.

- OK.

Phong Vũ gát máy, anh thấy đầu óc mình bớt đi sự nặng nề, bởi anh tin tưởng sẽ giải được bài toán khó.

Không lâu, Phong Vũ nghe tiếng kèn xe. Anh với tay lấy áo khoác và rời khỏi phòng khá ư lịch sự.

Vừa mở cửa xe, Phong Vũ vừa nói:

- Tôi có cảm giác anh sẽ đem lại mọi điều may mắn cho tôi.

- Vậy sao?

- Anh không đề ý sao? Lần nào tôi gặp anh cũng đều tốt lành cả.

- Thế tôi là thiên thần hộ mệnh của cậu rồi.

Cả hai cùng cười. Tonny hỏi:

- Nếu tôi là thiên thần hộ mệnh, vậy cô bạn gái của cậu thì sao?

- Anh muốn nói tới Uyên Hoa?

- Chứ còn ai nữa. Ở Anh Quốc này, bộ cậu còn có cô bạn gái nào khác ngoài Uyên Hoa sao? Tôi thấy cô ấy cũng được lắm, hai người rất xứng đôi.

Phong Vũ thở dài:

- Biết nói như thế nào với anh đây. Tôi không phủ nhận Uyên Hoa là cô gái xinh đẹp... Nhưng anh cho tôi là người đàn ông bội bạc cũng được, tôi không thể nào giữ cô ấy lại bên tôi.

- Tại sao?

- Tôi bắt đầu lại sự nghiệp của mình bằng cả máu và nước mắt. Không ai nhìn thấy sự khốn khổ của

tôi, cho nên tôi càng không muốn họ biết. Uyên Hoa có thật lòng với tôi, tôi không quan tâm nữa. Cái tôi quan tâm là sớm ngày trở lại quê hương để làm một đứa con có hiếu với gia đình và một người công dân có ích cho tổ quốc.

- Cậu không dự định ở lại Anh Quốc sao?

- Uyên Hoa cũng hỏi như anh. Nhưng ngay từ đầu tôi đặt chân đến đây, tôi chưa có ý nghĩ là bỏ quên nơi mình ra đi. Tôi sẽ bắt đầu lại tương lai của tôi nơi làm chính tôi đau khổ.

- Có cần thiết như thế không trong khi mọi người muốn quên đi những quá khứ đau buồn ấy?

- Không có quá khứ thì làm sao có hiện tại và tương lai. Tuy quá khứ đau buồn có làm tôi nhục nhối thật, nhưng tôi sẽ lấy đó làm nền tảng cho cuộc sống của mình để mà phấn đấu hơn.

- Cậu làm cho tôi khâm phục thật đó. Sống trong đau khổ mát mát mà cậu luôn cứng rắn.

- Nhưng tôi vẫn không đúng. Tôi đã vô tình làm cho Uyên Hoa đau khổ.

- Một khi không lưu giữ tình yêu thì cần gì phải kéo dài trong đau khổ. Cậu không yêu Uyên Hoa, thì nên để cô ấy quên cậu đi cũng đúng thôi. Mà này Phong Vũ! Cậu thật sự không có một chút tình cảm nào với Uyên Hoa sao?

- Trong lúc cô đơn, tôi chỉ nghĩ làm bạn với cô ấy cho vui thôi. Nào ngờ...

- Lại mang cho mình một phiền phức chứ gì? Tuy cuộc sống ở đây có tự do thật, nhưng cũng có người vẫn biết sống cho tình yêu của mình. Huống cho Uyên Hoa mang dòng máu Việt. Cậu có nói gì với cô ấy chưa?

- Trước khi anh gọi điện thoại đến, Uyên Hoa có đến tìm tôi. Cô ấy nhắc đến buổi hẹn với gia đình cô ấy. Nhưng rất tiếc, tôi không thể đi bởi vì tôi muốn kết thúc chuyện tình yêu này.

- Phản ứng của Uyên Hoa thế nào?

Thấy Phong Vũ im lặng. Tonny cười lảng:

- Xin lỗi, tôi không nên tò mò.

- Không sao. Tôi chẳng có bí mật gì để giấu cả.

Phong Vũ nhún vai:

- Tôi không ngờ Uyên Hoa phản ứng mạnh đến như thế. Cô ấy không bằng lòng và còn rất giận dữ.

- Chứng tỏ cô ấy rất yêu cậu.

- Tình yêu không chỉ ở một người... Tôi chỉ biết xin lỗi cô ấy. Hy vọng Uyên Hoa sớm hiểu ra để bắt đầu lại.

- Sự tổn thương trong lòng Uyên Hoa không nhỏ đâu.

- Tôi biết, nhưng tôi không còn cách nào khác. Hiện tại, tôi có rất nhiều công việc để làm, thời gian đâu mà nghĩ đến chuyện yêu đương.

Tonny vỗ vai Phong Vũ:

- Tất cả mọi việc rồi sẽ tốt đẹp thôi. Cậu đừng suy nghĩ quá nhiều, chỉ thêm làm mình căng thẳng. Tôi sẽ cố gắng giúp cậu trong khả năng của mình.

- Tonny! Anh là một người bạn tốt.

Hai người trở nên im lặng. Cảnh vật xung quanh cũng không làm họ quan tâm bởi họ đang suy nghĩ đến những chuyện quan trọng hơn.

CHƯƠNG 2

Ngày mà Phong Vũ chờ đợi cũng đã đến. Tất cả các sinh viên đều vui sướng đón nhận thành tích của mình.

Còn Phong Vũ, anh cũng vui vậy. Nhưng tất cả đều giấu ở trong lòng, ngoài mặt anh bình tĩnh đến lạ thường. Tại sao không vui cho được, cực khổ gần ấy năm mới có được thành tích như ngày hôm nay. Nhưng điều làm anh vui nhất đó là anh sắp được trở về mảnh đất nơi mình sinh ra và lớn lên.

Phong Vũ nao nức làm sao. Anh giống như một cậu bé 9, 10 tuổi đi xa trở về nhà.

Có thể anh sẽ không tưởng tượng nổi quê hương mình thay đổi như thế nào đâu. Phong Vũ mong rằng ngày anh trở về không phải ngỡ ngàng.

Phóng tầm mắt ra xa, Phong Vũ như nhìn lại cảnh vật sân trường đại học lần cuối cùng: Không khí sôi động và ồn ào... Cũng phải thôi, bởi vì hôm nay là ngày các học viên được nhận bằng tốt nghiệp mà.

Ai ai cũng lịch lãm và tự tin. Còn anh thì sao? Cầm mảnh bằng tiến sĩ Kinh tế loại ưu trong tay mà lòng vô cùng trống vắng.

Đáng lý ra niềm vui này sẽ được cha mẹ chia sẻ. Nhưng...

Phong Vũ nén tiếng thở dài. Họ còn đâu nữa để anh vui mừng khoe thành tích của mình.

Càng nghĩ, Phong Vũ càng thấy giận Vũ Đức Bình ghê gớm. Nếu ông ta có tình người, thì cha mẹ anh đâu tức tưởi ra đi, bỏ lại mình anh có cô quạnh trên trần thế.

Phong Vũ hứa với lòng nhất định anh phải đòi lại công bằng cho cha mẹ anh. Anh không tiểu nhân như Vũ Đức Bình, nhưng anh sẽ làm cho ông ta thấy "gieo nhân nào thì gặt quả nấy". Dòng họ "Lâm gia" phải được nâng cao đầu.

Người của "Hoàng gia" có ngỏ ý mời Phong Vũ, và anh đã một mực từ chối. Anh biết, từ chối lời mời là từ chối cả sự rạng rỡ, nhưng phục vụ cho dân tộc mình vẫn vinh danh hơn. Mục đích và lý tưởng của anh chỉ mình cha mẹ anh biết mà thôi. Dù họ không còn trên đời này nữa, nhưng Phong Vũ tin nơi tuổi vàng, cha mẹ anh rất hài lòng và luôn ủng hộ anh.

Phong Vũ sẽ còn thả hồn mình về một nơi nào đó nếu như không có tiếng gọi gần bên.

- Phong Vũ!

Phong Vũ quay lại:

- Uyên Hoa!

Uyên Hoa chìa bó hoa ra trước mặt Phong Vũ:

- Chúc mừng anh!

Đón nhận bó hoa, Phong Vũ cảm động:

- Cảm ơn em.

- Anh đó! Hôm nay là ngày trọng đại như thế, sao anh không cho em hay? Anh thấy không? - Uyên Hoa chỉ - Ai ai cũng có bạn đồng hành và người chia sẻ, chúc mừng. Còn anh... cứ một mình mà suy tư.

Phong Vũ cúi đầu bào chữa một cách vụng về:

- Anh xin lỗi. Anh chỉ sợ em không có thời gian.

Uyên Hoa cướp ngang:

- Dù rất bận, em cũng phải đi. Vì hôm nay là ngày anh nhận bằng tiến sĩ mà. Anh không muốn chia sẻ với em ư?

- Không phải.

- Vậy tại sao anh im hơi lặng tiếng? Chẳng lẽ anh còn giận em chuyện hôm trước?

- Không có.

- Vậy là được rồi.

Uyên Hoa kéo tay Phong Vũ:

- Chúng ta vào giảng đường đi anh. Em muốn mình tận mắt nhìn thấy anh lên nhận bằng giữa tiếng vỗ

tay khen ngợi và ganh tỵ của người khác.

Đang đi, bỗng Phong Vũ khựng lại:

- Sao em biết hôm nay là ngày anh nhận bằng?

- Bây giờ mới hỏi sao? Chỉ có anh vô tâm thôi. Ngày nào mà em chẳng đến trường anh để theo dõi kết quả. Được biết anh đậu loại ưu, em rất mừng. Hôm nay em có nói với cha mẹ em, ông bà gửi lời chúc mừng anh.

- Thú thật là anh không quan tâm đến những gì xung quanh mình, bởi anh có lý do riêng. Mong em hiểu cho.

- Không sao. Lúc quen anh, em đã biết được điều đó rồi mà.

Uyên Hoa chợt hạ giọng:

- Phong Vũ! Anh nghĩ gì khi người trong "Hoàng gia" có ý mời anh ở lại?

- Anh không nghĩ gì cả.

- Nghĩa là...

- Nhận được bằng, anh sẽ nhanh chóng trở về Việt Nam, còn rất nhiều việc đang chờ anh.

- Vậy còn em?

Phong Vũ thở nhẹ:

- Em đã có con đường riêng của em. Đừng bận tâm về anh làm gì và cũng đừng làm điều gì đó về anh.

Uyên Hoa kêu lên:

- Phong Vũ!

Phong Vũ khoát tay:

- Hôm nay là ngày anh nhận được bằng tiến sĩ, em hãy chia sẻ những niềm vui ấy với anh, không nên nhắc những gì không vui ở nơi này.

Anh giơ bó hoa lên:

- Em đến chúc mừng anh mà, phải không?

Uyên Hoa gượng cười:

- Phải.

Phong Vũ bước đi:

- Chúng ta vào trong thôi, kẻo lúc lãnh bằng, họ gọi không có tên anh thì không hay đâu.

Uyên Hoa đi theo, cô nói:

- Xong thủ tục nhận bằng, anh đi theo em nha.

- Bộ có chương trình gì hả?

- Cũng chẳng có gì quan trọng đâu. Em và một số bạn cùng tổ chức một buổi tiệc nhỏ mừng anh.

- Chi mà phiền phức vậy.

- Hôm nay anh không được quyền từ chối đâu.

- Được thôi, cơ hội ngàn năm mới có một lần mà, phải không? Nhưng anh muốn đưa thêm một người bạn theo.

Uyên Hoa nhẹ cau mày:

- Ai vậy?

- Em cũng quen. Là Tonny đó.

Đôi mày Uyên Hoa giãn ra:

- Làm em cứ tưởng cô nào.

Phong Vũ nhún vai:

- Anh không mấy thích chuyện tình yêu đâu. Cũng có lẽ anh chưa gặp được đối tượng của mình.

Anh bỏ đi sau câu nói, Uyên Hoa xụ mặt. Cô bước theo mà lòng đầy sóng gió.

Buổi lễ nhận bằng diễn ra trong bầu không khí khá trang nghiêm, nhưng cũng có phần sôi động, đó là nhờ vào các sinh viên biết tổ chức chương trình.

Họ là những người thuộc nhiều quốc gia đến Anh Quốc du học. Trong đó Phong Vũ là người Việt Nam

duy nhất, và cũng là sinh viên duy nhất đỗ thủ khoa tiến sĩ kinh tế trong khóa học.

Khi được ban tổ chức đọc tên gọi lên, Phong Vũ có phần hồi hộp thật, vì xung quanh rộn ràng tiếng chúc mừng và thán phục.

Các bạn cùng học chung xem anh là một thiên tài. Họ nói về anh bằng một lời tôn trọng và yêu thương.

Phong Vũ vẫy tay đáp lời họ, nụ cười của anh đẹp và rạng rỡ nhất.

Cầm tấm bằng trong tay, Phong Vũ nghĩ đến người thân. Khuôn mặt anh chợt có nét buồn. Họ đã xa rồi khi anh thật sự trưởng thành.

Một số phóng viên tranh thủ phỏng vấn anh khi anh trở về chỗ ngồi của mình.

- Bạn nghĩ gì khi bạn là người duy nhất nhận bằng thủ khoa tiến sĩ kinh tế trong khóa học này?
- Đậu thủ khoa, điều này ngoài sức tưởng tượng của tôi. Nhưng tôi thật sự lấy làm hạnh phúc, và hạnh phúc hơn nữa khi tôi là người mang quốc tịch Việt Nam. Các bạn có biết không? Chẳng những điều đó là vinh hạnh cho tôi, mà còn là vinh dự cho đất nước tôi với bạn bè năm châu bốn bể.
- Động lực nào đã thúc đẩy bạn thành công?
- Nếu nói không có động lực thì cũng không đúng. Tôi đã phấn đấu cho chính mình trước hết là vì đất nước thân yêu của tôi, và còn để đem niềm vui cho cha mẹ. Tôi học không phải vì tôi muốn rạng danh, mà tôi muốn làm điều gì đó cho tổ quốc tôi hiện tại.
- Theo chúng tôi được biết, Anh Quốc có lời mời bạn ở lại, bạn nghĩ sao?
- Học để phục vụ, nơi đâu cũng là phục vụ. Nhưng riêng tôi, phục vụ cho tổ quốc mình là điều đầu tiên tôi luôn nghĩ đến.
- Vậy là bạn đã từ chối lời mời ấy?
- Vâng. Nhưng tôi vô cùng cảm ơn thành ý của họ.
- Một câu hỏi cuối cùng dành cho bạn, nhưng có hơi riêng tư một chút. Bạn đã có ý trung nhân chưa vậy?

Phong Vũ hơi mỉm cười:

- Tôi không giấu gì các bạn, hiện tại tôi chưa muốn bó buộc mình. Cho nên ngoài nền tảng tương lai ra, tôi không có ý nghĩ gì khác.

Anh vừa dứt lời thì mọi người ồ lên. một phóng viên nữ thì la lớn:

- Anh ta vẫn còn độc thân đấy các bạn ạ.

Một số người nữ có mặt ở giảng đường, họ nhìn Phong Vũ với ánh mắt ngưỡng mộ, và anh chỉ đáp lại bằng một nụ cười trên môi.

Riêng Uyên Hoa, từ đầu tới cuối được ngồi cạnh Phong Vũ rất là hãnh diện.

Uyên Hoa ngẩng cao đầu, ánh mắt có hơi kiêu kỳ trước bao chàng trai ngoại quốc có mặt trong buổi lễ nhận bằng.

Cô hạnh phúc lắm khi nghe phóng viên hỏi Phong Vũ về ý trung nhân. Uyên Hoa đang chờ đợi để Phong Vũ giới thiệu với mọi người cô là người bạn gái của anh. Nhưng câu trả lời của Phong Vũ như một gáo nước lạnh tạt vào mặt cô. Anh hoàn toàn không quan tâm gì đến cô và cảm giác của cô.

Uyên Hoa mím môi tức giận. Lâm Phong Vũ! Anh là người đàn ông tàn nhẫn mà tôi đã gặp.

Cô đứng dậy bỏ ra ngoài trước cặp mắt tò mò của mọi người.

Phong Vũ không màng nhìn theo, anh hy vọng Uyên Hoa có thể hiểu được những gì anh nói hôm nay.

Anh đành làm một người tàn nhẫn vậy.

Phóng viên của tòa soạn báo Y bắt tay Phong Vũ.

- Cảm ơn bạn về buổi phỏng vấn hôm nay. Chúc bạn thành công trên con đường bạn đã chọn!
- Thank you (Cảm ơn).

Buổi phỏng vấn kết thúc, mọi người vây lấy Phong Vũ. Mỗi người một câu làm cho anh thấy mệt nhừ.

Mãi một lúc sau, anh mới được thoát ra ngoài. Vừa ra đến cổng trường thì Phong Vũ gặp ngay Tonny.

Anh tươi cười bắt tay bạn:

- Đi đâu vậy?

Tonny đâm bạn:

- Cậu còn nói. Sao ngày trọng đại như thế này mà không cho tôi hay? Nếu như hôm nay không vô tình đi ngang đây thì tôi đâu có biết.

- Vậy...

- Tôi đứng đây chờ cậu gần một tiếng đồng hồ rồi.

- Sao anh không vào trong?

- Vào làm gì khi trong ấy là những tiến sĩ kinh tế. Tôi thấy mình...

Phong Vũ không hài lòng:

- Anh mà còn nói thế được sao? Nếu anh có những suy nghĩ đó thì đâu coi tôi là bạn.

Tonny cười:

- Đùa với cậu cho vui thôi, đừng dễ giận như vậy. Thật ra tôi có vào trong ấy để chúc mừng cậu.

Nhưng đúng lúc cậu lên lãnh bằng và rồi biết bao nhiêu người vây quanh, có cả phóng viên nữa, cho nên tôi đành phải ra ngoài chờ. Cậu thì ngon rồi, ngày mai trang báo Y đầu tiên sẽ có tên cậu. Lâm Phong Vũ sẽ trở nên nổi tiếng cho xem.

- Anh quá khen. Tôi cũng giống như bao nhiêu người khác thôi. Có ước mơ và lý tưởng sống, tôi cố gắng vì tôi có mục đích của tôi. Nói ra, tôi cảm ơn anh mới phải. Nếu không có sự giúp đỡ của anh, tôi chưa chắc có được ngày hôm nay.

- Đừng quá khách sáo như vậy. Chúng ta là bạn tốt mà, phải không?

- Tonny! Sau này tôi có ở vào địa vị như thế nào đi nữa, tôi cũng không bao giờ quên ơn anh đâu.

Tonny cau mày:

- Cậu thật là...

Anh khoát tay:

- Thôi, bỏ qua chuyện ơn nghĩa đó đi. Bây giờ cậu còn việc gì nữa không?

- Tôi muốn về nhà để sắp xếp hành lý.

- Định về ngay à?

- Không. Cuối tuần này.

- Vậy vẫn còn thời gian mà. Cậu đi với tôi một lát đi. Tôi muốn đãi cậu, coi như vừa chúc mừng vừa tiễn chân cậu.

Nhắc đến tiệc tùng, Phong Vũ mới nhớ. Anh đảo mắt một vòng khắp sân trường. Tonny hỏi:

- Cậu muốn tìm ai à?

- Lúc này Uyển Hoa có đến đây, nhưng tôi không thấy cô ấy nữa.

- Uyển Hoa về rồi.

- Sao anh biết?

- Tôi gặp Uyển Hoa đi ra, tôi cố ý gọi cô ấy, nhưng cô ấy không đáp. Có lẽ cô ấy đang buồn cậu.

- Nhưng tôi có làm gì đâu.

- Không có thì thôi, phụ nữ luôn luôn khó hiểu. Có thể lúc ở giảng đường, cậu đã vô tình làm cô ấy buồn mà cậu không biết. Nhưng thôi, điều đó không quan trọng nữa đâu khi cậu không có tình cảm với Uyển Hoa.

- Không có tình cảm thì cũng có tình người với nhau. Tôi đang muốn biết Uyển Hoa đang ở đâu thôi.

Tonny so vai:

- Cái đó tùy cậu. Nhưng ra xe đi, rồi gọi điện thoại cầm tay cho cô ấy.

Ngần ngừ rồi Phong Vũ cũng đi theo Tonny. Vừa ngồi vào xe là anh bấm máy ngay. Tonny lắc đầu, như thế thì làm sao dứt khoát được? Các cô gái sẽ mang nhiều phiền toái đến Phong Vũ cho xem. Đừng buồn và cũng đừng trách khi anh không phải là kẻ tuyệt tình. một khi con đường Phong Vũ chọn thì phải hiểu nó như thế nào.

Chuông reo liên tục, nhưng không có người mở máy. Phong Vũ chép miệng:

- Chắc Uyển Hoa giận thiệt rồi.

- Cậu tính sao?

- Không sao cả. Anh nói đãi tôi mà, vậy chúng ta tìm một nơi nào đó đi.

Tonny tăng tốc, chiếc xe hướng về phía ngoại ô, và dừng lại ở một nhà hàng khá sang trọng.

Phong Vũ bước xuống xe. Đập vào mắt anh là lối kiến trúc của nhà hàng có nhiều nét quen thuộc.

Đi sâu vào bên trong, không khí ấm cúng và dễ chịu.

Khách đông thật. Điều làm Phong Vũ chú ý nhất là cách bài trí khung cảnh mang nét riêng của dân tộc Việt. Còn nữa, nhân viên phục vụ lại là người Việt Nam.

Hai người bạn tự tìm bàn cho mình. Còn đang ngơ ngác thì Tonny hỏi:

- Cậu thấy sao?

- Tôi... tôi thấy mình như đang sống ở Việt Nam vậy.

- Cậu nói không sai. Khung cảnh nơi đây sẽ cho cậu cảm giác của người Việt sống trên đất nước Việt Nam.

Tonny giới thiệu:

- Nhà hàng này là của bạn tôi. Anh ta là người gốc Việt sang đây lập nghiệp hai mươi mấy năm rồi. Cùng lâu lắm, cậu chưa được thưởng thức những món quê nhà. Hôm nay tôi cho cậu toại nguyện. Anh hồ hởi:

- Nào! Cứ gọi đi. Gọi những món nào mà cậu thích. Chúng ta sẽ uống rượu với nhau.

Phong Vũ xúc động:

- Anh làm cho tôi vừa bất ngờ vừa hạnh phúc. Cảm ơn anh.

Tonny đùa:

- Còn nhiều điều cậu chưa biết về tôi nữa kìa. Từ từ tìm hiểu há.

Phong Vũ ra dấu cho người phục vụ. Anh gọi những món quê hương mà lâu rồi anh không được ăn.

Gọi xong, Phong Vũ quay sang Tonny:

- Anh dùng món ăn Việt Nam được chứ?

- Được. Cả mâm tôi cũng ăn nốt. Người bạn của tôi đã cho tôi nếm thử tất cả rồi. Những món ăn quê hương cậu thật là tuyệt.

Ngừng một chút, Tonny nói tiếp:

- Để tôi gọi ông chủ ra cho cậu nhận đồng hương.

Tonny kể tai nói nhỏ gì đó với nhân viên phục vụ. Chỉ một lát sau, Phong Vũ nhìn thấy một người đàn ông khoảng 40, rất phong độ tiến về phía bàn anh và Tonny đang ngồi. Ông ta rất mừng rỡ khi gặp Tonny.

- Ô! Ngọn gió nào đã thổi bạn đến đây vậy?

Tonny cũng tươi cười:

- Vì những món ăn tuyệt vời của ông bạn đây.

- Thế ư?

Người đàn ông ngồi xuống cái ghế bên cạnh Tonny. Ông ta nhìn Phong Vũ như muốn hỏi. Tonny vui vẻ giới thiệu:

- Phong Vũ! Người bạn tôi quen cũng khá lâu.

Anh quay sang người bạn của mình:

- Kenvin Nguyễn, người bạn mà tôi đã nói với cậu.

Hai người đàn ông gật đầu chào nhau. Tonny nói thêm:

- Cậu Phong Vũ đây là người đồng hương với bạn. Cậu ấy vừa nhận bằng thủ khoa tiến sĩ kinh tế đấy.

- Ô!

Kenvin chìa tay:

- Chúc mừng cậu!

- Cảm ơn.

- Cậu đến Anh Quốc lâu chưa?

- Gần 10 năm.

- Cậu có dự định gì cho tương lai chưa?

- Sau khi nhận bằng, tôi sẽ trở về Việt Nam. Hôm nay, tôi rất vui khi gặp anh, một người đồng hương trên nước bạn.

Phong Vũ và Kenvin Nguyễn nói chuyện với nhau bằng ngôn ngữ của nước mình, nên Tonny chẳng hiểu mô tê gì cả. Anh ngồi giữa uống nước và quan sát chung quanh.

Kenvin hỏi:

- Cậu không ở lại Anh Quốc lập nghiệp sao?

- Tha hương 10 năm cũng quá đủ rồi. Hiện nay tôi chỉ muốn trở về nước càng sớm càng tốt mà thôi. Ở Việt Nam, tôi còn rất nhiều việc phải làm cho xong, và bạn bè tôi cũng đang mong tôi.

Phong Vũ nhìn Kenvin Nguyễn:

- Nghe nói anh lập nghiệp ở Anh Quốc cũng khá lâu?

- Hơn 20 năm rồi.

- Có lần nào anh về lại quê hương chưa?

Kenvin Nguyễn lắc đầu:

- Tôi chưa muốn trở về.

- Tại sao?

Hỏi xong, Phong Vũ bụm miệng:

- Xin lỗi, tôi không nên tò mò.

- Không sao. Tôi có thể nói cho cậu biết. Ngày ấy tôi rời khỏi quê hương là vì một nỗi đau không thể chịu đựng được. Còn bây giờ... tôi chưa muốn trở về là vì vết thương kia chưa lành.

- Nếu lấy điều ấy làm lý do, tôi nghĩ chỉ là một phần thôi.

- Cậu nói không sai, tôi còn một lý do khác nữa. Nhưng...

Phong Vũ ngăn lại:

- Anh không cần khó khăn khi điều đó là bí mật của riêng mình. Gặp anh, người đồng hương trên nước bạn, tôi cảm thấy vui lắm.

Anh chuyển câu chuyện:

- Như Tonny đã nói, anh ấy muốn chúc mừng tôi, nên mới đưa tôi đến đây. Như vậy tôi mời anh cùng chia vui, anh thấy thế nào?

- Tôi đồng ý. Niềm vui nhân đôi niềm vui, nhất định hôm nay phải uống cho say.

Ba người đồng nâng ly, Kenvin Nguyễn vỗ tay ra hiệu người phục vụ lấy cho anh hai chai rượu và thêm vào món ngon.

Kenvin Nguyễn hồ hởi:

- Chúc mừng tình bạn của chúng ta!

- Chúc mừng!

Kenvin Nguyễn uống liên tục làm Tonny phải nhăn mặt:

- Nè! Từ từ thôi. Bọn này còn ngồi đây lâu mà.

Tonny giằng lấy cái ly:

- Bạn uống như vậy sẽ say trước đó.

- Không sao. Vui vẻ mà.

Tonny lắc đầu:

- Mỗi người đều có một quá khứ, nhưng Kenvin thì luôn bị giày vò trong nỗi đau. Mỗi lần nhắc đến quê hương, thì anh ta hình như thay đổi hoàn toàn.

- Anh quen Kenvin lâu chưa?

- Cũng khá lâu, nhưng tôi không biết gì về cuộc đời của anh ta cả. Kenvin không muốn nói ra, thì tôi đâu thể ép anh ấy.

Phong Vũ chép miệng:

- Nỗi đau của Kenvin không nhỏ đâu.
Anh tự rót rượu cho mình và lại ngửa cổ uống. Say đi để có thể một lúc nào đó quên được nỗi đau.

Tonny trợn mắt:

- Không phải cậu chứ Phong Vũ. Buồn cho cuộc đời người và buồn cho cuộc đời mình phải uống như thế sao? Cậu và Kenvin uống như thế này, một chút sẽ say mềm đấy.

Phong Vũ khua tay:

- Anh đừng có cản tôi. Hôm nay tôi uống, nhưng ngày mai tôi sẽ không uống như thế nữa đâu.

Anh giờ ly cao:

- Kenvin! Chúng ta chúc cho nhau mọi điều tốt đẹp đi.

Kenvin hưởng ứng:

- Chúc cậu đạt được mọi điều như ý, tương lai rạng rỡ, thành công trên con đường mình đã chọn. Và...

Anh ngừng lại, nhượng mắt:

- Cậu đã có người yêu chưa vậy?

Phong Vũ so vai:

- Tương lai sự nghiệp chưa có, làm gì dám mơ đến một tình yêu. Mà nếu có mơ cũng chẳng cô gái nào yêu tôi, một thằng đàn ông vẫn hai bàn tay trắng.

Kenvin vỗ vai Phong Vũ:

- Cậu nói đúng lắm. Chẳng có cô gái nào yêu chúng ta nếu như chúng ta không có tiền và không có địa vị. Ngày nay càng khác hơn, nếu tôi và cậu không có phong độ của một người đàn ông.

- Tôi sẽ chẳng quan tâm đến tình yêu nếu như tôi chưa có gì cho chính mình.

- Cậu giống tôi đấy. Nào! Cùng cạn ly.

- Cạn ly.

Tonny chen vào:

- Ê! hai người xem như chẳng có tôi vậy? Muốn uống thì cùng uống chứ.

- Nếu cậu thích.

Ba người đàn ông cùng ly với nhau. Họ râm ran xoay quanh những câu chuyện về đời sống, xã hội, thương trường... Tuyệt nhiên họ không hề nhắc đến chuyện tình cảm.

Một buổi tình cờ gặp nhau, có thể đã cho họ hiểu về nhau một chút và thân thiện nhau hơn.

Uống cho nhiều vào để rồi trong ba người đàn ông, chỉ có Phong Vũ là người tỉnh táo nhất. Nhìn Tonny và Kenvin ngà ngà trong men say, Phong Vũ lắc đầu:

- Hai người "đầu hàng" sớm vậy sao?

Tonny nhượng nhượng:

- Ai nói. Tôi còn có thể uống được với cậu mà.

- Thế ư? Vậy thì tôi rót tiếp nha.

Kenvin giờ tay:

- Tôi nữa.

Nhưng ly rượu rót ra chưa kịp uống thì Tonny và Kenvin đã không còn ngồi nổi. Họ đã gục hấn xuống bàn. Phong Vũ thở hắt ra:

- Tệ thật!

Anh nhờ hai nhân viên phục vụ trong nhà hàng đỡ Kenvin Nguyễn về phòng nghỉ. Còn anh thì dìu Tonny ra ngoài đón tắc xi, bởi trên đất nước Anh, anh chưa hề lái xe bao giờ.

Đỡ Tonny vào xe, Phong Vũ đọc địa chỉ phòng trọ của mình. Đành phải như vậy thôi.

Anh chưa kịp ngả người cho thoải mái một chút, thì điện thoại cầm tay có tín hiệu. Phong Vũ mở máy:

- Alô.

- Anh Vũ!

- Uyên Hoa!

- Anh đang ở đâu thế?

- À! Đi chung với mấy người bạn.
- Sao anh không chờ em? Không phải chúng ta có hẹn với nhau sao?
- Anh xin lỗi.
- Bây giờ em và mấy người bạn đang ở nhà hàng... Anh đến ngay được không?

Liếc nhìn Tonny, Phong Vũ trả lời:

- Xin lỗi, anh đang mệt. Anh không thể... Hay là vậy Uyên Hoa. Chúng ta hẹn lại ngày mai đi. Anh cũng muốn nói chuyện với em trước khi anh trở về Việt Nam.
- Anh không thay đổi quyết định của mình ư?
- Không. Có thể cuối tuần này anh sẽ về.
- Thế à?
- Em hãy vui vẻ với mọi người đi nhé. Anh cúp máy đây.

Uyên Hoa ơ hờ:

- Vâng. Ngày mai gặp lại.

Phong Vũ tắt máy, anh đưa mắt nhìn ra hai bên đường. Mọi người vẫn rộn rịp với cuộc sống. Còn anh, trong lòng thì không được bình yên.

CHƯƠNG 3

Việt Nam.

Gọn gàng trong bộ đồ thể thao, trông Hạ Du nhí nhảnh làm sao. Cô vừa đi vừa nhảy chân sáo một cách vô tư. Mặc kệ những chàng trai qua đường có đôi mắt đi hoang.

Cứ mỗi buổi sáng, Hạ Du thường thức dậy sớm để chạy bộ. Và hôm nay cũng như mọi ngày, cô bé về đến trước cổng nhà khi cây kim chỉ đúng sáu giờ 30.

Vừa mở cổng, Hạ Du vừa vui miệng hát một bản nhạc vui.

"Tìm em, tìm em như nàng Tấm hiền.

Môi em, môi em mùi hương hoa thị.

Em mơ, em mơ một giấc chiêm bao.

Bên em, bên em hoàng tử khôi ngô.

Yêu em, yêu em chàng rất yêu em.

Cho em, cho em cá bóng ca dao.

Vàng anh, vàng anh ca hát trong em.

Vàng anh, vàng anh của đôi tình nhỏ...

Tình em, tình em hương cơm trang non.

Tình em, tình em ngàn sao trên trời.

A a ối a... A a a à ơi...

Tình tình tình tình tang

Tình tang tang tang tang tình tình...

Tình tình tình tình tang...

Tình tang tang tang tang tang tình tình... "

Hạ Du ngheu ngao. Vào đến phòng khách, cô hơi sững lại vì mọi vật không có gì thay đổi.

Lúc sáng đi tập thể dục, cánh cửa này cô chỉ khép lại chứ không khóa. Bây giờ cô về nó vẫn y như cũ, nghĩa là anh Hai Duy Trường không có rời khỏi nhà.

Thật là... không phải mình đã có gọi anh Hai rồi sao?

Mà nói thì cũng phải suy nghĩ lại. Đạo này anh Hai làm sao ấy. Bận rộn, hầu như một khoảng thời gian trống cũng không có.

Thói quen mỗi buổi sáng thức sớm tập thể dục cũng không còn. Cô để ý, hình như anh Hai ngủ đến giờ đi làm mới thức.

Hạ Du nhíu mày, "Nguyên nhân anh Hai thay đổi? Do công việc nhiều hay là... "

Đẩy cánh cửa, trước mặt Hạ Du là bàn thờ và tấm ảnh của người cha quá cố. Cô chột hiệu. Tất cả là vì cô vì cuộc sống của gia đình này, nên anh Hai mới bận rộn.

Tội nghiệp anh Hai quá!

Hạ Du chép miệng. tám năm nay, anh Hai đã hy sinh cho cô quá nhiều. Tại sao cô không làm gì đó để đền đáp đi chứ, dù là một việc nhỏ?

Hạ Du chỉ biết ăn học rồi vui chơi. Cô vô tư trong cuộc sống nhiều bộn bề và lo toan. Nay suy nghĩ lại, cô chỉ thấy mình là một đứa vô tích sự, chẳng làm được gì mà còn đem lại lo lắng cho người khác.

Ngày hai buổi cơm gia đình, hai buổi đến trường không có gì là mệt nhọc cả. Hoàn thành xong nhiệm vụ thì Hạ Du có quyền rong chơi, đeo đuổi sở thích của mình.

Vô tư thì có vô tư thật, nhưng Hạ Du chưa bao giờ làm cho anh Hai buồn hay phiền muộn, nên cô ít lấy làm áy náy.

Đạo này, ngoài trách nhiệm anh Hai giao, Hạ Du còn nhận thêm một việc, đó là quan tâm và chăm sóc một người bệnh.

Ông chú này tuổi già không có con, còn cháu thì đang ở xa chưa về được. một mình trong căn nhà rộng lớn đầy đủ tiện nghi mà lại cô đơn.

Hạ Du rất thích thú với công việc của mình. Ông chú vui vẻ và cũng dễ chịu lắm.

Hàng ngày, hề có thời gian rảnh rỗi là Hạ Du tìm đến với ông chú. Khi thì những món ăn, khi thì những câu chuyện...

Ấy vậy mà hai người một già và một trẻ rất hợp nhau. Ông chú cũng thương Hạ Du hết mực, ông giao luôn cả chìa khóa nhà mình cho cô. Khi đến không có ông ở nhà thì cũng có thể vào được.

Người ta giàu có đơn chiếc, nhưng Hạ Du không bao giờ lợi dụng, cả tình thương ông chú dành cho cô.

Gần gũi ông chú, Hạ Du như đã tìm lại được tình thương của một người cha. Và ngược lại, ông chú cũng thương cô như con ruột của mình. Ông còn đòi nhận cô làm cháu dâu.

Ồ! Chuyện gì được chứ chuyện này không được à ghen. Hạ Du thích lứa tuổi hồn nhiên vô tư hơn. Với lại, cháu của ông chú như thế nào? Biết Hạ Du này có chịu không mà đòi nhận dâu này dâu nọ. Nhưng nếu cháu của ông chú đẹp trai phong độ như chú, thì có lẽ Hạ Du sẽ suy nghĩ lại.

Ông chú thường nhắc đến đứa cháu của mình bằng một niềm tự hào và yêu thương. Hạ Du vẫn chưa biết anh ta đang ở đâu. Nếu anh ta trở về, thì cô đâu còn chỗ đứng trong lòng ông chú nữa.

Nhưng cô lấy quyền gì mà ganh tỵ chứ? Anh ta là đứa cháu đích tôn, trong khi cô chỉ kẻ tình thương thôi. Đòi hỏi gì nữa? Như thế cũng quá đủ rồi.

Hạ Du nén tiếng thở dài. Số phận mỗi con người mỗi khác. Thượng đế đã thương xót cuộc đời cô vậy, thì cô hãy tận hưởng những niềm hạnh phúc đó đi. Còn nghĩ ngợi làm gì nữa? Không dễ dàng thay đổi cuộc đời mình đâu.

Có thể vượt lên số phận, nhưng cuộc đời là chỉ có một.

Hạ Du nhìn đồng hồ, rồi đứng lên. một ngày mới bắt đầu rồi.

Nhảy từng bậc thang lầu, cô lên phòng anh trai.

Cộc... Cộc... Cộc...

-...

- Anh Hai! Mặt trời đã lên bảy sào rồi. Mau dậy đi thôi!

-...

- Anh không sợ trễ giờ làm sao?

Gọi mãi cũng không thấy lên tiếng, Hạ Du đẩy mạnh cửa phòng.

Trời ơi! Đã lâu cô không ghé ngang đây, thật là bẽ bộn. Giấy tờ, sách, báo vứt lung tung, thêm quần áo nữa... Còn ông anh Hai thì đang say giấc nồng bên những thư bẽ bộn ấy.

Hạ Du lắc đầu. Sao mà tệ thế này? Cô nhớ lúc trước anh Hai cũng gọn gàng lắm chứ. Hút thuốc cũng không bao giờ mang vào phòng ngủ. Thế mà... Anh Hai ơi là anh Hai! Chuyện gì đã xảy ra thế?

Hạ Du gom mớ đồ đạc lung tung lại cho căn phòng trông trải một chút, mở cửa sổ cho thoáng. Cô đến sát bên giường anh trai:

- Vũ Duy Trường!

Tiếng gọi của Hạ Du quá lớn làm Duy Trường giật mình. Anh bật dậy quạu quọ:

- Em không cần phải lớn tiếng vậy chứ? Anh đâu có điếc.

- Phải rồi, không điếc nhưng không nghe thấy. Anh có biết em đã gọi anh bao nhiêu lần chưa? Anh Hai! Đạo này anh làm sao vậy? Lúc nào em cũng thấy anh bận rộn cả.

- Là do công việc anh nhiều thôi.

- Anh làm việc cho công ty hưởng lương theo sức lao động của mình, đâu cần phải làm thêm ban đêm. Em thấy công ty bóc lột quá rồi đó.

Duy Trường gãi đầu:

- Em không hiểu gì đâu.

- Có cần em trực tiếp gặp giám đốc của anh không? Em muốn nói rõ về hợp đồng lao động cho ông ta hiểu.

- Hạ Du...

- Anh Hai! Anh có thấy sự lo lắng của em khi giờ nào anh cũng cắm đầu vào công việc không? Lỡ một

mai anh ngã bệnh thì sao đây? Bây giờ nhà mình cũng đâu đến nỗi thiếu thôn. Bất quá em tiết kiệm lại một chút.

Duy Trường xoa đầu em gái:

- Anh làm việc không chỉ vì cuộc sống thôi đâu. Anh đang giúp đỡ một người bạn đấy chứ.

- Giúp đỡ?

Hạ Du nhú mào:

- Người bạn nào mà quá đáng vậy? Làm anh bán mạng vì anh ta. Em thấy lợi dụng thì đúng hơn.

- Đừng nói như vậy mà Hạ Du. Họ có nỗi khổ tâm riêng, mà họ nhờ anh giúp đỡ thì họ rất tin tưởng anh. Và anh cũng không muốn phụ niềm tin làm người ta thất vọng.

- Thế anh vì bạn anh được, vậy anh có vì em hay không? Đừng thức đêm nữa, anh Hai. Anh ôm đi nhiều lắm rồi.

Hạ Du buồn buồn:

- Anh có biết mỗi đêm giật mình thức giấc, nhìn thấy anh chong đèn, khuôn mặt đầy mệt mỏi, em nghe lòng mình xót xa. Em nghĩ, vì lo cho em mà anh không quản cực khổ, nhưng nào ai có biết anh thức vì bạn bè của anh.

Duy Trường thở dài:

- Xin lỗi, anh đã làm em gái anh phải lo lắng, nhưng anh không thể thấy chết mà không cứu. Em từng nói với anh cứu một người dù là kẻ thù, ta cũng đã làm trọn tình người. Huống chi đây là người bạn thân nhất trong cuộc đời của anh. Trong lúc họ gặp nạn, anh không thể khoanh tay làm ngơ. Hạ Du! Anh hứa với em. Xong chuyện này, thì anh sẽ không thức khuya, không để em lo lắng nữa.

Anh véo mũi em gái:

- Cười lên đi. Khuôn mặt bí xị xấu quá trời luôn. Sáng sớm nhìn thấy mặt em là người ta muốn đuổi đi sớm.

- Tại sao?

- Chẳng có chút mùa xuân nào cả. Em như vậy mà vẫn có người làm bạn.

- Anh muốn ám chỉ gì nữa đây?

- Anh không hiểu sao chú Phong Nam lại thích trò chuyện với em như thế. Con gái mà chẳng có chút dịu dàng nào cả, mở miệng cứ y như là bữa củi. Nếu em không thay đổi thì em sẽ ế dài dài cho coi.

- Cóc cần!

- Ủ. Cứ chống mắt mà chờ đi. Đến lúc đó, đừng nói là anh Hai không nhắc nhở.

- Cho anh trù ẻo đi, em cũng không sợ đâu. Bởi vì em quyết định không lấy chồng.

- Chờ đó.

Hạ Du hất mặt:

- Người bạn mà anh gán công giúp đỡ đến quên ăn quên ngủ là ai vậy? Nam hay nữ?

- Liên quan gì đến em?

- Ồ, không liên quan gì đến em, chỉ tại em muốn biết thôi. một chút tò mò không được sao?

Duy Trường cười cười:

- Được chứ sao không. Người bạn này em cũng biết mà.

- Em?

- Ủ.

Hạ Du lăm bằm:

- Ai vậy ta? Em nhớ em đâu quen người bạn nào của anh.

- Hàng ngày lo lắng cho chú của người ta mà bảo là không quen biết.

- Anh muốn nói...

- Là Lâm Phong Vũ đó.

Hạ Du cãi lại:

- Nhưng em chưa gặp anh ta lần nào đâu.

- Quan tâm đến người thân của người ta như quan tâm chính bản thân người ta vậy. Em có biết Phong Vũ thường hỏi thăm về em không?

- Thì đã sao?

Duy Trường trầm giọng:

- Phong Vũ là một người đàn ông tốt. Cô gái nào mà được Phong Vũ để ý là có phước lắm đó.

- Hừ! Nếu anh ta là một người đàn ông tốt thì đâu cần đày đọa anh như vậy. Có một người bạn như thế còn hơn không có.

Duy Trường lắc đầu:

- Em chẳng hiểu cái gì cả. Thật ra, Phong Vũ rất khổ tâm. Tuổi thơ đã có những ngày tháng cơ cực. Gia đình bị người ta hại tán gia bại sản, cha mẹ uất ức mà chết, bản thân thì tha phương. Nếu như Phong Vũ không có ý chí của sự sinh tồn, thì có lẽ đã không đứng vững cho tới ngày hôm nay. Một thân một mình chịu bao nhiêu khổ cực và cay đắng, vừa làm vừa học. Số tiền dành dụm được ngần ấy năm trời, Phong Vũ đã thành lập công ty mà người đang điều hành là chú Phong Nam.

Duy Trường mím môi:

- Lòng dạ con người sâu độc ghê gớm. Kẻ thù năm xưa lại tìm cách triệt hạ công ty, làm cho bao cổ đông rung động và lo lắng. Chú Phong Nam ngã bệnh, kẻ thù càng đắc thắng hơn. Phong Vũ nghe tin này lòng không yên, nhưng không thể trở về nước ngay lúc này được, bởi vì cậu ấy đang chuẩn bị lấy bằng tiến sĩ. Biết làm sao hơn khi bạn bè nhờ vả, dù có như thế nào anh không quan trọng. Điều anh quan tâm nhất là sự sinh tồn của công ty thôi. Em gái anh có thể yên tâm. Nay mai Phong Vũ về, anh không còn cực nữa.

- Cuộc đời của anh Phong Vũ nhiều đau buồn như thế ư?

- Anh nói ra chỉ muốn cho em hiểu và đừng trách Phong Vũ.

- Em lấy việc gì mà trách anh ta chứ?

- Thì việc em chăm sóc chú Nam.

- Thế thì anh không hiểu em rồi. Em chăm sóc chú Nam, bởi vì em luôn xem chú như cha của mình.

Được lo lắng cho người mình kính trọng yêu thương, ngoài ra không vì ai cả.

- Vậy là tốt rồi.

Hạ Du xỉ trán anh trai:

- Anh giỏi tài suy nghĩ lung tung. Em gái của anh đâu đến nỗi không có tình người. Nhưng nhỏ này nói trước, em chỉ quan tâm đến một mình chú Nam thôi. Em không biết bạn anh, cũng không biết ai là cháu chú Nam cả.

- Anh thấy... không hay cho lắm đâu.

- Có gì mà không hay chứ?

- Phong Vũ...

Hạ Du ngăn lại:

- Miễn bàn.

Cô đứng lên:

- Anh đi vệ sinh đi, sắp đến giờ đi làm rồi. Em xuống lầu làm điểm tâm sáng cho anh.

- Nè! Hạ Du...

Nhưng cô bé đã khuất ngay cánh cửa. Duy Trường nhìn theo thở dài.

Anh không có tay làm mai rồi. Có lẽ Phong Vũ và Hạ Du không duyên không nợ cũng nên.

Duy Trường đi vào phòng vệ sinh, một ngày của anh là bắt đầu cho sự mệt mỏi.

Một lúc sau, Duy Trường có mặt nơi phòng ăn, gọn gàng và lịch sự trong bộ đồ đến công sở. Anh hít hít mũi:

- Cho anh ăn gì vậy nhỏ?

Tay không ngừng và Hạ Du cũng không quay lại:

- Nui xào thịt bò.

- Chu chớ! Sang thế?

- Đó là những đền bù cho sự cực khổ của anh mà.

- Anh có cực khổ mấy cũng không sao. Anh không muốn em gái mình cực khổ đâu.

Hạ Du so vai:

- Em chẳng thấy gì là cực khổ cả. Chăm sóc anh Hai đó là trách nhiệm của em. Thú thật, em rất vui khi được làm việc.

Mang đĩa nui đến đặt trước mặt Duy Trường, cô bé nghiêng đầu:

- Anh ăn thử đi.

Duy Trường xúc một muỗng cho vào miệng. Anh chậm chậm nhai rồi nuốt. Khuôn mặt có vẻ căng thẳng làm Hạ Du hồi hộp:

- Sao hả?

- Ngon, ngon lắm! Càng ngày, tài nấu nướng của em càng có tiến bộ, không thua gì những đầu bếp ở nhà hàng.

- Thật sao?

- Em không tin vào khả năng của mình hả?

-...

- Chú Nam không có khen em ư?

- Có, nhưng em nghĩ chú Nam chỉ muốn làm em vui. Mà hôm nay anh khen thì em vui rồi. Từ đây về sau, em sẽ tranh thủ nấu nhiều món mới cho anh và chú Nam ăn nữa.

- Chỉ có anh và chú Nam thôi sao? Còn Phong Vũ chi?

- Em không có nói sẽ phục vụ anh ta, anh Hai đừng có nhắc.

Hạ Du bỏ đi về phía tủ lạnh, cô lấy ra một đĩa trái cây tươi rồi kéo ghế ngồi ăn tự nhiên trước đôi mắt mở to của Duy Trường.

- Nè! Em làm gì vậy?

- Thì ăn trái cây đó.

- Sao em không ăn sáng?

- Đây là món điểm tâm của em.

- Bấy lâu em vẫn ăn như thế này?

Hạ Du gật đầu:

- Vâng.

- Em ăn vậy làm sao mà đủ chất?

- Tại sao không? Em vẫn mạnh khỏe, vẫn thông minh, vẫn năng động. Anh có biết, người mẫu, họ vẫn ăn như thế đó.

- Muốn giữ co à?

- Chỉ là một phần. Thôi, anh Hai đừng quan tâm đến em nữa, hãy lo phần mình đi. Mau ăn nhanh đĩa nui đó rồi đến công ty. Anh không muốn sếp căn nhắc vì tội trễ nải trong công việc chứ?

- Đương nhiên là không. Nhưng Hạ Du...

Cô bé giơ tay:

- Ê! Miễn bàn những chuyện bên lề nữa. Cả anh và em không còn thời gian nhiều nữa đâu.

Duy Trường đẩy đĩa nui ra:

- Không ăn nữa.

- Giận ư?

- Em cho anh là con nít chắc.

Anh bưng ly nước uống một hơi rồi đẩy ghế đứng lên.

- Anh đi làm đây.

- Chúc một ngày tốt lành!

Duy Trường đi được vài bước, rồi bỗng quay lại:

- Hôm nay, em có đến thăm chú Nam không?
- Học xong ba tiết, em mới ghé sang. Có chuyện gì không anh Hai?
- Đi nhớ khóa cửa cẩn thận, và cho anh gửi lời thăm chú Nam nghe.
- Vâng.
- Còn nữa, chạy xe...

Hạ Du cướp lời:

- Cẩn thận chứ gì? Ngày nào mà anh không nói câu ấy. Anh không thấy chán nhưng em thấy chán đấy. Làm ơn đi anh Hai, đừng xem em là một đứa trẻ lên ba nữa có được không? Em biết chăm sóc người khác thì cũng biết lo cho mình mà. OK.
- OK.

Duy Trường chào thua lý luận của đứa em gái. Nhắc thì nhắc vậy, chứ thật ra anh cũng hãnh diện vì Hạ Du lắm.

Cô bé thông minh, xinh đẹp luôn được lòng người khác. Chỉ một chút lo lắng vì Hạ Du bướng bỉnh và nghịch ngợm. Anh sợ cô bé mang phiền phức đến cho người khác thôi.

Cả hai anh em nương tựa vào nhau nên Duy Trường luôn coi Hạ Du là báu vật của mình. Anh hy vọng sau này cô bé tìm được một người đàn ông tốt để nương tựa thì anh không còn ước vọng nào hơn.

Trong mấy đứa bạn, anh đã chăm được Phong Vũ. Nhưng rất tiếc, Hạ Du đã không thích thì anh có làm như thế nào cũng vô ích.

Cứ mặc kệ tự nhiên đi, cuộc sống nào ai biết trước được ngày mai.

Hạ Du vỗ nhẹ vai anh trai:

- Anh đang nghĩ gì vậy?

Duy Trường giật mình:

- Không nghĩ gì cả.
- Thế sao còn chưa đi làm? bảy giờ rưỡi rồi đó.
- Ấy chết!

Duy Trường lao nhanh ra ngoài. Hạ Du khoanh tay nhìn theo. Anh Hai hôm nay lạ quá!

Cô cũng bắt tay vào công việc dọn dẹp để chuẩn bị ra ngoài.

CHƯƠNG 4

Dừng xe trước căn biệt thự khá quen thuộc, Hạ Du định xuống xe nhấn chuông. Nhưng cái ổ khóa to tướng nằm chễm chệ trên cánh cổng sắt màu xanh làm cô bé hơi thất vọng.

- Chú Nam không khỏe còn đi đâu vậy nhỉ?

Cũng may, chú Nam giao cho Hạ Du một chìa khóa riêng, để đôi lúc đến có thể vào mà không cần gọi cổng.

Mấy hôm nay người giúp việc có việc phải về quê, nên ngày nào Hạ Du cũng phải ghé sang đây để dọn dẹp và lo bữa trưa và bữa tối cho chú Phong Nam.

Lớp nào đi học, rồi việc nhà mình, việc nhà ở đây làm Hạ Du cảm thấy dừ người. Nhưng cô không thể nào để cho mọi người biết được tình trạng của cô hiện tại. Cho nên Hạ Du cố gắng thể hiện mình bằng cách hoạt bát và lý sự một chút. Nếu không, với cặp mắt tinh đời, họ sẽ nhận ra ngay.

Đá chân chống xe, Hạ Du dùng chìa khóa riêng để mở cổng. Dắt xe vào sân rồi khóa cổng lại cẩn thận. Nhà không người, không gian yên tĩnh làm cho Hạ Du cảm thấy dễ chịu.

Vào đến phòng khách, Hạ Du đem những thứ mình mang theo từ nhà bỏ vào tủ lạnh. Sau đó xem xét các nơi.

Từ bàn ăn đến bếp tất cả đều y như sáng hôm qua cô sắp xếp. Điều ấy cho thấy chú Nam không hề vào đây. Vậy...

Hạ Du mở tủ lạnh một lần nữa. Phần xúp cô nấu chú Nam không có ăn. Trong lúc sức khỏe yếu, chú ấy đâu thể ra ngoài ăn được, lẽ như trở bệnh nữa thì sao đây?

Hạ Du chạy lên lầu. Cửa phòng của chú Nam không khóa, cô đẩy vào.

Không khí thoáng, vì các cánh cửa sổ được mở ra. Hạ Du phát hiện trên bàn làm việc của chú Nam có một tờ giấy xếp đôi. Cô cần lên xem.

"Hạ Du!

Chú ra ngoài có chút việc. Nếu cháu có đến ở lại chờ chú nghe.

Có món quà cho cháu, chú để ở cạnh gối nằm của chú. Hy vọng cháu thích.

Chú Phong Nam."

Túm túm cười, Hạ Du để tờ giấy trở lại bàn rồi nhà đến bên giường.

Quả đúng, có một món quà được gói bằng giấy hoa màu xanh một cách cẩn thận.

Hạ Du tháo bung hộp quà.

- Ồ!

Bên trong là cái đồng hồ xinh xắn thật đẹp. Cô ngắm soi.

Chắc là đắt tiền lắm. Nhưng tại sao chú Nam lại tặng quà cho mình nhỉ?

Hạ Du cau mày. Cô gỡ hộp quà lên, trong hộp lại rơi ra một tờ giấy trắng.

"Cháu còn nhớ cái đồng hồ này không?

Có một lần đưa chú đi dạo, ngang qua một cửa hàng đồng hồ, cháu dừng lại. Chú gọi mãi không nghe, khi đến gần thì thấy đôi mắt cháu cứ dán chặt vào cái đồng hồ xinh xinh. Chú nghĩ là cháu thích, nên hôm sau chú quay trở lại cửa hàng đồng hồ đó. Món quà này chú mua lâu rồi, nhưng đợi đến hôm nay, chú mới gửi tặng cho cháu.

Happy Birthday! Chúc cháu sinh nhật vui vẻ.

Chú muốn hôm nay cùng ra ngoài để chúc mừng sinh nhật cho cháu.

Chờ nghe con gái.

Chú Phong Nam."

Hạ Du ôm món quà vào lòng mà dạt dào cảm xúc. Hôm nay là sinh nhật cô ư? Thế mà Hạ Du không nhớ, cô đã để người khác nhớ thay.

Từ lúc cha mẹ mất đi, Hạ Du đã không còn ngày sinh nhật của riêng mình. Mỗi năm, cứ đến ngày này

là anh Hai đưa cô ra ngoài ăn uống. một vài người bạn có biết, đã cùng chúc mừng.

Hạ Du nhớ rất rõ. Mấy năm trước, đến ngày sinh nhật, người chúc mừng đầu tiên là Thủy Phương, cô bạn thân nhất thời trung học.

Còn năm nay, Hạ Du thêm được một niềm hạnh phúc. Đó là chú Phong Nam, đã chúc mừng sinh nhật cô. Hạ Du vui lắm, có lẽ chốc nữa đây, cô sẽ đi chợ làm vài món ăn ngon, để chiêu đãi chú Nam và anh Hai, không cần phải ra ngoài như lời chú Nam nói. Bởi vì... dù sao cô vẫn thích không khí ấm cúng của gia đình hơn.

Còn đang miên man theo dòng suy nghĩ, tiếng rít của gió làm Hạ Du giật mình. Cô lật đật đứng dậy chạy xuống lầu.

Bên ngoài trời không còn ánh sáng của màu nắng nữa, mà thay vào đó là màu của u buồn. Cả bầu trời dường như chuyển sang một màu đen trong tích tắc.

Hạ Du lầm nhảm:

- Sao kỳ vậy? Lúc đến đây, bầu trời còn trong xanh rất đẹp kia mà. Thay đổi nhanh thế?

Gió bắt đầu thổi rít qua từng khe cửa sổ, báo hiệu một cơn mưa rất lớn.

Đúng là nắng mưa là chuyện của trời. Mới nắng đó rồi mưa đó. Hạ Du chạy nhanh ra sân dẫn xe vào trong.

Nhìn bầu trời càng ngày càng dữ tợn, Hạ Du bắt đầu lo lắng. Không phải cô lo cho mình, mà là chú Phong Nam. Chú ấy đi ra ngoài, nếu như không về kịp mưa lớn sẽ xuống lại ảnh hưởng đến sức khỏe.

Hạ Du đi qua đi lại nôn nóng. Bỗng có tiếng chuông cổng. Cô mừng rỡ chạy ra.

Cánh cổng vừa được mở, Hạ Du lia miệng:

- Chú Nam à! Chú đi đâu vậy? Làm cháu...

Hạ Du chột khựng lại vì trước mặt cô không phải là chú Phong Nam, mà là một người đàn ông xa lạ. Dáng dấp cao lớn che khuất tầm nhìn của Hạ Du. Cô lúng túng:

- Tôi...

Người đàn ông chẳng thèm nhìn đến Hạ Du. Anh ta xách va li lách người qua cánh cổng, nhưng đã bị Hạ Du chặn lại.

- Khoan đã! Sao ông tự nhiên vào nhà của tôi.
- Nhà của cô? - Người đàn ông tròn mắt.
- Chẳng lẽ là của ông?

Hạ Du án ngay cổng:

- Tôi thấy ông đã lộn địa chỉ rồi. Còn không nữa...

Cô bé nhìn người đàn ông từ đầu đến chân. Với trang phục và hành lý, Hạ Du có thể đoán biết được là người từ phương xa trở về.

Người đàn ông hỏi:

- Có phải chủ ngôi nhà này là chú Lâm Phong Nam không?

Hạ Du gật đầu:

- Đúng rồi. Nhưng ông là ai? Tìm chú Nam có việc gì?
- Tôi là...

Cô bé khoát tay:

- Ông là ai, tôi không quan tâm. Bây giờ chú Nam không có nhà, ngày mai ông quay lại đi nha.

Hạ Du định đóng cổng thì bị người đàn ông ngăn lại:

- Khoan cô ơi! Nếu cô là người giúp việc mới cho chú Nam, thì có lẽ sẽ không biết tôi.

Cô bé nhún vai:

- Thú thật, tôi không biết ông.

Người đàn ông hấp tấp:

- Tôi là Phong Vũ, cháu của chú Phong Nam. Tôi vừa từ nước ngoài trở về.

Hạ Du khoanh tay:

- Có thật ông là Phong Vũ không? Lấy gì làm bằng chứng? Ngày nay, người giả dạng cũng nhiều lắm. Xin lỗi, tôi không thể tin vào lời nói của ông được.

Từ Anh Quốc về, anh ngồi máy bay cả một đoạn đường dài. Tưởng rằng sẽ gây bất ngờ cho chú Nam, và được nằm trên chiếc giường quen thuộc ngủ một giấc ngủ dài. Nào ngờ bị cô bé đồng đánh này không cho vào nhà, lại còn đôi co cãi cọ nữa.

Phong Vũ thở hắt ra, anh mệt mỏi rã rời, bây giờ phải đứng ngoài đường chờ đợi thật là khó chịu vô cùng.

Nhưng con bé này là ai nhỉ? Có quan hệ gì với chú Nam? Tại sao ở trong nhà... và còn lên mặt là chủ nhà?

Phong Vũ chột lớn tiếng:

- Thật ra, tôi phải nói như thế nào cô mới chịu tin tôi là cháu chú Nam đây?

- Trừ phi chú Nam xác nhận.

- Vậy cô cho tôi gặp chú Nam đi.

- Tôi đã nói rồi, bộ anh không nghe thấy sao? Chú Phong Nam không có nhà. Thôi, ông đừng phiền phức nữa. Tôi phải đóng cổng, trời sắp mưa lớn tới rồi.

- Nhưng...

- Xin lỗi nha.

Cánh cổng sắt đóng lại một cách lạnh lùng và tàn nhẫn. Hạ Du bỏ mặt cho tiếng gọi sau lưng. Thời buổi bây giờ thật khó mà tin ai. Người đàn ông ấy cũng có dáng dấp lịch sự lắm. Nếu đồng ý để ông ta vào nhà thì chuyện gì sẽ xảy ra nhỉ? Lỡ như ông ta đánh cô ngất xỉu rồi lấy hết số tài sản... còn lỡ như ông ta chính là Phong Vũ, cháu ruột của chú Nam thì sao?

Ồ! Hạ Du lắc mạnh đầu. Không suy nghĩ nữa.

Mưa bắt đầu nặng hạt, Hạ Du chạy nhanh vào nhà. Buông người xuống xa lông, cô cảm thấy buồn kinh khủng.

Tưởng đâu đến đây có chú Nam trò chuyện, nhưng không ngờ, cô phải một mình trong căn nhà rộng lớn. Lại phải đối diện với cơn mưa buồn não ruột.

Hạ Du chột la to:

- Chán thật!

Cô cúi người nằm dài xuống xa lông lim dim mắt. Không biết chú Nam đang làm gì ở đâu nhỉ? Và người đàn ông ở ngoài cổng có đang chịu đựng cơn mưa này không?

Một chút quan tâm dâng lên, nhưng rồi Hạ Du dập tắt ngay. "Giết làm hơn là thả làm". Nếu đúng ông ta là người không tốt thì cô phải lãnh hậu quả rồi.

Hạ Du che miệng ngáp dài, cơn mưa này không biết đến bao giờ mới tạnh. Thôi, cô tranh thủ ngủ một lúc, để chú Nam về cô phải còn làm vài món ăn để mừng sinh nhật nữa chứ.

Cô bé khoanh tay, giấc ngủ đến với cô không khó lắm.

Hạ Du giật mình thức giấc, bởi có nhiều tiếng động. Cô bật đầu ngồi dậy, trước mặt cô là người đàn ông lúc nãy. Anh ta đang ngồi đối diện với cô, nhìn cô cười cười. Nụ cười nham nhở dễ sợ.

Hạ Du la lên:

- Sao lại là ông? Tại sao ông vào nhà được?

- Tôi có người mời đấy.

Vừa lúc, chú Phong Nam từ sau đi lên:

- Phong Vũ! Cháu lau khô tóc chưa? Uống tách trà nóng cho đỡ lạnh.

- Được rồi, chú để cháu.

Ông Phong Nam ngồi xuống xa lông.

- Mà cháu cũng kỳ nữa, về nước sao không gọi điện, để mọi người ra đón?

- Cháu vừa nhận xong bằng tiến sĩ là tức tốc bay về ngay. Tại cháu muốn mang đến cho mọi người một bất ngờ nên mới xảy ra sự cố.

- Nếu lúc này chú không tình cờ về, thì cháu đã chết công dưới mưa rồi. Cháu thật là lì đây Phong Vũ ạ.

- Thú dầm mưa thật là thích, nhưng cơn mưa này nặng hạt, kéo dài và có gió lớn nữa. Với lại, có người không tin cháu là Phong Vũ, không cho cháu vào nhà thì cháu cũng đành chịu thôi chứ sao.

- Lúc cháu về đến nhà thì Hạ Du đang ở đây sao?

Phong Vũ nhìn Hạ Du như để trừu tức:

- Cháu không biết ai là Hạ Du cả. Cháu chỉ nhớ khi chiếc tắc xi dừng lại trước cổng nhà thì trời đang âm u, chuẩn bị có một cơn mưa lớn. Cháu vội vã nhấn chuông, người mở cửa là một cô gái còn rất trẻ. Cô ta không cho cháu vào nhà, còn mắng cháu là phiền phức.

Hạ Du chợt hét lớn:

- Đủ rồi. Tôi không nghĩ một người đàn ông như ông cũng biết bẻm mép.

Ông Nam quay sang Hạ Du:

- Cháu dậy rồi à?

Cô bé cúi đầu lúng túng:

- Xin lỗi chú, cơn mưa hơi kéo dài nên cháu đã ngon giấc.

- Không sao.

Ông Nam vui vẻ:

- Để chú giới thiệu hai đứa làm quen nhau.

Ông chỉ chàng trai ngồi kế bên:

- Phong Vũ, cháu của chú từ Anh Quốc trở về.

Ông Nam nhìn Hạ Du:

- Cô bé này không xa lạ với cháu lắm đâu. Hạ Du chính là em gái của Duy Trường.

- Cô ấy là người chăm sóc chú mà chú vẫn thường nhắc?

- Ừm.

Phong Vũ chìa tay:

- Hân hạnh được làm quen với cô.

Hạ Du so vai:

- Không dám. Tôi lấy quyền gì mà giận ông chứ? Đáng lý ra là tôi phải lo khi để cháu cưng của chú Nam đứng dầm mưa.

- Tôi không buồn cô đâu. Đề phòng cũng là lẽ tự nhiên, trong khi tôi và cô không hề quen biết.

- Cảm ơn ông đã không để tâm.

Ông Nam không hài lòng:

- Sao hai đứa khách sáo với nhau mãi thế? Chúng ta như người một nhà mà. Cứ tự nhiên đi.

Phong Vũ thân thiện:

- Cô bé! Chúng ta bắt tay làm hòa nhau nhé.

Hạ Du từ chối khéo:

- Xin lỗi, lúc này tôi đóng một số cửa sổ nên tay hơi dơ. Với lại, tôi với ông có xích mích gì đâu mà làm hòa.

- Tôi có thành ý mà.

Hạ Du đứng lên:

- Xin lỗi, cháu ra sau một lát nhé chú Nam.

Ông Nam với theo:

- Nè! Cháu đã thấy gói quà của chú chưa?

- Dạ rồi. Cảm ơn chú nhiều lắm.

Hạ Du bỏ ra sau mà trong lòng đầy vẻ khó chịu. Tại sao ông ta là Phong Vũ chứ?

Cô không phủ nhận với cái nhìn đầu tiên, Phong Vũ là người đàn ông lịch lãm. Nhưng trông anh ta có vẻ gì đó lạnh lùng và cao ngạo lắm.

Là một người đàn ông thành công và tài giỏi thì sao chứ? Nếu không thích thì có hoàn mỹ như thế nào cũng không thích thôi.

Ông muốn kêu khích và trêu chọc Hạ Du này à? Vậy thì ông làm rồi Phong Vũ ơi. Vũ Duy Hạ Du này cũng không đơn giản đâu, đừng hòng ăn hiếp được.

Phong Vũ nhìn theo Hạ Du cho đến khi cô khuất sau cánh cửa:

- Cô bé có vẻ ngang ngược đấy chú Nam.

Ông Nam cười:

- Tuy con bé có hơi ngang bướng thật, nhưng rất dễ thương. Cháu tiếp xúc với Hạ Du lâu, cháu sẽ thấy được điều ấy.

- Nghe nói cô bé là người chăm sóc cho chú trong lúc chú bị bệnh?

- Tội nghiệp Hạ Du, vừa đi học vừa làm công việc nhà, còn phải dành thời gian đến đây chăm sóc chú. Cũng may nhờ có một đứa cháu gái dễ thương như thế, nên chú thấy đỡ buồn khi không có cháu bên cạnh. Hạ Du biết cách làm cho người khác vui và yên tâm.

- Cháu thấy Hạ Du còn trẻ con lắm.

- Thấy vậy chứ không phải vậy đâu. Hạ Du rất sâu sắc và biết chuyện lắm, cho nên Duy Trường mới không có nhiều lo lắng. Phong Vũ! Chúng ta nợ anh em nhà họ Vũ nhiều lắm.

- Cháu biết và cháu cũng biết mình cần phải làm gì. Việc học hành của cháu coi như đã hoàn tất, bây giờ cháu sẽ bắt tay xây dựng và phát triển sự nghiệp của nhà họ Lâm.

- Bao nhiêu năm nay cháu phải tha hương cực khổ và chịu nhiều cay đắng, giờ cháu trở về thì tốt lắm rồi. Công ty cần có cháu, dòng họ Lâm cần cháu đấy, Phong Vũ.

Phong Vũ mím môi:

- Cháu nhất định không để nhà họ Lâm mất mặt đâu. Chú Nam! Hãy tin tưởng ở cháu.

- Tốt! Bấy lâu chú không mong gì hơn là cháu trở thành một người hữu dụng để nơi suối vàng, cha mẹ cháu có thể yên nghỉ.

Nhắc đến cha mẹ, lòng Phong Vũ nhói đau. Anh đập tay xuống bàn:

- Vũ Đức Bình! Ông phải trả giá cho việc mình làm.

Ông Nam nghiêm mặt:

- Phong Vũ! Cháu làm sao vậy? chừ thấy lửa thù hận đang dâng lên trong lòng của cháu thì phải.

- Mỗi lần nghĩ về cha mẹ là cháu không nguôi thù hận được. Chính Vũ Đức Bình đã đẩy gia đình cháu vào ngõ cụt. Chính ông ta đã làm cho cháu phải rơi giọt nước mắt bi thương... Cháu hận ông ta.

- Phong Vũ! Bình tĩnh lại, nghe chú nói đây này. Người xưa có câu: "gieo gió thì gặp bão". Việc làm của Vũ Đức Bình chắc chắn sẽ bị trừng phạt. Còn cháu, cứ nuôi mãi trong lòng sự thù hận, thì lúc nào lòng cháu cũng nặng nề cả. Cháu trả thù được thì sao? Cháu có dám chắc con cháu của Đức Bình không tìm cháu trả thù không? Hận thù nối tiếp hận thù, làm cho con người đau thương cay đắng... Cháu đã trải qua tình cảnh đó thì cháu cũng đã hiểu, không một ngày được vui vẻ đâu. Sống cho tình người, buông tay đi cháu.

- Chú muốn cháu bỏ qua tất cả những việc làm của Đức Bình ư?

Ông Nam khép nhẹ mắt:

- Chứ cháu muốn sao? Trả thù được Đức Bình rồi cháu sẽ vui ư? Chú nghĩ cha mẹ cháu cũng không hài lòng với việc làm của cháu đâu. Anh chị Hai đâu muốn cháu phải sống trong giày vò và đau khổ. Nghe lời chú đi, hiện tại công ty Phong Vũ đang cần người điều hành có năng lực như cháu. Nhanh chóng sắp xếp thời gian mà vào giúp Duy Trường, cậu ấy đuối lắm rồi đấy.

- Chú Nam..

- Nếu cháu không chịu nghe lời chú, cháu sẽ ân hận.

Phong Vũ gục đầu lên hai tay. Bao nhiêu năm anh phấn đấu cũng vì mối hận này, thế mà bây giờ chú Nam lại kêu anh buông tay. Thật ra Phong Vũ không can đảm, nhưng ngẫm nghĩ lời chú Nam nói cũng đúng.

Trả thù, cứ như thế thì biết bao giờ mới chấm dứt? Lại còn làm cho con người lúc nào cũng nặng nề và mệt mỏi. Anh phải làm sao đây? Cha mẹ Oi! Hãy cho con một lời khuyên đi.

Ông Nam đặt tay lên vai Phong Vũ:

- Có vay thì có trả, luân lý muôn đời là vậy đây. Đáng lý ra cháu mới trở về, chú không nên nói. Nhưng không nói, chú sợ một ngày nào đó cháu phải trả giá cho việc làm của mình. Có thể nói, Vũ Đức Bình là người gián tiếp gây nên cái chết của cha mẹ cháu. Thế cháu có tin hình phạt của thượng đế không? Bây giờ, Đức Bình là người chiến thắng, nhưng ngày mai, ông ta sẽ là người bại trận, mà hậu quả sẽ còn nặng nề hơn, ông ta kéo theo cả con trai của mình.

- Cháu không hiểu.

- Cháu có nhớ đã nhờ Duy Trường tìm người điều tra về công ty Bình Minh không?

- Dạ.

- Bình Minh dính líu với những vụ làm ăn phi pháp, cảnh sát họ đang điều tra. Nếu là sự thật thì Vũ Đức Bình sẽ mất tất cả, thậm chí còn phải ngồi tù.

- Cháu mong cho cảnh sát sớm phát hiện để ông ta nếm mùi của sự đau khổ khi mất hết tất cả.

- Phong Vũ! Chú không muốn cháu rơi vào cái vòng lẩn quẩn của đời và cuộc sống. Chú yêu thương cháu và mong muốn cháu có cuộc sống vui vẻ và hạnh phúc. Như thế là chú yên tâm rồi.

Phong Vũ xúc động:

- Chú Nam! Cháu...

- Nếu một con người có tình cảm đồng loại thì đâu cần phải nói nhiều.

Phong Vũ ngắt đầu:

- Cô...

Hạ Du thản nhiên:

- Xin lỗi, tôi không cố ý nghe lén câu chuyện của ông và chú Nam đâu. Nhưng công việc phía sau tôi đã làm xong rồi, nên đành phải lên đây, đúng lúc lòng hận thù đang dần đánh mất lý trí của ông. Lâm Phong Vũ! Ông thật là tệ. Tại sao ông chỉ biết có trả thù mà không nghĩ đến những người đang lo lắng cho ông?

- Cô...

- Phải. Tôi không biết gì ngoài việc học hành, nhưng tôi hiểu được đạo lý làm người. Nếu tha thứ được thì hãy nên tha thứ. Sống trên đời này, không gì quý trọng hơn tình nghĩa con người đối với con người.

Phong Vũ quát:

- Tôi không mượn cô dạy đời tôi. Cô hiểu gì và biết gì trong khi cô chỉ là một đứa con nít?

- Phải. Tôi không hiểu, không biết bởi tôi không học cao hiểu rộng bằng ông, nhưng nguyên tắc làm người, ông không hơn tôi được đâu.

Hạ Du nhìn thẳng Phong Vũ:

- Thật ra, ông muốn trả thù là để thỏa mãn lòng tự trọng của một con người thôi, chứ ông không hề quan tâm đến ai khác. Cho rằng ông chịu cực khổ và cay đắng nơi xứ người, vậy ông có nghĩ chú của ông ở Việt Nam phải sống như thế nào không? Từ ngày điều hành công ty, chú ăn không ngon ngủ không yên, lúc nào cũng phập phồng lo lắng cho sự sống còn của công ty, lại còn phải đối đầu với sự thành bại, thế mà ông đâu có biết. Ông muốn chú Nam làm như thế này, làm như thế khác. Cũng vì làm việc quá sức mà chú Nam ngã bệnh. Bây giờ, ông còn kéo cả anh Hai tôi vào cuộc, ông thấy mình có quá ích kỷ không?

Ông Nam lên tiếng:

- Hạ Du! Cháu đừng nói.

- Chú hãy để cho cháu nói, không nói thì ông ta không biết đâu.

Cô bé mím môi:

- Ông tưởng có mình ông là cực khổ, là cay đắng thôi sao? Ông là người nên cảm nhận được, còn

những người xung quanh ông không phải là người ư? Lâm Phong Vũ! Ông đừng quá coi trọng mình như thế. Nếu không có những con người như chú Nam đây, ông có thể gây dựng lại sự nghiệp của mình sao?

Phong Vũ giận dữ:

- Hạ Du! Cô nói xong chưa? Nếu nói xong rồi thì mau cút khỏi đây đi.
- Ông không cần phải đuổi. Khi biết ông là chủ nhân của ngôi nhà này, thì tôi không có ý định ở lại rồi.

Hạ Du quay sang ông Nam:

- Thưa chú, có thể từ đây về sau, cháu không giúp chú được nữa rồi. Để cảm ơn tấm lòng của chú, cháu đã nấu vài món chú thích ăn. Khi nào ăn xong, chú nhớ uống thuốc nha.
- Hạ Du! Chú còn muốn mừng sinh nhật với cháu mà.

Cô bé cười buồn:

- Lần sau chú nhé. Chào chú.

Hạ Du khoác túi xách lên vai, cô chẳng thèm nhìn đến Phong Vũ. Ông Nam vội theo:

- Khoan đã Hạ Du!

Nhưng cô bé đã khuất ở cánh cửa. Ông Nam buồn buồn:

- Không biết con bé có còn đến nữa không?
- Cô ta không đến thì cũng không cần thiết. Từ đây, cháu sẽ chăm sóc cho chú.
- Cháu có thời gian ư? Công ty là cả một vấn đề đấy.

Ông Nam khoát tay:

- Thôi, đừng bận tâm về chú nữa.
- Chú giận cháu ư?
- Không. Nhưng cháu thật không phải với Hạ Du. Hôm nay là ngày sinh nhật của con bé, mà cháu lại làm cho con bé buồn.
- Ai biết cô ta chọc tức cháu.
- Vậy cháu cũng là trẻ con rồi.
- Chú... Được rồi, coi như là cháu không phải, cháu sẽ xin lỗi cô ta.
- Đừng miễn cưỡng mình.
- Chú à!

Ông Nam đứng lên, Phong Vũ nắm lấy tay ông:

- Chú đi đâu vậy?
- Ra sau xem Hạ Du làm những món gì. Chú thấy đói bụng quá.

Phong Vũ lấy tay xoa bụng:

- Cháu cũng thấy đói.
- Vậy thì cùng ăn. Hạ Du nấu ăn ngon lắm đó.

CHƯƠNG 5

Ủa, anh Hai! sao hôm nay dậy sớm vậy?

- Bộ lạ lắm sao?

Hạ Du ngồi xuống đôi diện.

- Đương nhiên rồi. Thường ngày anh ngủ đến mặt trời mọc mới dậy.

- Thường ngày khác, hôm nay khác. Anh mày không còn bận rộn nhiều với công việc và cũng không thức khuya nữa. Có thời gian chạy bộ rồi.

- Tại sao?

- Công ty đã có người quản lý và điều hành rồi, mọi bận rộn đã được chia sẻ.

- Anh muốn nói...

- Lâm Phong Vũ đã trở về. Anh ta là một con người mới hoàn toàn trong cách sống, suy nghĩ và cả trong công việc. Phong Vũ là cứu tinh của những con người ở công ty đấy.

- Dữ vậy sao?

Duy Trường hùng hân:

- Em chưa biết đâu. Phong Vũ vào công ty chỉ mới được tuần thôi mà hầu như ai ai cũng phấn chấn cả tinh thần. Họ làm việc hăng say và kết quả đến không thể ngờ.

- Có quá lời không đó. Em chẳng tin đâu. Phong Vũ cũng là một con người chứ đâu phải là thần, làm sao mà thay đổi nhanh chóng vậy chứ?

- Nhưng đó lại là sự thật. Nếu em tận mắt chứng kiến sự thay đổi của công ty thì em mới biết Phong Vũ là một thiên tài. Tuy những khó khăn của công ty không phải không còn tồn tại, thế nhưng ai cũng tin một ngày không xa, Phong Vũ sẽ mang đến nhiều bất ngờ. Nhìn tốc độ làm việc của Phong Vũ mà anh cảm thấy sợ.

- Mọi việc coi như đã thay đổi. Vậy bây giờ anh làm gì trong công ty?

- Công ty bước đầu được chỉnh đốn tuy chưa vào quỹ đạo, anh vẫn ở vai trò một trợ lý.

- Em thấy anh nên xin nghỉ thì hay hơn.

Duy Trường nhíu mày:

- Tại sao phải nghỉ trong khi công việc ở công ty Phong Vũ rất thích hợp với anh?

Hạ Du nhún vai:

- Em chỉ sợ anh bị cuốn theo người ta mà quên đi chính mình.

- Cái đó thì em không cần phải lo. Phong Vũ là người bạn tốt nhất của anh.

Duy Trường chột trâm giọng:

- Hai con người hai mảnh đời khác nhau. Anh còn có phước hơn Phong Vũ trong cuộc sống, không đến nỗi bon chen tha hương và cay đắng. Còn Phong Vũ phải chịu bao nỗi nhọc nhằn để đổi lấy cuộc sống. So với Phong Vũ, cuộc đời làm người của nh chưa xứng đáng lắm.

- Anh Hai...

- Hạ Du! Em đừng bao giờ nghĩ xấu cho Phong Vũ nha. Hãy thông cảm với người ta trong bất kỳ hoàn cảnh.

- Chuyện đó em không hứa, bởi vì anh khác, em khác. Em không chấp nhận sự quá đáng và cũng không muốn người ta nhìn mình bằng đôi mắt hiềm họa.

Duy Trường nhíu mày:

- Em nói gì vậy?

Hạ Du chột khoát tay:

- Anh đừng bận tâm đến em làm gì.

- Mấy hôm nay, anh thấy em lạ lắm đó Hạ Du. Lúc nào cũng buồn buồn và hay châm chích người khác. Thật ra ai đã làm cho em không hài lòng, nói cho anh biết đi?

- Đôi lúc, con người trở nên như thế cũng là chuyện bình thường thôi. Anh Hai đừng quá lo lắng.

Duy Trường gằn lại:

- Thật sự không có chuyện gì chứ?

- Không.

- Vậy mấy ngày nay, sao em không sang thăm chú Nam? Ngày nào hầu như chú ấy đều hỏi đến em.

Hạ Du cúi đầu:

- Ồ... thì... anh xin lỗi chú Nam giùm em. Đạo này bài vở hơi nhiều, với lại em cũng sắp thi, nên không có thời gian nhiều.

Duy Trường nhìn thẳng vào mặt em gái:

- Em không có thời gian hay em đang nói dối anh? Có phải em đang giận Phong Vũ không?

- Anh đừng nhắc đến ông ta trước mặt em.

- Đó, thấy chưa. Chính em đã nói cho anh biết rồi đấy.

Hạ Du ngang bướng:

- Em giận ông ta thì sao chứ?

Duy Trường nghiêm mặt:

- Phong Vũ đã làm gì cho em phải giận?

- Không làm gì hết, thích giận thì giận thôi.

- Vô lý!

- Anh không tin thì tùy anh vậy.

- Hạ Du! Em là em gái của anh, chẳng lẽ anh không biết tính tình của em sao? Với em không có gì tự nhiên cả. Con người của em thích vui đùa, lại không dễ giận người khác một cách vô cớ. Hãy nói thật đi, Phong Vũ đã chọc giận gì? Còn nếu không nói, anh sẽ hỏi à.

Hạ Du bỗng nổi cáu:

- Em không nói. Nếu anh thích hỏi thì cứ hỏi đi.

- Thôi được... Giờ đi làm, anh sẽ đến phòng làm việc hỏi Phong Vũ. Nhưng còn điều này, anh muốn nói với em. Anh không biết Phong Vũ đã làm điều gì khiến em giận. Em giận Phong Vũ, nhưng chú Nam thì đâu liên can, làm như vậy chú Nam rất là buồn, em có biết không? một thời gian cũng khá dài, em là niềm vui là nụ cười của chú ấy. Đùng một cái, chỉ vì Phong Vũ mà em không đến thăm chú ấy nữa, em thấy em có trẻ con lắm không?

- Vậy anh muốn em phải làm sao đây? Lời nói của em trước mặt Phong Vũ hôm nào không thể coi như không có.

Duy Trường tò mò:

- Thế mẹ đã nói gì với Phong Vũ?

Hạ Du thở ra:

- Em sẽ không bao giờ bước chân vào ngôi nhà đó nữa. Nhưng cũng tại Phong Vũ... tại ông ta đuổi em trước.

- Và tự ái trời dậy mà em nói em không suy nghĩ.

- Chẳng những tự ái mà còn giận nữa. Anh ca ngợi Phong Vũ bao nhiêu, em thấy anh sai lầm bấy nhiêu. Thật ra ông ta không xứng đáng với những gì mọi người tin yêu. Ông ta ích kỷ, chỉ nghĩ đến bản thân mình mà không biết nỗi lo lắng của người khác. Ông ta tưởng trên thế gian này, chỉ có mình ông ta đau khổ và mất mát thôi ư?

Duy Trường cười cười:

- Hôm ấy, em mắng Phong Vũ như thế à?

- Đúng. Nhưng sao anh biết?

Hạ Du nghi ngờ:

- Chẳng lẽ Phong Vũ nói cho anh nghe?

- Hẳn đâu có rảnh. Là chú Nam vui miệng kể lại đấy. Em cũng thật là... chuyện của người ta, em xen

vào làm gì?

- Tại em nghe ông ta nói mà thấy bức bối. Trong lòng lúc nào cũng nghĩ đến hai chữ "trả thù" mà không nghe lời chú Nam khuyên.

- Em là người con gái đầu tiên dám mắng Phong Vũ đấy.

- Nếu ông ta không thay đổi, thì em còn mắng dài dài.

Duy Trường chấp tay:

- Thôi, cho anh xin đi, em đừng có giỏi quá vậy. Bất cứ người ta làm cái gì cũng có mục đích và suy nghĩ riêng. Em tài lanh như vậy, không hay lắm đâu. Với lại anh cũng rõ tính Phong Vũ, hẳn không thích con gái nhiều chuyện.

- Hừ! Bạn thân của anh mà anh không bênh sao được. Coi chừng ở gần ông ta nhiều quá, anh cũng không phải là anh nữa đấy.

- Em chỉ giỏi suy luận.

- Và còn giỏi phán đoán nữa.

Hạ Du đứng dậy bỏ đi. Duy Trường với theo:

- Ế! Đi đâu đó?

- Chạy bộ. Em đang muốn mình thoải mái một chút.

- Thế sao không chờ anh cùng đi?

- Biết anh có chạy hay không mà chờ. Có một khoảng thời gian, em chạy một mình cũng đã quen.

- Con nhỏ này, chuyên gia "kê tử đứng" người khác. Bộ không thấy anh mày đang mang giày đây sao?

Duy Trường và Hạ Du ra khỏi nhà gần năm giờ. hai anh em chạy song song nhau. Ngoài đường bây giờ người người đi tập thể dục buổi sáng cũng đông. Không khí của một ngày mới từ từ bắt đầu.

Chạy qua được ba con đường nhỏ. Hạ Du gặp phải người mà cô không muốn gặp, còn Duy Trường thì tươi cười:

- Good morning! (Chào buổi sáng)

- Chào buổi sáng. hai anh em cùng chạy à? Vui nhỉ!

Hạ Du mím môi yên lặng. Duy Trường hỏi lại:

- Còn mày? Sao chạy có một mình?

- Vì tao chỉ có một mình thôi.

Phong Vũ nghiêng nghiêng đầu:

- Cho tham gia với nhé!

- Cứ tự nhiên.

Phong Vũ chạy lên song đôi với Hạ Du:

- Im lặng thế cô bé?

-...

- Không thích tôi chạy cùng à?

-...

- Bộ còn giận tôi sao?

Bực mình, Hạ Du đứng lại:

- Ông có biết là ông phiền phức lắm không? Đường công cộng rộng mênh mông, muốn đi muốn chạy là quyền tự do của mỗi người, không cần phải hỏi, không cần phải xin. Với lại, tôi thì không thích có người lạ đi chung, ông hiểu rồi chứ?

Hạ Du tiếp tục chạy. Phong Vũ không bỏ cuộc:

- Này! Dù sao có bạn vẫn đỡ buồn hơn mà. Cho tôi được làm bạn chạy cùng cô bé nhé.

-...

- Đừng rần như vậy, cởi mở một chút, con người sẽ không khô khan đâu. Cũng như tôi đây này, "giác ngộ" lời nói của cô, tôi đã nhìn đời bằng cặp mắt thoáng hơn, và cách đối xử với con người cũng khác. Cô bé nói đúng, làm người không nên chỉ biết nghĩ cho mình. Sống có xã hội, có gia đình, có bè bạn...

đó chính là tình cảm của một con người.

Lần này thì Hạ Du nổi quạu thật sự, cô trừng mắt:

- Thật ra ông muốn gì đây? Tại sao cứ lải nhải bên tai tôi thế? Tôi đã nói rồi, nói bằng tiếng Việt ông cũng đã nghe. Rằng tôi không thích người lạ đi chung.

- Nhưng tôi đâu phải người lạ.

- Vậy tôi với ông quen biết bao giờ?

- Gặp nhau một lần cũng là quen vậy.

- Xin lỗi nha, ông Lâm Phong Vũ. Ông nên nhớ cho kỹ là ông quen với anh Hai tôi, nhưng không quen với tôi. Nếu ông cứ phiền phức hoài như thế, thì đừng trách tôi không khách sáo.

Hạ Du quay lưng bỏ đi. Duy Trường kéo Phong Vũ:

- Đừng chọc ghẹo con bé nữa mà.

- Tao không ngờ em gái mày chanh chua và ngang bướng không chỗ nói. Ê! Tao nhớ có lần mày đòi làm mai cho tao mà.

- Ý mày sao đây? Không phải mày đã từ chối rồi sao?

Phong Vũ đan hai tay vào nhau:

- Thì đúng. Nhưng bây giờ, tao muốn mày...

Duy Trường lắc đầu:

- No... no... no... Không thể nào đâu. Mày cũng thấy rồi đó, Hạ Du ghét mày ra mặt. Có thể việc mày từ chối đó là sự sáng suốt của mày.

- Tự nhiên tao thấy thích thích cá tính của cô bé: Độc lập và có bản lĩnh.

- Phải mày không đó? Nhưng dù mày có nói gì đi nữa, tao vẫn không thay đổi quyết định của mình. Hạ Du còn quá nhỏ để hiểu chuyện tình cảm. Xin lỗi mày nghe Phong Vũ.

- Không có gì, tao chỉ buột miệng nói cho vui thôi. Tao làm sao cặp bồ với Hạ Du khi con bé còn trẻ con quá. Hiện tại tao chỉ muốn tập trung phát triển sự nghiệp và dành thời gian gần chú Nam nhiều hơn. Chú ấy đã hy sinh cho tao quá nhiều rồi.

- Mày nghĩ vậy là phải đó. Nhưng nếu mày muốn tìm một người bạn gái, để tao chỉ cho.

Phong Vũ phì cười:

- Cũng lại là mày, hết làm mai rồi chỉ chỗ. Bộ họ hàng của mày nhiều lắm hả?

- Họ hàng gì đâu, trong công ty mình thôi.

Phong Vũ nhíu mày:

- Là ai vậy?

- Cô thư ký Lam Dung, tài sắc vẹn toàn. Lam Dung vừa dịu dàng, vừa xinh đẹp...

- Tao thấy cô ấy hợp với mày hơn. Làm ơn thôi đi thằng quý. Mẫu người của Lam Dung không phải là mẫu người tao tìm kiếm đâu. Đừng có điên khùng mà nói này nói nọ nghe chưa? Tao không muốn họ phải nuôi hy vọng vì tao.

- Chẳng lẽ...

- Chuyện của tao, tao tự biết lo. Mày hãy lo cho mày đi.

Duy Trường nhướng mắt:

- Tại sao?

- Chưa có một mối tình nào cả, vậy mà cũng bày đặt...

- Ê! Ai nói với mày là tao chưa có mối tình nào? Cho mày biết, nàng của tao rất ư là dễ thương đấy. Tại tao không muốn mày buồn nên tao không nói thôi.

- Thế à! Vậy hôm nào giới thiệu đi.

- Được thôi.

Phong Vũ tò mò:

- Nàng của mày đang làm gì? Ở đâu?

- Cô ấy đang ở tại thành phố này và còn đi học. Bật mí cho mày ganh tị luôn... Nàng là bạn học của

nhỏ Hạ Du.

- Í trời!

Duy Trường trừng mắt:

- Mà làm gì mà la lớn vậy?

- Tại tao hơi ngạc nhiên thôi. Thế Hạ Du có biết không?

- Bọn tao chưa dám công khai với nhỏ.

- Sao vậy?

- Hạ Du đã từng cảnh báo tao. Nói tao mà rủ rê bạn của nhỏ vào chuyện tình yêu, thì nhỏ không tha thứ cho tao.

- Nhưng chuyện tình yêu là chuyện của trái tim.

- Ai mà không biết điều ấy chứ, ngặt nỗi tao đã lỡ lời hứa, đành chịu giấu lúc nào hay lúc nấy. Tao định khi cô ấy ra trường thì cưới luôn.

- Giấy không thể gói được lửa. Cô ấy còn bao nhiêu năm nữa?

- Ba năm...

Phong Vũ kêu lên:

- Chúa ơi! Anh em mày cũng ngộ ghê đó. Lỡ chỉ vì một lời nói mà khép mình vào những khuôn phép không đáng.

- Cho nên mới ở vào thế kẹt.

- Liệu mày giấu được Hạ Du bao lâu? Con mắt của cô bé tinh anh lắm đấy.

Duy Trường thở ra:

- Tao đang nghĩ cách đây này. Bây giờ thì Hạ Du chưa phát hiện, nhưng những lúc tao nhớ nàng quá, tao sợ...

- Chỉ cần trong cơn say thì mày đã tố cáo chính mày. Tao thấy hay là mày nên đối diện với sự thật đi. Tao nghĩ Hạ Du chỉ đùa thôi.

- Chắc phải vậy chứ sao.

Phong Vũ đám bạn:

- Đàn ông con trai gì nhát quá.

Duy Trường cãi lại:

- Cái đó không phải nhát mà là người quân tử đấy. Nói phải làm, hứa phải nhớ.

- Hừ! Quân tử kiểu mày có ngày mất người yêu.

Phong Vũ chìa tay:

- Xin chúc mừng mày! Chúc tình yêu vững bền.

- Cám ơn. Tao cũng mong mày sớm tìm được một người để chia sẻ với mày.

Phong Vũ giấu tiếng thở dài. Lời chúc của Duy Trường làm anh chợt nhớ đến Uyển Hoa. Ngày lên máy bay trở về Việt Nam, anh đã không một lời từ giã. Chắc là cô buồn và trách anh nhiều lắm? Nhưng cũng đành chịu thôi, anh không muốn liên lụy cô. Hy vọng Uyển Hoa sớm quên anh để bắt đầu một cuộc sống mới, một tình yêu mới, vui vẻ và hạnh phúc hơn. Bởi chính anh đã không xứng đáng với tình yêu của cô.

Hai người đàn ông chạy đến công viên phía trước mặt thì đã thấy Hạ Du ở đó từ bao giờ. Phong Vũ tạo cho mình nụ cười:

- Cô chạy cũng cừ đấy chứ?

Chẳng thèm nhìn lấy Phong Vũ một lần, Hạ Du nói với Duy Trường:

- Em về trước đây.

Phong Vũ nhanh chân chặn lại:

- Khoan đã! Tôi có lời mời một ly cà phê, cô bé thấy sao?

- Xin lỗi nha, tôi không có nhiều thời gian như mấy ông chủ đâu. Bây giờ tôi về, tôi còn phải đến trường cho kịp giờ.

- Nè...

Duy Trường khoanh tay nhìn bạn:

- Mà thấy thế nào? Đã biết ngán chưa?

- Lâm Phong Vũ này không biết sợ, biết ngán là gì cả. Nhưng tao hứa với mày, tao sẽ không đùa giỡn với em mày đâu.

- Vậy thì tốt. Thôi, đi tìm cái gì uống đi, rồi còn phải về để đến công ty nữa.

- OK.

Hai chàng trai cùng băng qua đường. một ngày mới đã bắt đầu.

CHƯƠNG 6

Phong Vũ bước vào công ty với một tinh thần sáng khoái. Anh đáp lại lời chào của nhân viên bằng nụ cười đẹp của mình.

Một số nhân viên che miệng thì thầm:

- Tổng giám đốc mới của chúng ta đã đem lại sự hồi sinh cho cả công ty. Nhận chức chỉ mới hơn tuần thôi mà hầu như nhân viên nào cũng phấn chấn cả lên.

Phong Vũ tạm hài lòng với những gì mình đã làm. Anh hy vọng với những phương cách của mình đưa ra, các cổ đông và nhân viên sẽ ủng hộ anh. Thành quả sẽ như thế nào thì hãy chờ vào năng lực của mỗi người.

Phong Vũ thực hiện phương cách nhu và cương, thấy dễ chứ không phải dễ.

Nhân viên làm việc với một không gian thoải mái, không gò bó, mọi người có thể giúp đỡ lẫn nhau. Để tránh đi quan hệ chủ tớ, Phong Vũ tự mình hòa đồng. Anh xem nhân viên cấp dưới của mình như một người bạn.

Rồi với phong thái của một người đàn ông trẻ tuổi, đẹp trai, thông minh, tài giỏi, Phong Vũ nhanh chóng có được cảm tình đặc biệt của nhân viên nữ cũng như khách hàng của mình.

Không dựa vào ưu điểm ngoại hình để có được một quan hệ, Phong Vũ muốn chứng tỏ anh là một nhân tài thật sự và có thể điều hành cả công ty.

Hơn một tuần bắt tay vào việc, Phong Vũ thấy đã có phần thuận lợi. Các cổ đông đã bớt đi sự nghi ngờ và không còn làm khó công ty. Họ đang yên lặng để chờ anh hành động.

Phong Vũ búng tay, về mặt anh tràn đầy niềm tin. Anh đang muốn cho Vũ Đức Bình thấy: dòng họ Lâm năm xưa không hề chết.

Mọi người nhìn anh, không biết anh đang toan tính điều gì. Nhưng có một điều anh không làm, là hại những người xung quanh anh.

Phong Vũ đã thấy được sự lo lắng quan tâm từ mọi người, nên anh cũng không muốn làm họ đau buồn và thất vọng. Nhưng những gì mà Vũ Đức Bình gây ra cho gia đình anh, anh sẽ không bao giờ quên.

Dọc hành lang, ngang qua phòng kỹ thuật, Phong Vũ ló đầu vào:

- Lô hàng cuối tuần này chắc chắn có chứ?

Nhóm nhân viên ngẩng lên:

- Tổng giám đốc!

Phong Vũ ra dấu:

- Mọi người cứ tiếp tục công việc của mình đi. Tôi chỉ muốn biết chính xác kết quả lô hàng của cuối tuần này thôi.

Một nhân viên trong nhóm trả lời:

- Tổng giám đốc có thể yên tâm. Hàng sẽ giao đúng hẹn.

- OK. Rồi mọi người sẽ nhận được phần thưởng xứng đáng cho sự cố gắng của mình.

- Cảm ơn tổng giám đốc.

Phong Vũ lại tiếp tục đi. Lần này anh ghé phòng cô thư ký Lam Dung.

Vừa nhìn thấy tổng giám đốc trẻ tuổi đẹp trai, cô đứng dậy, lúng túng:

- Chào... tổng giám đốc.

Là một người đàn ông từng trải nên Phong Vũ khá nhạy cảm, cử chỉ không được tự nhiên của Lam Dung, anh thấy không hài lòng.

- Cô cứ tiếp tục công việc của mình đi, không cần phải đón tôi long trọng như thế.

Lam Dung ngồi xuống, đôi bàn tay thừa thãi trên bàn phím. Suýt chút nữa Phong Vũ phì cười. Anh vờ nghiêm mặt:

- Có tôi ở đây, cô không làm việc được à?

- Dạ...

Phong Vũ quay lưng:

- Vậy thôi, tôi không làm phiền cô nữa đâu.

Nhưng đi được vài bước, anh chợt dừng lại:

- Có văn kiện, văn thư hay giấy tờ gì mang qua văn phòng cho tôi nhé.

- Thừa vâng.

Phong Vũ khép cửa phòng. Anh định đến văn phòng của Duy Trường, nhưng nghĩ sao lại thôi.

Phong Vũ rảo bước về văn phòng của mình. Công việc đã bắt đầu như ý muốn, anh đã có phần yên tâm.

Ngồi vào vị trí, Phong Vũ vươn vai rồi xoay ghế một vòng.

Lúc còn ở bên Anh, nghe nói tình trạng của công ty tưởng chừng như không còn cứu gỡ được, nhưng khi đặt chân vào đây, anh không nghĩ...

Máy trên bàn có tín hiệu, Phong Vũ nhào người, nói vào máy:

- Chuyện gì vậy cô Dung?

- Tổng giám đốc, có một người tên Thái Tài đang chờ điện thoại của ông.

Phong Vũ hấp tấp:

- Lam Dung! Cô chuyển máy cho tôi nhé!

- Thừa vâng.

Điện thoại reo, Phong Vũ nhắc ống nghe:

- Alô. Phong Vũ nghe.

- Xin chào buổi sáng. Chúc một ngày tốt lành!

- Cảm ơn. Bộ có tin tức gì, sao anh gọi cho tôi sớm thế?

- Bình Minh đã bắt đầu có hành động rồi. Đức Bình đang cho nhân viên thu mua các mặt hàng anh đang sử dụng. Phong Vũ! Anh phải đề phòng, nếu không hàng của anh không đủ phân phối và xuất đi đâu.

Phong Vũ cau mày:

- Tại sao Bình Minh biết tôi đang lắp ráp hàng gì chứ?

- Việc đó thì tôi không rõ lắm, nhưng tôi có thể điều tra giúp anh.

Phong Vũ lăm bằm:

- Chẳng lẽ trong nội bộ có người tiết lộ tin tức? Vậy trong công ty có nội gian đang rắp tâm phá hoại, như thế thì...

Thái Tài hỏi:

- Phong Vũ! Anh có ý kiến gì không?

- Thôi được rồi, cảm ơn những tin tức của anh. Thái Tài này! Anh cứ tiếp tục theo dõi Đức Bình và Vũ Vinh giúp tôi nhé.

- Tôi biết rồi. Chào anh.

- Chào anh.

Phong Vũ bỏ ống nghe xuống, anh suy nghĩ mãi mà không tìm ra đáp án, bởi nhân viên trong công ty anh đâu có ai đáng khả nghi.

Phong Vũ định gọi sang cho Duy Trường để bàn bạc thì có tiếng gõ cửa:

Cộc... Cộc... Cộc...

Anh nói vọng ra:

- Mời vào!

Cánh cửa được đẩy nhẹ, người bước vào là Lam Dung. Cô đi đến bên bàn làm việc của Phong Vũ.

- Những giấy tờ mà tổng giám đốc cần đây ạ.

- Cô để trên bàn giúp tôi.

Đặt mớ giấy tờ xuống bàn, Lam Dung ngập ngừng:

- Tổng giám đốc có cần gì nữa không ạ?

- À! Cô có thể cho tôi biết, hôm nay tôi có cuộc gặp gỡ khách hàng nào không?
- Dạ, ba giờ chiều nay, tổng giám đốc có hẹn với người bên Ngân hàng Á Châu.
- Thế sáng nay là không à?
- Thưa vâng.
- Vậy cô có thể ra ngoài được rồi.
- Tôi xin phép.

Không gian chỉ còn lại một mình Phong Vũ. Anh xoay ghế một vòng để tìm sự thư thả. Ánh mắt vô tình chạm phải bức thư nằm chung với mớ giấy tờ mà lúc nãy Lam Dung mang vào.

Phong Vũ nhanh tay cầm lên:

- Uyên Hoa!

Anh lật đặt mở ra xem.

"Phong Vũ!

Khi ra đi không một lời từ giã là em biết chút hy vọng mong manh cũng không còn, nhưng em sẽ không bao giờ bỏ cuộc đâu. Cho dù anh ở đâu, em cũng quyết tìm cho được anh. Em muốn san sẻ với anh những lo toan trong cuộc sống.

Địa chỉ công ty là do em nhờ một người bạn tìm giúp. Bao giờ sắp xếp xong công việc, em sẽ bay về Việt Nam với anh. Em nhớ anh nhiều lắm. Chúc anh mọi việc tốt đẹp!

Uyên Hoa."

Xếp lá thư lại, Phong Vũ thở dài. Những tưởng mọi chuyện đã được kết thúc, nhưng hình như Uyên Hoa không hề nghe thấy lời nói của anh. Nay cô đã tìm được địa chỉ công ty, thì chắc chắn anh sẽ gặp phiền phức dài dài.

Phong Vũ bóp trán, hình như mọi việc đã không như anh nghĩ. Anh đã vì sự lo lắng của mọi người nên đã tạm quên kẻ thù của dòng họ Lâm. Thế nhưng họ nào có buông tha anh đâu. Bây giờ họ muốn dồn anh vào con đường không lối thoát.

Phong Vũ mím môi, hai tay anh nắm chặt lại. Vũ Đức Bình! Ông đừng trách tôi nhé. Chính ông đã làm cho tôi không thể quên mối thù kia.

Phong Vũ bật dậy, anh định ra ngoài thì cánh cửa phòng bật mở. Nhìn thấy Duy Trường, Phong Vũ như vui mừng:

- Hay quá! Tao đang muốn tìm mày đây.

Duy Trường kéo ghế ghé ngồi đối diện với bạn:

- Chuyện gì?

- Thám tử tư của tao cho biết, Bình Minh đang thu mua các mặt hàng, linh kiện mà chúng ta đang cần để lắp ráp máy.

- Bình Minh làm như vậy để làm gì?

- Có thể Vũ Đức Bình đang muốn ép tao.

- Vậy chúng ta phải làm gì đây? Công ty vừa mới chấn chỉnh lại, nếu để Bình Minh thực hiện được mưu đồ, thì chúng ta sẽ không còn gì cả, đừng nói chi đến chỗ đứng.

Phong Vũ vò đầu:

- Bí mật của công ty bị lộ ra ngoài, tao nghĩ hoài cũng không ra, ai đã làm chuyện đó đây này.

- Mày có để ý thấy ai khả nghi không?

- Tao không biết nữa. Công việc cứ dồn dập tới, nên tao chẳng quan tâm...

- Thôi được rồi, chuyện này tao sẽ giúp mày. Bây giờ, mày tính sao với các mặt hàng linh kiện đây?

Không thể chậm trễ một phút nào nữa cả.

- Mày và Trung Minh hãy liên hệ các cửa hàng trên cả nước. Nơi nào còn thì bỏ cọc mua ngay, giá chênh lệch bao nhiêu cũng đừng ngần ngại. Cuối tuần này, chúng ta có một lô hàng để giao đây.

- OK.

- Chuyển khoản cho nó nhanh. Mày hãy sắp xếp đi nha, có thể phải đi xa đấy.

- Tao biết rồi.

Phong Vũ dặn dò:

- Đừng nên cho chú Nam biết, kéo chú ấy lo lắng.
- Ủ. Trước khi bắt tay vào việc, tao muốn nhờ mày một chuyện.
- Nói đi.
- Thời gian tao không có nhà, mày trông chừng Hạ Du giùm tao nhé.
- Chuyện đó mày có thể yên tâm. Bao giờ mày đi?
- Chiều nay khởi hành được chứ?
- OK. Lấy xe công ty mà đi.
- Đương nhiên rồi. Chẳng lẽ mày bắt tao đi xe đồ.

Duy Trường cầm điện thoại lên, anh bấm số:

- Trung Minh hả? Duy Trường đây.
- Anh sắp xếp công việc, chiều nay đi công tác với tôi nhé.

-...

- Khoảng một tháng.

-...

- Ở đâu thì chiều nay lên đường, tổng giám đốc sẽ nói cho chúng ta biết.

-...

- OK.

Duy Trường tắt máy:

- Mày còn dặn dò gì nữa không?
- Bất nhiêu thôi.
- Vậy tao ra ngoài nha.

Duy Trường chưa kịp đứng lên thì một cơn gió thoảng qua cửa sổ, làm tung bay các giấy tờ trên bàn làm việc của Phong Vũ.

Cúi người nhặt giúp giấy tờ cho bạn, Duy Trường căn nhắc:

- Cục công không? Sao mày không đóng hết cửa sổ lại mà mở máy lạnh?
- Tao không thích tù túng. Có không khí, tao cảm thấy dễ chịu hơn.
- Mày là một ông chủ lạ nhất đây.

Phong Vũ nhún vai:

- Rất có thể.

Nhặt xong mớ giấy tờ, Duy Trường đưa cho bạn. Nhưng anh bỗng giật lại vì kịp phát hiện ra có một nét chữ lạ trên tờ giấy màu hồng. Không phải văn kiện, không phải hợp đồng... À! Thì ra là thư tình.

Duy Trường lướt qua, anh tìm tìm:

- Nàng vừa gợi phải không?

Phong Vũ ngơ ngác:

- Cái gì gợi?

- Mày đừng giả vờ nữa. Có người yêu ở Anh Quốc mà bày đặt giấu. Mọi người biết thì sao? Họ sẽ mừng cho mày thôi.

Phong Vũ chột hiều:

- Mày đang đọc lá thư của Uyên Hoa, phải không?
- Đó! Uyên Hoa lúc nào cũng ở trong lòng. Vậy mà...

- Tao không biết mày đang nói gì. Thật sự tao có cô bạn là Uyên Hoa, nhưng chuyện đó lúc còn ở Anh Quốc kia. Bây giờ, tao và cô ấy là hai cuộc sống khác nhau. Cái ngày lên máy bay trở về Việt Nam là tao đã tự khẳng định cho mình: Uyên Hoa và tao chẳng ai nợ ai. hai người đã có hai hướng, đi không nên làm phiền nhau làm gì.

- Thế tại sao cô ấy viết thư cho mày? Lời lẽ trong thư là của một người yêu gợi người yêu xa nhớ. Phải

chẳng...

Duy Trường nhìn bạn:

- Mày và Uyên Hoa...

Phong Vũ phóng tầm mắt ra xa:

- Phải. Tao đã nợ Uyên Hoa một chữ tình. Là người tha hương, sống cô đơn nơi xứ người, Uyên Hoa là người bạn đầu tiên của tao. Tụi tao đến với nhau không toan tính, không suy nghĩ. Năm tháng dần trôi, cái gì đến rồi cũng sẽ đến, không ràng buộc nhau nên chia tay cũng dễ dàng lắm. Nhưng có điều Uyên Hoa không bằng lòng cho một cuộc chia tay. Cô ấy muốn tao sau khi bảo vệ luận án tiến sĩ, hãy về làm việc cho gia đình cô ấy.

- Và mày nhất định từ chối?

Phong Vũ chép miệng:

- Bao năm tha hương nơi xứ người là vì cái gì? Tuy ở Anh Quốc, tao có thể tiến thân. Mày có biết ngày nhận bằng, người trong "Hoàng gia" đã lên tiếng mời tao ở lại, nhưng tao vẫn một mực từ chối. Bởi vì tao yêu quý dân tộc và yêu đất nước Việt Nam mình. Hơn nữa, nơi đây, tao còn có bạn bè và chú Phong Nam.

- Về lại quê hương thôi, mày đâu cần chia tay với Uyên Hoa để cô ấy phải đau khổ chứ?

- Mày không hiểu đâu Duy Trường. Giữa Uyên Hoa và tao không thể có một tình yêu. Tao đến với cô ấy chỉ vì quá cô đơn.

- Thì ra mày cũng thuộc loại đàn ông phụ tình. Mày làm tao quá thất vọng đấy, Phong Vũ ạ.

Phong Vũ thở ra:

- Nếu đặt mày vào tao, mày sẽ không mắng tao đâu. Trước khi đến với nhau, hai người thỏa thuận không quy trách nhiệm cho ai. Cuộc sống ở phương Tây rất là tự do, cho nên tao thấy tao không phải là một kẻ sở Khanh.

Duy Trường đưa lá thư ra:

- Vậy mày giải thích sao với những lời lẽ trong thư?

- Tao thấy không cần thiết phải giải thích. Bởi vì tất cả những suy nghĩ, tao đã nói hết với Uyên Hoa lúc còn ở Anh rồi. hai người không phải là của nhau thì đừng hoài công vô ích.

- Thế mày có dám khẳng định với tao là không đùa giỡn với tình cảm không?

- Dám chứ. Lâm Phong Vũ này chưa hề trốn tránh trách nhiệm bao giờ. Nếu tao yêu Uyên Hoa, thì tao đâu cần thiết phải làm mình đau khổ.

- Vậy nếu cô ấy tìm sang đây?

- Sự thật vẫn là sự thật. Nhưng rất tiếc, Uyên Hoa đã đặt tình yêu không đúng chỗ.

Phong Vũ vỗ vai bạn:

- Đừng bận tâm đến chuyện này nữa, tao biết tao phải làm gì mà. Nhưng có một điều tao cần phải nói rõ với mày. Tuy tình cảm tự do thật, nhưng bọn tao chưa làm điều gì sai trái hay vượt ranh giới tình bạn, cho nên mày hãy yên tâm khi giao em gái mày cho tao.

Duy Trường liếc bạn:

- Đừng có hòng.

- Mày không cho tao cơ hội thật sao?

- Tao cho mày thì ăn nhằm gì, chủ yếu là Hạ Du kia. Nhưng tao thấy cái đà này, mày không có cơ hội rồi. Hạ Du đang ghét mày ra mặt, nếu con bé biết được chuyện tình cảm lằng nhằng của mày thì coi như... không còn gì để nói.

Phong Vũ nhăn nhó:

- Đừng hại tao chứ.

- Tao cũng đang muốn xem mày có phải là mẫu người đàn ông lý tưởng không? Đến lúc đó mới biết có nên giao đứa em gái duy nhất của mình hay không thôi. Mà nè Phong Vũ!

Duy Trường khêu bạn:

- Tao nhớ mày lạnh lùng với phụ nữ lắm mà, tại sao...
- Tao đã suy nghĩ kỹ rồi. Dù sao trong đời có một người phụ nữ để yêu vẫn tốt hơn là sống cô đơn. Tao sợ lắm rồi sự cô đơn ấy, cho nên tao quyết định sự nghiệp quan trọng và người phụ nữ trong đời mình cũng quan trọng.
- Có tiến bộ.

Phong Vũ cười buồn:

- Tao đã từng thử, thế nhưng tao vẫn chưa tìm được một tình yêu đích thực cho mình. Tao đang sợ rồi đây phụ nữ trên thế giới lên tiếng bảo tao là kẻ sở Khanh.
- Mày chưa tìm kiếm được bởi mày chưa yêu chân thành. Với lại, mày còn gánh nặng trách nhiệm cả một công ty. Bao giờ mày thấy tâm hồn mày thoải mái thì đến lúc đó, mày mới tìm được một tình yêu đích thực. Cố gắng lên đi! Tao luôn ủng hộ mày.
- Cảm ơn.

Duy Trường cười:

- Tao nghe nhân viên nữ trong công ty kháo nhau rằng: Nụ cười của tổng giám đốc rất đẹp. Thôi thì mày mang nụ cười đó mà ban tặng đi, đảm bảo mày sẽ chọn được người vừa ý.

Phong Vũ xoa tay:

- Thôi, mày cho tao xin đi. một cô chưa liếc mắt đưa tình mà còn phiền phức, nhiều cô như Uyên Hoa chắc tao tự vận sướng hơn.
- Biết sợ ư? Nhưng thôi, cố gắng đi theo kịp tao để chúng ta còn tổ chức lễ cưới chung.
- Là mày nói đó nha.
- Tìm không được thì cũng đừng quờ đại cô nào, sẽ không ổn đâu đấy.
- Thằng quý!

Duy Trường cười vang, anh bỏ ra ngoài. Đùa một chút vậy mà Phong Vũ thấy mình không còn nặng nề nữa. Anh bắt tay vào việc một cách hăng say, mọi phiền muộn hình như đã lùi về phía sau.

Thời gian trôi qua không biết là bao lâu, đến khi nghe tiếng chuông điện thoại, Phong Vũ mới ngẩng lên. Anh nhắc ông nghe:

- Alô.
- Phong Vũ! Cháu chưa rời khỏi công ty à?
- Dạ thưa chú, cháu đang làm việc mà.
- Đã quá giờ cơm rồi đấy, cháu yêu ạ.

Phong Vũ nhìn lên đồng hồ, anh giật mình.

- Ấy chết! 12 giờ rồi. Cháu xin lỗi chú.
- Bộ công việc nhiều lắm à?
- Dạ, cũng không nhiều lắm.
- Đừng ôm hết một mình, hãy để Duy Trường chia sẻ với cháu.
- Cháu biết rồi. Bây giờ cháu sẽ về ngay đây ạ.

Ông Nam khoe:

- Sáng nay, Hạ Du có ghé sang làm vài món ăn, chú nghĩ là cháu thích. Chú chờ cháu.
- Vâng.

Phong Vũ thu dọn giấy tờ cho vào tủ. Khóa cẩn thận, sau đó anh mới rời khỏi phòng.

Hành lang vắng lặng, có lẽ nhân viên họ đã về hết rồi.

CHƯƠNG 7

Hạ Du! Máy lúc gần đây mày sao vậy? Hay cái gắt và còn khó chịu nữa. Nè! Nói tao nghe đi, có chuyện gì xảy ra phải không?

- Không có.
- Mày gây với anh Hai ư?
- Không có.
- Thế tại sao cơm ở nhà không ăn mà lại ra ngoài?

Hạ Du quạu quọ:

- Ăn cơm ngoài cũng là chuyện bình thường thôi mà, có gì lạ đâu. Nếu mày không đi thì thôi, xin đừng cãi nhai bên tai tao nữa, phiền quá.

Thủy Phương chạy theo bạn:

- Tao quan tâm đến mày nên mới hỏi. Nếu mày không thích thì thôi vậy.
- Mày biết tính của tao rồi. Lúc tao không được vui, thì đừng nên hỏi nhiều. OK.
- Ờ... Thế chúng ta ăn ở đâu đây?

Hạ Du nhìn quanh rồi chỉ:

- Vào quán cơm kia đi.

Thủy Phương ngần ngừ:

- Tao thấy nơi đây dành cho những người sang trọng.
- Sang trọng thì sao? Bộ chúng ta không vào được ư?

Hạ Du kéo tay bạn:

- Hôm nay, tao nhất định vào đó để... xả xui.
- Nhưng mà xe chúng ta gửi xa quá.
- Có sao đâu. Đừng nên quan trọng vấn đề nữa, tao đói bụng lắm rồi.

Hạ Du bỏ đi trước, Thủy Phương đành phải theo sau. Cô lắc đầu.

Làm bạn với Hạ Du, những trường hợp như thế này không phải cô không gặp. Có lẽ cô bạn của cô đang bức tức điều gì chẳng? Nhưng một chút rồi sẽ không có gì đâu.

Chơi thân với Hạ Du nhiều năm, Thủy Phương xem Hạ Du như người trong gia đình vậy. Ngược lại, Hạ Du cũng vậy.

Thủy Phương sống với cha mẹ và em gái. Cha cô là phó giám đốc của một công ty, còn mẹ có một cửa hàng thời trang, nên cuộc sống gia đình khá hơn.

Thủy Phương là bạn của Hạ Du, nhưng tính tình dịu dàng, thùy mị ra vẻ con gái hơn. Cô cũng chính là nơi để Hạ Du trêu đùa và trút bầu tâm sự. Thủy Phương không lấy đó là điều buồn phiền.

Hạ Du không còn người thân nào ngoài Duy Trường, hai anh em nương tựa nhau mà sống. Hiểu được tâm trạng của Hạ Du, nên Thủy Phương luôn muốn bạn mình sống trong vui tươi.

Lúc Hạ Du buồn, cô là người tâm sự. Lúc Hạ Du vui, cô cũng là người chia sẻ. Cho nên hai người thân lại càng thân hơn.

Bây giờ, ngôi nhà của Hạ Du như ngôi nhà thứ hai của Thủy Phương vậy. Cô cũng có thể đến những lúc không có Hạ Du ở nhà. Có ai biết được Thủy Phương và anh Hai Hạ Du phải lòng nhau từ bao giờ. hai người bây giờ đã đến lúc không tách rời nhau được, nhưng họ chưa dám công khai tình cảm của mình vì họ sợ Hạ Du, bởi một lời nói.

Thật ra, Hạ Du vẫn chưa biết gì, cô vẫn vô tư bên tình cảm của hai người thân nhất. Nhưng nếu vô tình biết, thì chắc chắn Hạ Du sẽ tán thành thôi. Duy Trường đã hy sinh cho cô quá nhiều, và cũng đến lúc Hạ Du phải tìm cho anh trai mình một người bạn tri âm.

Trong nhóm bạn, Hạ Du chỉ chăm được một mình Thủy Phương, và cô dự định sẽ vun đắp tình cảm cho hai người thân thương.

Chỉ tại mấy hôm nay, gặp phải "ma ám" nên Hạ Du chẳng làm được chuyện gì ra trò cả, suy nghĩ cũng chẳng tới đâu. Cho nên mọi cái điều dồn nén, làm cho cô như bị tù túng, căng thẳng.

Rủ Thủy Phương ra ngoài, hy vọng bầu không khí loảng làm cho cô thấy dễ thở hơn. Nào ngờ con nhỏ Thủy Phương cứ lải nhải bên tai, thật là bức mình chết đi được.

Hạ Du tìm một cái bàn thoáng, cô không muốn phải chết ngộp vì không khí chật chội.

Kéo ghế ngồi đối diện với bạn, Thủy Phương nhìn quanh.

- Khách đông ghê nhỉ!

- Quán ăn ngon mà.

- Mày vào đây lần nào chưa?

- Rồi. hai lần đều đi với chú Phong Nam.

- Còn anh Duy Trường?

- Thời gian trước đây, anh Hai tao có rảnh đâu, vì giúp đỡ một người bạn... Công việc ngập đầu, có lúc quên ăn nữa là.

- Hèn gì tao thấy anh ấy ốm đi nhiều.

Thủy Phương hỏi:

- Còn bây giờ?

- Đỡ rồi. Cũng may ông bạn kia về kịp, nếu không anh Hai tao kể như tiêu luôn. Tao thấy mà phải giận.

- Bạn anh Hai mày à?

- Chứ còn ai. Lúc đầu, tao còn thông cảm cho ông ta vì hoàn cảnh nên mới làm kẻ ly hương. Nào ngờ khi gặp mặt ông ta, làm tao thất vọng vô cùng. Ông ta chỉ biết bản thân mình mà không hề quan tâm đến sự hy sinh, lo lắng của người khác.

Thủy Phương tò mò:

- Người đàn ông làm cho mày bức bối khó chịu có phải là Phong Vũ, bạn của Duy Trường không?

- Đúng rồi.

Hạ Du tròn mắt:

- Sao mày biết?

Biết mình đã lỡ lời, Thủy Phương trớ ngay:

- À! Có lần tao ghé tìm mày, nhưng không có mày ở nhà. Anh Duy Trường ngồi tiếp chuyện với tao và có nhắc đến Phong Vũ, người bạn thân của anh ấy.

- Thế à!

- Theo cách nói của anh Trường, Phong Vũ đâu có tệ đến vậy.

- Ý mày là tao ghét Phong Vũ?

Thủy Phương xua tay:

- Không phải vậy.

- Tao không phủ nhận là tao không ưa Phong Vũ, nhưng cái gì cũng có nguyên nhân của nó.

- Nguyên nhân gì?

- Mày đừng hỏi. Bây giờ thì tao chưa thể nói được. một lúc nào đó, tự động mày sẽ biết.

- Bộ định ghét hoài người ta sao? Không thay đổi cách nhìn à? Phong Vũ là một người đàn ông thông minh, tài giỏi và được nhiều người thương mến lắm đó. Nếu Phong Vũ là người đàn ông không tốt thì anh Trường đâu giúp anh ta.

- Tao không quan tâm.

Hạ Du khoát tay:

- Mày làm ơn đừng moi móc ra để tao phải nói. Đói muốn xỉu rồi nè, gọi gì ăn đi.

- OK.

Thủy Phương ra hiệu cho người phục vụ. Cô gọi một món canh, một món xào, một món mặn. Tất cả đều hợp khẩu vị của hai người.

Trong lúc chờ đợi, Hạ Du bung ly nước trước mặt lên uống một hơi. Thủy Phương ngăn lại:

- Ê! Mày định để cơm canh một mình tao ăn sao?
- Nhưng tao đói quá.
- Ráng chờ chút đi.
- Hai hôm nay, tao đâu có hột cơm nào trong bụng đâu.
- Đáng đời! Ai biểu giỏi giận người khác chi.
- Tao đâu có muốn. Tại mỗi lần nhìn thấy mặt ông ta là tao nuốt cơm không trôi.

Hạ Du chống cằm:

- Ngày nào cũng gặp mặt ông ta, chắc tao phải chết đói dài dài.
- Gặp thì gặp, ăn thì ăn, có gì ảnh hưởng đến nhau đâu?
- Mày không hiểu gì hết, Thủy Phương ạ.
- Không hiểu hay là t.ại mày hành hạ chính mày? Nếu mày cứ mãi như vậy thì Phong Vũ có dịp cười mày đấy. Ghét người ta, nhưng mày đừng xem nó là chuyện quan trọng, nếu không mày sẽ luôn mệt mỏi. Vội lại...

Thủy Phương tủm tỉm:

- Ông bà ta xưa có câu: "Ghét của nào trời trao của ấy". Tao thấy...

Hạ Du nạt ngang:

- Không có chuyện đó đâu.
- Ai biết đâu được.

Hạ Du bậm môi:

- Tao ghét nụ cười đó của mày lắm nghe Thủy Phương. Nhìn thấy nó m.ỉa mai làm sao ấy.
- Vừa lúc người phục vụ mang cơm ra, cuộc nói chuyện bị tạm ngưng.

Hạ Du xới cơm vào chén:

- Tự phục vụ nha!

Cô ăn một cách tự nhiên làm Thủy Phương hơi ngượng:

- Nè, từ từ thôi! Mọi người đang nhìn mày kìa.
- Mặc kệ họ đi. Nếu họ thấy lạ thì họ cứ nhìn.

Vừa nói, Hạ Du vừa gấp liên tục, thực sự cô chẳng quan tâm đến những người xung quanh.

Thủy Phương len lén đưa mắt nhìn mọi người. Cô yên tâm khi thấy những người khách như cô, họ đều chú tâm vào phần ăn của mình mà thôi.

Hạ Du ngẩng lên:

- Mày không đói hả?
- Có ăn gì đâu mà không đói.
- Vậy sao không ăn? Mặc cỡ tao ăn hết, đói ráng chịu nha.

Thủy Phương mạnh dạn xới cơm cho mình. Hạ Du gấp thức ăn cho bạn.

- Tự nhiên một chút đi. Yếu điệu thực nữ làm sao ăn ngon cho được. Ăn như tao đây nè mới không thua người khác.

Thủy Phương ngăn bạn:

- Được rồi, để tao. Mày lo cho mày đi.
- Tao sắp no rồi đây nè.

Hạ Du buông đũa, Thủy Phương hỏi:

- Mày sao vậy?
- Tự dưng tao no ngang. Ăn ở ngoài vẫn không bằng ăn ở nhà.
- Thế sao không ở nhà, mà l.ôi tao ra ngoài?
- Sáng nay tao có ghé mang nhà chú Phong Nam. Nhìn thấy chú ấy ốm hơn lúc có tao bên cạnh mỗi ngày, tao thấy nao lòng nên đã nấu vài món ăn và hứa ở lại dùng cơm với chú ấy. Nhưng nửa chừng Phong Vũ về... Nhớ đến buổi đầu tiên bị Ông ta đuổi, thêm nhìn khuôn mặt hắc ám của ông ta... cho tao vàng cũng nuốt không vô.

- Mày bỏ đi như vậy, chú Nam có buồn không?

- Chắc là buồn rồi. Tao sẽ xin lỗi chú ấy sau.

Thủy Phương trầm giọng:

- Tao nghĩ mày không nên làm như vậy. Chẳng lẽ mày giận Phong Vũ, rồi bỏ mặc chú Nam sao? Làm vậy chẳng khác nào ích kỷ. Với lại, tao thấy Phong Vũ cũng đâu có gì quá đáng đâu.

- Cả mày cũng nói như thế à?

- Mày giận Phong Vũ về chuyện gì thì tao không biết, nhưng cũng phải thông cảm cho người ta. Cuộc sống và sự đau buồn đôi khi làm cho người ta chán chường và mệt mỏi. Phong Vũ bị một cú sốc lớn trong cuộc đời là mất đi hai người thân thương, tài sản bị người ta chiếm trở thành kẻ trắng tay. Bị thương cho số phận, anh ấy muốn lấy lại những gì thuộc về mình thì cũng đúng thôi. Để thù hận không tiếp nối thù hận, mày nên cùng chú Nam khuyên Phong Vũ mới đúng.

Hạ Du nhìn bạn không chớp:

- Sao mày rành về Phong Vũ quá vậy?

- Ồ...

- Đừng nói với tao là mày quen biết ông ta nha.

- Không có. Tao biết được là do một người bạn.

- Ai vậy? Ai tốt mà muốn mày nói giúp cho Phong Vũ?

- Tao...

Hạ Du chột phán:

- Trên đời này chẳng có người bạn nào tốt như Duy Trường cả. Có phải anh Hai tao nói với mày không?

- Ủ... đúng.

- Em gái của mình mà không nói lại đi nói với người ngoài. Tao đang nghi ngờ quan hệ của hai người lắm đó.

Thủy Phương giật mình:

- Mày đừng có nghi ngờ, rồi suy đoán lung tung nữa. Anh Trường nói với tao là bởi vì... nếu nói với mày thì mày sẽ không nghe và không thông cảm cho Phong Vũ. Tính mày cũng hay cố chấp lắm, giận dai thấy phát khiếp.

- Tao không giận, nhưng mà tao ghét. Ghét khuôn mặt tự kiêu, bất cần của ông ta ấy. Hừ! Làm như chỉ có mình là biết đau khổ vậy. Anh em tao cũng phải mất hết người thân là gì? Phong Vũ còn chú Nam bên cạnh là có phước lắm rồi.

- Mày vẫn không bỏ ý định ghét Phong Vũ sao?

- Trừ phi tao thấy hài lòng điều gì đó ở ông ta.

Thủy Phương lắc đầu ngao ngán:

- Mày hết thuốc chữa rồi.

Hạ Du bung ly nước lên chưa kịp uống thì bị ai đó từ phía sau đẩy tới. Vuột tay, ly nước rơi xuống bể, nước văng đầy ra bàn.

Đang bức bối nhiều chuyện, Hạ Du xẫng giọng:

- Bộ đùi hay sao mà cứ nhào đại vào người khác vậy?

Tiếng cô gái rụt rè:

- Xin lỗi, tôi không cố ý đâu. Người phục vụ bê mâm thức ăn đầy quá, nên tôi phải né. Cô bỏ qua nhé!

Giọng người đàn ông lo lắng:

- Em có sao không Lam Dung? Cũng may là ly nước lạnh đấy, nếu không...

- Thì sao? - Hạ Du cắt ngang.

- Nếu là nước sôi thì mọi chuyện không đơn giản rồi.

- Hừ! Tôi đâu vô ý vô tứ đến nỗi mà bung ly nước sôi đưa ra ngoài. Nè, mai một có né thì phải biết cách né đấy! Nếu không, chết tôi chứ không phải chết bạn gái ông đâu. Đúng là một ngày xui xẻo mà.

- Cô...

Lam Dung kéo tay người đàn ông:

- Dù sao lỗi cũng ở mình. Vũ Vinh, đừng gây với người ta mà!

- Con gái gì chanh chua phát khiếp.

- Rồi sao? Bộ Ông chưa thấy hả?

- Coi chừng ế chồng đấy.

Lam Dung đẩy vai Vũ Vinh:

- Đi thôi anh, đừng nên làm cho mọi người chú ý.

Cô quay sang Hạ Du:

- Một lần nữa, tôi xin lỗi cô.

Hạ Du thở hắt ra:

- Đừng quan tâm nữa, coi như hôm nay tôi xui đi.

Từ đầu đến cuối câu chuyện, Thủy Phương không hề xen vào, nhưng cô đã nghe hết mẩu đối thoại. Vũ Vinh - Tên người đàn ông mà cô gái gọi - Thủy Phương đã từng nghe và đã từng biết.

Cô gặp anh trong một buổi tiệc sinh nhật người bạn. Anh lịch lãm, nhưng trong đôi mắt anh có cái gì đó dối gian và tàn nhẫn.

Anh có một cuộc sống phong lưu, anh bước qua cuộc đời rất nhiều cô gái. Anh không có sự chung thủy với một ai. Anh cần gì cũng từ đồng tiền mà có. Muốn thành công anh không loại trừ thủ đoạn nào.

Thủy Phương còn biết thêm từ Duy Trường: cha con Vũ Vinh là người đã hại gia đình Phong Vũ tan nát, đẩy đứa nhỏ mới mười mấy tuổi đầu phải lang bạt tha hương. Có con người nào mà tàn nhẫn hơn thế nữa? Thủy Phương vô cùng ghê sợ.

Vũ Vinh và cô gái lúc này đã đi rồi, Thủy Phương mới ngẩng lên:

- Tại sao Lam Dung lại đi với người đàn ông thiếu lịch sự ấy?

Hạ Du hỏi:

- Mày biết họ?

- Lam Dung là cô thư ký của công ty anh Hai mày đang làm. Còn người đàn ông kia là Vũ Vinh, con trai của Vũ Đức Bình, cũng chính là kẻ thù của gia đình họ Lâm.

- Mày muốn nói...

- Đừng giận Phong Vũ khi anh ấy phải nuôi hy vọng trả thù. Chính cha con họ đã đẩy Phong Vũ rời khỏi quê hương một cách đau khổ, sự nghiệp tiêu tan, cha mẹ uất ức ra đi. Nếu đặt mày và trường hợp của Phong Vũ, mày phải làm gì?

- Nếu đã như vậy tại sao không để pháp luật trừng trị?

- Họ không đủ chứng cứ nên không làm gì được.

- Nhưng đề Phong Vũ trả thù thì không phải tự mình hủy hoại tương lai của mình sao?

- Cái chết của ông bà Lâm đã để lại nhiều mối nghi ngờ. Cha tao cũng biết được điều ấy, ông rất lấy làm tiếc. Tất cả diễn biến năm xưa, tao biết được là do cha tao kể lại.

Thủy Phương đặt tay lên vai bạn:

- Phong Vũ là người giỏi chịu đựng lắm. Anh ấy đùa là để quên đi nỗi đau, tao không biết đến bao giờ nỗi đau kia mới hết đây? Chính nỗi đau thương kia đã làm cho Phong Vũ trở nên lạnh lùng và đáng ghét. Nhưng ngoài mặt là như vậy, còn bên trong là cả một tấm lòng nhân ái.

Hạ Du hắt mặt:

- Nè! Anh ta cho mày bao nhiêu tiền vậy?

- Mày xem Thủy Phương này là người như thế nào hả? Tao sống ngay thẳng nên tao không cần phải ngả nghiêng theo chiều gió. Sở dĩ tao nói cho mày nghe là vì tao muốn mày hiểu Phong Vũ nhiều hơn thôi. Còn nếu mày không muốn nghe thì tao đâu ép.

Thủy Phương làm mặt giận, cô bưng ly nước uống một hơi. Hạ Du nghiêng đầu:

- Giận hả?

- Tao nào dám xen vào quyền tự do cá nhân của mỗi người.

- Thôi đi, tao đâu phải là người cạn hiểu biết. Tao thông cảm với nỗi đau của Phong Vũ. Nhưng để dung hòa lại với ông ta, không phải một sớm một chiều được đâu. Cái gì cũng phải có thời gian.

- OK. Chúng ta là những người bạn, tao nghĩ nên giúp đỡ cho anh ấy một phần.

- Biết gì mà làm đây?

- Đơn giản thôi. Bây giờ điều Phong Vũ đang lo lắng là chú Phong Nam và sức khỏe của chú ấy. Mày nên trở lại như trước, quan tâm, chăm sóc, trò chuyện để chú Nam đỡ buồn và cô quạnh. Có như thế Phong Vũ mới tập trung được vào công việc, hướng công ty đi lên, đánh bại Bình Minh trên thương trường bằng chính tài năng và trí thông minh của mình. Đó là sự trả thù không tội ác.

Hạ Du chớp mắt:

- Chu choa! Tao không ngờ Thủy Phương hiền dịu của ngày nào, hôm nay là một cô gái thông minh và tuyệt vời đến thế.

- Bây giờ mày mới phát hiện tài năng của tao, coi chừng muộn rồi đây!

- Vậy sao? Chúa ơi! Xem nó "chảnh" kìa.

Hai cô gái mỉm cười. Hạ Du định nói với bạn điều gì đó thì có tín hiệu của điện thoại di động. Thủy Phương giơ tay:

- Chờ chút!

Cô lấy từ trong túi quần Jean ra cái điện thoại nhỏ xíu và áp vào tai:

- Alô.

- Thủy Phương! Em đang ở đâu thế?

- Duy Trường...

Cái tên Duy Trường vừa thoát khỏi bờ môi Thủy Phương thì bị Hạ Du "chiếu tướng" ngay. Cô liền nhỏ giọng:

- Em đang ở trong một quán cơm.

- Hạ Du có ở bên em không?

- Dạ có.

Duy Trường thở phào:

- Làm anh lo lắng quá. Chú Nam nói nấu xong thức ăn là bỏ đi, không nói một lời.

- Anh có nói chuyện với Hạ Du không?

- Em chuyển máy cho con bé giùm anh chút đi.

- Vâng.

Thủy Phương đưa điện thoại cho bạn.

- Anh Duy Trường gặp mày.

Hạ Du cầm máy, đôi mắt cô không quên đe dọa.

- Alô.

- Nhóc con! Lại giận hờn gì nữa vậy?

- Có giận ai đâu.

- Không giận mà bỏ đi à?

- Tại em muốn ra ngoài cho thoáng một chút thôi. Anh Hai ăn cơm chưa?

- Ăn rồi. Ăn với chú Nam và Phong Vũ. Thức ăn em nấu ngon lắm, Phong Vũ cứ khen mãi.

- Cảm ơn.

- Hạ Du! Chiều nay anh phải đi công tác rồi. Nếu mọi chuyện tốt đẹp thì anh về sớm. Còn khó khăn chắc là chuyến công tác phải kéo dài đến một tháng. Ở nhà một mình, em nhớ cẩn thận nha. Buồn thì tìm Thủy Phương, còn gặp phải khó khăn gì thì gọi điện cho Phong Vũ.

- Em biết rồi, anh Hai yên tâm đi.

- Anh tin em gái của anh rất ngoan.

- Điều đó đương nhiên. Này, anh Hai! Em muốn hỏi anh một chuyện Thủy Phương...

Duy Trường cướp lời:

- Nhớ những gì anh dặn nghe. Tạm biệt!

- Ồ...

Nhưng đầu dây bên kia, Duy Trường đã tắt máy. Trả điện thoại cho bạn, Hạ Du xụ mặt:

- Thấy ghét!

Thủy Phương nghiêng đầu:

- Anh Trường nói gì mà mày giận vậy?

- Anh Hai không làm gì cho tao giận cả, mà tao đang thắc mắc chuyện của mày kia.

Thủy Phương ngơ ngác:

- Chuyện của tao là chuyện gì?

- Mày đừng giả vờ nữa. Mọi hành động, mọi cử chỉ lời nói, nụ cười của mày làm sao qua mắt được tao. Khai đi, mày và anh Hai tao quen nhau bao giờ?

- Cái gì chứ?

- Không thành thật với nhau thì kết quả như thế nào, mày biết rồi đấy.

Thủy Phương khó khăn:

- Hạ Du... mày không trách tao chứ?

- Đương nhiên là không, nếu như mày thật lòng với anh Hai tao.

- Vậy...

Thủy Phương bỏ nhỏ vào tai bạn:

- Về nhà hẵng nói, được không? Ở đây là chỗ đông người... Vội lại, chúng ta ăn xong rồi, chẳng lẽ ngồi đây hoài sao.

- Mày nói cũng phải. Tính tiền xong rồi về nhà tao.

- Tùy ý mày. Hiện tại tao đâu còn sự chọn lựa.

Hạ Du liếc bạn:

- Đừng mồm họng nghe.

Thủy Phương nhún vai. Hạ Du gọi tính tiền rồi hai người cùng nhau rời khỏi quán. Bữa ăn tưởng chừng như thoải mái lắm, nhưng cuối cùng tất cả đều ngoài ý muốn. Người suy nghĩ nhiều nhất sẽ là Hạ Du mà thôi. Bởi những sự việc đưa đến cô hoàn toàn là người ngoài cuộc.

CHƯƠNG 8

Đẩy nhẹ cánh cổng sắt, Hạ Du dắt xe vào. Cô đã trở lại công việc như những ngày trước đó của mình. Anh Duy Trường đã đi công tác, căn nhà vắng lại càng vắng hơn.

Ngoài giờ học là Hạ Du tranh thủ thời gian sang trò chuyện với ông Phong Nam, giúp ông loại bỏ nỗi buồn và cô đơn ra ngoài.

Hạ Du làm lơ đi với ánh mắt và cái nhìn lạnh lùng của Phong Vũ. Bởi mục đích cô đến ngôi nhà sang trọng này không phải vì anh ta.

Hôm nay là ngày nghỉ, Hạ Du đến sớm hơn. Cô dự định đi chợ làm vài món mới lạ cho chú Phong Nam thưởng thức.

Nói một mình chú Phong Nam thì không phải, ít ra Hạ Du cũng được "giác ngộ", nên cô muốn làm cái gì đó để nỗi đau của Phong Vũ được xoa dịu mà thôi.

Thật ra thì Phong Vũ cũng không đến nỗi lạnh lùng và vô tình lắm, chỉ tại nỗi đau của sự bất hạnh kia làm cho con người anh khó gần gũi mà thôi.

Hạ Du còn nhớ, hai hôm trước, nếu không nhờ tình cờ Phong Vũ đến mượn nhờ máy tính của anh Hai thì kể như cô tiêu đời rồi.

Thuở đời có ai con gái như cô không? Bướng bỉnh mà lì nữa. Cầu chì bị đứt mà không chịu gọi thợ, tự mình làm, sai sót sao đó mà bị điện giật té bất tỉnh.

Thật hú hồn! Phong Vũ kịp đến. Hôm đó anh mắng, Hạ Du ngồi im lặng bởi vì cô biết mình đã sai.

Sửa xong, Phong Vũ còn cẩn thận kiểm tra từng công tắc. Sau đó anh ra về mà lòng vẫn chưa yên tâm.

Thế là Phong Vũ đã gọi điện để biết tình hình. Từ chuyện đó, cô đã có cái nhìn khác một chút về anh.

Hạ Du đá chân chống xe, cô nhảy lên từng bậc tam cấp, giọng trong trẻo như chú chim sơn ca hòa lẫn với không khí buổi sớm mai nhẹ nhàng:

- Chú Nam ơi! Cháu đã đến rồi đây nè.

Vào đến phòng khách, thấy ông Nam đang ngồi ở ghế xa lông. Cô bé sà xuống bên cạnh.

- Chào chú. Chú có khỏe không?
- Không khỏe, nhưng chỉ cần nhìn thấy cháu, nghe tiếng nói của cháu là khỏe ngay.
- Làm như cháu quan trọng lắm vậy.
- Hiện tại Vũ Duy Hạ Du rất quan trọng cho căn nhà chỉ có một người đàn ông này.
- Đừng làm vui lòng cháu nhé.
- Chú nói thật đó. Mới sáng sớm Phong Vũ đã nhắc đến cháu.

Hạ Du nhõng nhẽo:

- Thế còn chú? Chú không nhớ cháu sao?
- Nhớ chứ. Làm sao chú quên được đứa con gái dễ thương xinh đẹp này. một ngày vắng tiếng cháu, buồn ơi là buồn.
- Chú không được ngao cháu nha!

Hạ Du kéo ông Nam đứng dậy xoay một vòng làm ông phải la í ớ.

- Xem ra thần sắc của chú hôm nay tốt nhiều rồi. Chỉ cần thêm vài thang thuốc của "bồn cô nương" Hạ Du này, thì chú sẽ sống lâu đến trăm tuổi đấy.
- Thật không?
- Cháu có gạt chú bao giờ chưa?
- Vậy thì chưa.
- Tin cháu một lần đi nhé!
- Ừ.

Ông Nam vuốt tóc cô bé:

- Không nên làm mình cực thân, Hạ Du ạ. Chú thấy...

- Chú không nên áy náy, giúp chú là niềm vui của cháu mà. Nếu chú còn bận khoản, cháu giận thật đó.
- Chú chỉ sợ cháu mệt mỗi thôi.
- Chuyện đó chú có thể yên tâm. Xem nhỏ con vậy mà dẻo dai lắm đó. Không tin, chú thử với cháu đi.

Ông Nam xoa tay:

- Chú tin.

Hạ Du ôm cánh tay ông, nũng nịu:

- Hôm nay chú ăn gì? Cháu sẵn sàng phục vụ. Gà nấu nấm hay há cảo?
- Rất tiếc, người được ưu tiên không phải là cháu rồi.
- Sao vậy? Chú vẫn là nhân vật chính của các bữa ăn hàng ngày mà.
- Nhưng hôm nay, chú muốn nhường phần đó lại cho Phong Vũ.

Ông Nam hiền hòa:

- Hạ Du! Cháu có thể vì chú mà bỏ ra chút ít thời gian không? Làm những món ăn mà Phong Vũ thích.

Cô bé tròn mắt:

- Chú muốn...
- Phong Vũ không thích màu mè phô trương. Hôm nay là sinh nhật của Phong Vũ, nên chú muốn Phong Vũ có một buổi sinh nhật vui vẻ mang không khí gia đình ấm cúng.

Ông Nam không giấu được tiếng thở dài:

- Cháu cũng biết đó, từ ngày Phong Vũ về nước đến nay cứ chui đầu vào công việc, quên cả thời gian. Đêm đêm thức giấc, thấy Phong Vũ ngủ quên bên bàn làm việc, chú nghe lòng xót xa. Chú sợ Phong Vũ sẽ ngã quỵ vì quá sức. Chú còn lo không biết công ty có gì không mà Phong Vũ hầu như quên ăn quên ngủ.

Hạ Du trấn an:

- Cháu nghĩ không có gì đâu, chú đừng quá lo lắng. Còn nếu có, tự anh ấy cũng biết cách giải quyết mà.
- Huống chi Phong Vũ còn có anh của cháu bên cạnh.

Cô bé nắm tay ông Nam:

- Nhiệm vụ của chú bây giờ là ăn ngon miệng, dưỡng sức cho mau khỏe lại.
- Chú...
- Nghe lời cháu. Nếu không, Phong Vũ sẽ rất buồn và còn lo lắng nhiều hơn.

Hạ Du vui vẻ:

- Thôi được rồi, cháu sẽ đi chợ xuống bếp làm một bữa ra trò để mừng sinh nhật Phong Vũ.
- Cảm ơn cháu. Hạ Du! Cháu có biết cháu như một thiên thần không?
- Chú sắp sửa khen ngợi gì nữa đây? Thật sự, cháu sợ lắm rồi những lời khen tặng. Cháu sợ mình không xứng đáng.
- Không, cháu vô cùng xứng đáng đấy chứ. Phong Vũ luôn miệng bảo cháu là một cô gái tốt.
- Vậy ư?
- Cháu đừng giận Phong Vũ nữa nghe.
- Dạ, không đâu.

Hạ Du dứt lời thì có tín hiệu của điện thoại di động. Ông Nam hỏi:

- Của cháu hả?

Hạ Du lắc đầu. Cô phát hiện trên bàn cái điện thoại đang run liên tục. Hạ Du cầm lên:

- Đây nè chú. Mà hình như là điện thoại của Phong Vũ.
- Cháu nghe đi.
- Dạ...

- Chuyện bình thường thôi mà. Có nhắn gởi gì thì nói lại với nó sau. Ngày nghỉ chắc là những người bạn tìm kiếm để tán gẫu.

Hạ Du ngáp ngừng rồi cũng mở máy, cô áp điện thoại vào tai. Nhưng chưa kịp lên tiếng thì đã nghe một tràng dài tiếng nước ngoài.

Cũng may vốn tiếng Anh của Hạ Du rất khá, nên cô nghe và đối đáp được:

- Xin lỗi, tôi không phải chủ máy. Tôi chỉ nghe giùm thôi.

Đầu dây bên kia, người đàn ông cũng hơi ngạc nhiên. Ông ta hỏi:

- Vậy chủ máy...

- Phong Vũ đã đi đâu rồi.

Người đàn ông thở phào:

- Vậy tôi tưởng mình đã gọi lộn số. Cô là...

- Bạn của Phong Vũ. Xin lỗi, tôi cũng muốn được biết quý danh ông.

- Tên tôi là Tonny. Còn cô?

- Cứ gọi tôi là Hạ Du. Ông tìm anh Vũ có việc gì không? Khi anh Vũ về, tôi sẽ nhắn lại giùm cho.

- Cái này...

- Ông không thể nói được cũng không sao. Tôi sẽ đi tìm Phong Vũ và bảo anh ấy gọi lại cho ông.

Tonny ngăn lại:

- Không cần đâu. Cô hãy nhắn lại với Phong Vũ rằng việc cậu ấy nhờ, tôi đã làm xong rồi. Có thể ba ngày nữa, mặt trời sẽ rất sáng.

- Vâng.

- Thank you. (Cám ơn nhiều).

- Không có chi.

- Chào cô.

- Chào ông.

Hạ Du tắt máy, cô nhìn ông Nam:

- Một người bạn nước ngoài tìm Phong Vũ. Ông ta nhắn, việc Phong Vũ nhờ đã xong. Có thể ba ngày nữa, mặt trời sẽ rất sáng.

Ông Nam gục gặc:

- Vậy là tốt rồi. Tonny thật là tuyệt!

Hạ Du ngơ ngác:

- Chú biết ông ta à?

- Biết chứ. Tonny là bạn thân của Phong Vũ lúc còn ở Anh Quốc. Phong Vũ kể về Tonny cho chú nghe bằng một lời trân trọng và triu mến.

- Thì ra...

- Tonny quả là một người bạn tốt.

Ông Nam phẩy tay:

- Thôi, cháu đi thông báo cho Phong Vũ tin vui này đi.

- Nhưng cháu biết anh ấy ở đâu mà tìm.

- Nó chưa ra ngoài đâu. Chỉ có thể lẩn quẩn bên mấy chậu hoa ngoài vườn thôi. Gặp Phong Vũ, báo nó vào đây nhé!

- Vâng.

Hạ Du biến nhanh ra ngoài. Bước chân lí lắc của cô bắt đầu tung tăng.

Mảnh vườn nhỏ, nhưng có rất nhiều loài hoa kiểng. Trong vô số muôn màu sắc, Hạ Du chỉ thích duy nhất một màu trắng mà thôi.

Màu trắng tượng trưng cho sự tinh khôi và thanh cao.

Ngang qua mấy chậu lưu ly và bách hợp, không kềm lòng được trước cái màu trắng tinh và hương thơm dịu dịu của nó, Hạ Du ngồi xuống nâng niu trên tay.

Vừa định cúi xuống hít lấy mùi thơm huyền diệu ấy, thì Hạ Du nghe tiếng la:

- Nè! Cô định làm gì đó?

Hạ Du giật mình, suýt chút nữa những nhánh hoa đẹp kia bị héo trong đôi tay vô tình của cô. Hạ Du đứng lên:

- Tôi chỉ muốn ngửi lấy mùi hương thơm của hoa thôi mà, ông làm gì mà la dữ vậy?

- Ngửi hay hái, làm sao tôi biết được. Nếu lúc này tôi không thấy thì có lẽ...

Hạ Du tức tối:

- Ông đừng có quá đáng nha.

- Cô quá đáng thì có. Vào vườn hoa người ta mà còn...

Hạ Du mím môi:

- Hừ! Ông tưởng tôi muốn đặt chân vào nơi này lắm sao? Nếu chú Nam không nhờ, còn khuya tôi mới đặt chân vào đây.

Cô quay lưng:

- Đáng lý ra tôi muốn báo cho ông một tin, nhưng bây giờ không cần thiết nữa.

Nhanh chân, Phong Vũ phóng ngang chặn Hạ Du lại:

- Khoan đã!

- Ông muốn gì đây?

- Chú Nam đã nhờ cô việc gì?

Hạ Du ngoảnh mặt đi nơi khác, cô thản nhiên ngắm những cánh hoa lay động trong gió và những con ong tranh nhau tìm mật hoa.

Hạ Du không quan tâm đến khuôn mặt đang rất nồn nóng của Phong Vũ. Cô giống như một thi sĩ đang tìm vần thơ cho mình.

Phong Vũ không chịu đựng được khi nhìn khuôn mặt càng càng như không có chuyện gì của Hạ Du.

Anh lớn giọng:

- Cô nói đi chứ!

-...

- Im lặng thì gan với tôi à?

Phong Vũ lắc mạnh vai cô bé:

- Có nghe không?

Hạ Du nhăn mặt:

- Đau tôi.

- Cô cũng biết đau sao? Thế này giờ tôi cứ tưởng cô là người vô tri chứ?

Cảm thông cho nỗi đau của anh, vì thương chú Phong Nam, Hạ Du hứa với lòng sẽ không đối đầu với Phong Vũ nữa, nhưng xem ra lời hứa ấy không thể thực hiện được rồi. Tại sao Phong Vũ không tế nhị một chút chứ? Hạ Du sùng sộ:

- Đủ rồi đó. Với phụ nữ, ông không thể tế nhị lịch sự một chút sao?

- Có người lịch sự họ không chịu đâu chứ.

- Vậy ư? Nhưng này giờ tôi có thấy ông tế nhị nhẹ nhàng chút nào đâu. Hết lớn tiếng rồi lại dùng vũ lực, ông không còn phương cách nào dễ chịu hơn một chút sao?

Phong Vũ tức tối khi bị một đứa con gái miệng còn hôi sữa lên lớp, nhưng tất cả cũng tại anh. Với phụ nữ, anh phải nhẹ nhàng một chút. Huống chi Hạ Du là một đứa con gái ngang bướng, dùng vũ lực với cô cũng không có kết quả gì. Tốt hơn hết... Phong Vũ hạ giọng:

- Chú tôi nhờ cô việc gì, cô hãy nói đi. Cô có biết mấy lúc gần đây xảy ra rất nhiều việc, tôi không còn đủ kiên nhẫn nữa rồi.

Hạ Du cũng thấy tội nghiệp Phong Vũ. Đúng là có nhiều việc nên anh ốm đi nhiều so với lúc mới về nước, nên cô không thể làm căng quá.

- Lúc này, tôi nhận một cuộc điện thoại giùm ông được gọi từ nước ngoài về.

Nghe nói điện thoại từ nước ngoài, Phong Vũ ơ hờ:

- Ai vậy?

- Ông ta nói tên là Tonny.

- Tonny! - Phong Vũ hấp tấp chụp tay Hạ Du - Ông ta còn nói gì nữa?

Thấy cái nhản mặt của Hạ Du, anh buông tay ra:

- Xin lỗi, tại tôi đang nóng lòng chờ điện thoại của bạn tôi ở Anh, cho nên...

Hạ Du ra về người lớn:

- Tôi hiểu mà. Ông ấy nhản với ông việc ông nhờ, ông ấy đã làm xong. Có thể ba ngày nữa, những thứ ông cần sẽ đến nơi.

- Vậy là tốt rồi.

Phong Vũ vui mừng. Anh ôm lấy Hạ Du xoay tròn:

- Công ty đã được cứu rồi.

Hạ Du không biết trời đất gì, bị Phong Vũ xoay đến chóng mặt, cô la lên:

- Tôi khó chịu lắm rồi nè.

Phong Vũ ngừng tay, anh lúng túng:

- Xin lỗi, do tôi vui mừng quá, cô không giận tôi chứ?

Cô bé tò mò:

- Tôi thấy ông như bắt được vàng vậy.

- Còn hơn thế nữa. Tôi tưởng công ty đã rơi vào bế tắc, nhưng Tonny đã báo tin mừng, tôi không vui sao được.

- Việc khó đã được giải quyết, vậy ông ăn ngon ngủ yên rồi chứ gì?

Đang hớn hờ, Phong Vũ nhìn Hạ Du lom lom:

- Sao cô bé biết?

- Kinh nghiệm mà. Nhưng ông phải cẩn thận, trên thương trường cũng như chiến trường vậy, sẽ có người vì lợi quên đi nghĩa tình.

Phong Vũ cau mày:

- Cô nói gì? Chẳng lẽ cô biết được điều gì chẳng?

Hạ Du khựng lại. Cô có nên nói việc cô thư ký của công ty đã từng đi chung với người đang đối đầu với anh trên thương trường hay không?

Quan hệ của họ như thế nào cô cũng không biết rõ. Nếu như họ chỉ là bạn của nhau mà không liên quan đến công việc thì có phải cô nhiều chuyện lắm không?

Hạ Du lắc đầu, cô lảng chuyện:

- Không. Tôi chỉ cảnh báo ông thôi.

- Có thật là cô bé cảnh báo không?

Hạ Du không dám nhìn Phong Vũ:

- Đối ông làm gì?

- Vậy thì tôi tạm yên lòng rồi. Công ty là sự sống còn của bao nhiêu cổ đông. Nếu như thất bại, tôi không còn con đường nào để chọn đâu.

Hạ Du cảm thấy bồn chồn trong lòng. Công ty Phong Vũ có vấn đề thì cô cũng có một phần trách nhiệm, bởi vì cô không chịu nói ra sự thật. Nhưng... Hạ Du nhất định sẽ điều tra sự thật quan hệ của Vũ Vinh và Lam Dung. Nếu hai người thật sự là đồng minh, thì cô không buông tha đâu.

Phong Vũ khoát tay, anh phấn chấn:

- Thôi, đừng suy nghĩ nhiều nữa. Hôm nay là ngày nghỉ mà, không phải cô bé dự định nấu món gì đó ngon đãi chú cháu tôi sao?

Hạ Du cười:

- Phải rồi, nếu ông không nhắc, tôi đã quên buổi chợ của mình. Hôm nay ông muốn ăn gì?

Phong Vũ chỉ vào ngực mình:

- Tôi?

- Ừ.

- Sao tự nhiên được ưu tiên vậy? Tôi nhớ thường bữa, chú tôi là nhân vật chính mà.

- Đúng đấy, nhưng hôm nay đặc biệt hơn.

Hạ Du nghiêng đầu:

- Sinh nhật vui vẻ!

Phong Vũ càng bất ngờ hơn. Anh tròn mắt:

- Sao...
- Ông đừng trố mắt với sao nữa. Biết được ngày sinh nhật của ông có là bí mật của tôi.
- Có phải chú Phong Nam nói không?
- Đã nói đừng hỏi mà.

Phong Vũ cảm thấy vui vui khi Hạ Du biết được ngày sinh nhật của mình. Có lẽ năm nay là ý nghĩa nhất.

Lúc còn ở Anh Quốc, ngày sinh nhật chỉ có chú Nam và Duy Trường gọi điện chúc mừng thôi.

- Thôi được, tôi sẽ không hỏi, nhưng tôi xin được làm tài xế cho cô bé.

- Cái này...

- Không được từ chối đó. Vì hôm nay là sinh nhật của tôi mà.

Phong Vũ kéo nhẹ tay Hạ Du:

- Chúng ta đi thôi, trưa quá, thức ăn không ngon đâu.

Hai người vào nhà thì bị Ông Nam trêu:

- Sao, bàn tính nấu món gì mà lâu vậy?

Hạ Du mắc cỡ quay nơi khác, Phong Vũ nói:

- Gọn nhẹ thôi chú ạ. Bây giờ cháu chờ Hạ Du đi chợ. Ở nhà, Duy Trường có gọi về, chú bảo trưa gọi lại cho cháu nha chú.

- Ủ. Hôm nay, cháu có hẹn với ai không?

- Dạ không. Ở nhà thưởng thức tay nghề của Hạ Du chứ.

Ông Nam vui vẻ:

- Hai đứa đi nhớ mua thêm một ít bia nhé.

- Vâng.

Phong Vũ quay sang Hạ Du:

- Cô chờ tôi lấy chìa khóa xe đã.

Cô bé ngăn lại:

- Dừng xe của tôi cũng được mà.

- Ủ, vậy đi.

Phong Vũ chưa kịp quay đi thì nghe tiếng điện thoại reo. Anh cầm điện thoại mở máy:

- Alô.

- Happy Birthday! (Chúc mừng sinh nhật)

Phong Vũ cười:

- Cảm ơn. Mà khỏe chứ Duy Trường?

- Mạnh như voi. Nè! Sinh nhật đúng vào ngày nghỉ, mà có dự định gì không?

- Đã lâu lắm rồi, tao không có tổ chức sinh nhật. Nhưng hôm nay thì khác đây, tao sẽ cùng ăn sinh nhật với mọi người.

Duy Trường thắc mắc:

- Mọi người? Ai vậy?

- Chú Nam và Hạ Du. Hôm nay cô bé đích thân xuống bếp đãi tao.

- Ô! Vậy thì nhất rồi. Tao là anh vẫn chưa có được điểm phúc đó đây.

- Đừng nói với tao là mày đang ganh tỵ nha.

- Chứ còn gì nữa. Mà nè! Sao con nhỏ chịu đãi sinh nhật mày vậy? Bộ hai đứa... hòa nhau rồi sao?

Phong Vũ liếc nhanh về phía Hạ Du:

- Hòa đâu mà hòa, mới gây một chập đấy.

- Kỳ vậy?

- Tao cũng không biết. Hình như năm mưa là chuyện của cô ấy. Nhưng hôm nay Hạ Du chịu xuống bếp vì sinh nhật của tao, tao cũng thấy vui rồi.

- Mong không có gì tồi tệ.

Phong Vũ hỏi:

- Chỉ gọi về chúc mừng sinh nhật thôi, phải không?

- Đó chỉ là cái cớ. Chuyện quan trọng tao muốn báo cho mày biết. Tổng cộng có 299 cửa hàng, nhưng đã bị Bình Minh đến trước 150 cửa hàng, và tao chỉ có thể liên hệ 149 cửa hàng thôi. Tao xin lỗi.

- Không có gì đâu, mày đừng áy náy. Thương trường là vậy đó. Bây giờ, mày đặt cọc hết tất cả các cửa hàng đó cho tao đi. Ngày mai, kế toán sẽ chuyển tiền cho mày.

- Nhưng rất nhiều tiền mặt đây.

- Tao lo được mà. một người bạn ở Anh Quốc đang giúp tao. ba ngày nữa, tao nhận được hàng cho đợt này, mày có thể yên tâm.

- Thế thì tốt quá. À! Tao nghe được một tin rằng người của công ty mình đang đi lại với người của Bình Minh.

- Chính xác không?

- Tao không rõ nữa, mày có thể điều tra.

Phong Vũ lầm bầm:

- Lúc này Hạ Du cảnh báo anh, bây giờ tới Duy Trường. Chẳng lẽ...

- Mày nói gì?

- Tin của mày hình như có liên quan đến lời nói của Hạ Du lúc này. Cô bé cũng cho tao biết, nhưng không nói thẳng ra.

- Hạ Du biết gì?

- Chắc là một sự tình cờ nào đó. Để tao điều tra rõ, tao sẽ cho mày biết.

- Cần thận đó. Người của Bình Minh không đơn giản đâu.

- Ủ. Mày nói chuyện với Hạ Du không?

- Cho tao gặp con bé chút đi.

Phong Vũ đưa máy cho Hạ Du:

- Duy Trường gặp cô.

Hạ Du cầm máy:

- Anh Hai hả?

- Ủ. Anh đây, em khỏe chứ?

- Dạ.

- Việc học thế nào?

- Tốt.

- Sao hôm nay có mặt ở nhà Phong Vũ vậy?

- Anh cũng nghe rồi, sinh nhật anh ấy mà.

- Nhưng anh đã từng nghe em tuyên bố không đến nhà Phong Vũ nữa.

- Cái đó... tại em quan tâm chú nam.

- Anh nghĩ không phải là lý do. Nhưng không sao, em không đối chọi với Phong Vũ nữa là anh yên tâm rồi.

Hạ Du nhăn mặt:

- Anh nói gì vậy?

- Thôi, em lo việc của em đi. Cho anh gửi lời chúc sức khỏe chú Nam. À! Em nhớ cẩn thận đó.

- Anh Hai. Còn Thủy Phương...

Duy Trường lo lắng:

- Thủy Phương sao?

- Anh không gửi lời thăm nó ư?

Duy Trường thở phào:

- Vậy mà làm anh tưởng...

Cô bé khúc khích:

- Chuyện của hai người, em rõ như lòng bàn tay. Muốn em gọi Thủy Phương bằng chị Hai thì phải biết điều một chút.

- Muốn gì đây, nhóc con?

- Chẳng có gì lớn lao đâu, thương em gái mình chút nữa đi, nhưng bằng hành động chứ không bằng lời nói.

- Là sao?

- Em muốn có một chiếc nhẫn đính kim cương giống như Thủy Phương.

- Chúa ơi! Tại sao phải là anh mà không là người khác mua cho em? Lương của anh đâu nhiều đến nỗi...

- Em không biết.

Duy Trường đề nghị:

- Hay để anh bảo Phong Vũ mua cho em nghe. Sẵn dịp, nó cầu hôn em luôn.

Hạ Du ré lên trong máy:

- Ô... anh Hai! Anh mau chết đi.

- Phong Vũ là một người đàn ông tốt...

- Anh đừng nói nữa.

Duy Trường cười sảng khoái. Hạ Du tức quá, cô đặt điện thoại vào tay Phong Vũ, rồi bỏ đi.

- Ông không cần phải đi với tôi đâu. Tôi đi một mình được rồi.

- Ô... này...

Nhưng Hạ Du đã ra tới sân, cô đề máy xe trong sự tức tối và khó chịu. Anh Hai thật là đáng ghét, hôm nay dám trêu chọc mình như thế. Hừ! Về đây đi rồi biết tay nhỏ này.

Ông Nam nhìn theo:

- Con bé sao vậy?

Phong Vũ nhún vai:

- Cháu làm sao biết được. Lúc nắng lúc mưa, ai mà hiểu nổi.

Anh buông người xuống xa lông:

- Bây giờ làm gì hả chú?

- Làm gì là làm gì?

- Chẳng lẽ ngồi đây chờ cô bé về?

- Biết làm sao hơn nữa, chỉ có Hạ Du là biết nấu ăn thôi.

Phong Vũ chợt đề nghị:

- Chúng ta nên tìm một người giúp việc đi chú ạ. Ngày nào Hạ Du cũng phải tới đây, thời gian đâu mà rong chơi với bè bạn. Tuổi trẻ như thế, chán lắm.

- Chú cũng có nghĩ rồi đấy chứ, nhưng con bé một mực không chịu. Hạ Du giúp chú mọi việc trong nhà này. Lúc trước vì cãi nhau với cháu, con bé không đến hơn một tuần làm chú thấy nhớ và buồn lắm.

- Xem ra, chú thương Hạ Du hơn cháu rồi.

- Đừng nói vậy, Hạ Du cũng cùng hoàn cảnh như cháu, con bé không có tình thương cha mẹ từ nhỏ, nên chú thương Hạ Du như con của mình vậy. Cả hai đứa chú đều thương như nhau, không nên ganh tỵ với con bé. Thấy ngang bướng vậy chứ Hạ Du dễ thương lắm.

- Dễ thương nhưng mà thương không dễ. Mà chú đừng hiểu lầm, cháu không ganh tỵ với Hạ Du đâu. Có cô bé, không thì ngôi nhà nhà như khác đi.

- Vậy sao?

Ông Nam chợt nghiêm chỉnh:

- Cháu có dự định tìm cho mình một người bạn đời chưa?

Phong Vũ nhìn ông Nam nghi ngờ:

- Sao chú lại hỏi cháu như vậy?

- Cháu đã ngoài 30 rồi, còn chú... không biết mình sống được bao năm nữa. Chú muốn được nhìn thấy cháu có một gia đình hạnh phúc, vậy là chú yên tâm.

- Chú cũng biết cháu không thể nghĩ đến chuyện đó trong lúc này. Công ty còn rất nhiều việc đang trông chờ chú. Bao giờ công ty không còn gặp nguy khốn nữa, đến lúc đó chú sẽ có cháu dâu thôi.

- Công việc thì không bao giờ hết cả. Như cha cháu ngày xưa, nếu đã gặp đúng đối tượng của mình thì không cần phải suy nghĩ. Khi cưới mẹ cháu rồi, thì công việc làm ăn càng ngày phát triển thêm. Xứng với câu: "Phía sau sự thành công luôn luôn có một người phụ nữ". Chú nghĩ cháu cũng vậy. Biết đâu có người yêu, đó là động lực thúc đẩy cháu thành công hơn.

- Phụ nữ bây giờ họ không hài lòng lắm khi chồng mình hay người yêu mình chỉ mê công việc. Trường hợp hiểu và cảm thông chia sẻ rất là ít.

Ông Nam lắc đầu:

- Không nên nghĩ như vậy. Đương nhiên có người con gái nào có người yêu mà vui vẻ khi người yêu mình chỉ biết có công việc, bỏ quên mình. Cháu là đàn ông, cháu phải cảm thông cho nỗi cô đơn đó. Phong Vũ à! Đừng lúc nào cũng công việc mà quên đi bản thân mình. Đừng như chú mãi đeo đuổi khát vọng để tuổi già trong cô đơn. Thấm thía nỗi cô đơn ấy, cháu mới cảm thấy mình cần một người phụ nữ hơn.

Ánh mắt ông xa xôi:

- Đến khi chú thấy tiếc cho mình thì đã quá muộn. Lúc trước, chú cũng có một tình yêu đẹp, cô ấy rất yêu chú, nhưng cuối cùng cô ấy buộc phải rời xa chú.

- Tại sao?

- Chú mãi theo đuổi khát vọng xa xôi mà không hề quan tâm đến cô ấy, không cần biết cô ấy nghĩ gì, cảm giác như thế nào. Chú luôn làm cho cô ấy buồn và thất vọng. Khi cô ấy bị tai nạn, chú cũng không có ở bên cạnh để san sẻ nỗi đau, việc gì cô ấy cũng chịu đựng một mình. Cô ấy chờ ở chú một sự quan tâm trong mỗi mòn, để rồi cô ấy cũng có một quyết định cho mình: xa chú vĩnh viễn. Cô ấy lấy chồng rồi sang Anh Quốc. Chú đau đớn lắm, nhưng không bao giờ trách cô ấy, vì chính chú đã đẩy tình yêu ra xa mình.

Ông Nam nhìn Phong Vũ một cách trù mến:

- Phụ nữ chịu đựng giỏi lắm cháu ạ. Nhưng khi không còn sự chịu đựng nữa, cháu có bù đắp như thế nào cũng vô ích. Cho nên cháu bây giờ hãy trân trọng những gì ở bên mình. Nếu không, cháu sẽ không bao giờ có cơ hội nữa.

- Tất nhiên là cháu trân trọng rồi. Vì cháu chỉ còn một mình chú là người thân thôi.

- Thế còn Hạ Du? Cháu không quan tâm gì đến con bé sao?

Phong Vũ cúi đầu:

- Chú... Quả thật là Hạ Du là linh hồn của ngôi nhà này. Văng tiếng nói cười của cô bé, thậm chí ngày nào không cự cãi, cháu thấy như thiếu thiếu cái gì ấy.

- Vậy là Hạ Du đã dần đi vào cuộc sống của cháu rồi.

- Cháu không biết, bởi vì cháu chưa nghĩ...

- Hãy cho mình cơ hội và từ từ tìm hiểu đi. Nè! Có cần chú giúp không?

Phong Vũ xua tay:

- Tự cháu đi chú ạ. Tình yêu mà có sự giúp đỡ thì đâu gọi là tình yêu nữa.

- Chú rất mong hai đứa là một đôi để chú không phải xa con bé và con bé cũng khỏi phải cực khổ khi chạy qua chạy lại như thế này.

Phong Vũ đâu phải là con người không có trái tim. Anh cũng nao lòng lắm khi thấy Hạ Du mệt mỏi, nhưng anh biết làm gì hơn đây? Khi mở miệng ra, anh không thể ngọt ngào với cô bé được. Còn nếu như anh tỏ ra quan tâm thì Hạ Du sẽ nghĩ gì? Anh không chịu đựng được khi cô bé nhìn anh bằng con

mất kỳ kỳ đâu.

Có thật Hạ Du đi dần vào cuộc sống của anh như lời chú Nam nói không? Anh chỉ biết, anh thích nghe giọng nói chua lè và chảnh chệ ngang ngạnh của cô bé thôi.

Tiếng nói đó như bữa cơm hàng ngày của anh vậy. một ngày vắng đi tiếng nói của Hạ Du, Phong Vũ thấy mình như một người không còn năng lực vậy? Phải chăng đó là dấu hiệu của tình yêu? Nếu đúng như thế, anh có mạnh dạn bày tỏ tình cảm của mình không? Phong Vũ sợ mình làm vẩn đục đi tâm hồn trong sáng ấy.

Hạ Du vô tư, anh không nên kéo cô bé đi vào cuộc sống bận rộn của mình. Không nên, không nên. Mãi đeo đuổi theo suy nghĩ của mình, Phong Vũ không hay thời gian trôi qua rất nhanh. Đến khi nghe tiếng động cơ xe ngoài sân, anh mới giật mình:

- Nhanh vậy sao?

Phong Vũ đứng dậy, anh bước ra ngoài đến chỗ Hạ Du đang loay hoay dựng xe:

- Tôi giúp cô.

Hạ Du im lặng trao tay lái cho Phong Vũ, cô cúi xuống xách giỏ thức ăn vào nhà. Đến phòng khách, Hạ Du lên tiếng:

- Cháu về rồi đây.

Ông Nam mỉm cười nhòm dậy:

- Mua gì nhiều thế?

- Chỉ là những món chú và Phong Vũ thích thôi. Nhưng hôm nay là ngày nghỉ, chợ đông, chen lấn hơi mệt thôi.

Hạ Du bỏ giỏ xách xuống nền gạch, cô đấm đấm vào vai:

- Mọi quá!

Phong Vũ vào tới, anh xách giỏ thức ăn đi một hơi ra sau. Hạ Du vói theo:

- Nè... nè...

Nhưng Phong Vũ nào có nghe. Nhìn bóng anh khuất sau cửa phòng ăn, Hạ Du tức tối:

- Ông ta muốn chọc tức mình đây mà.

Cô đứng dậy, nói với ông Nam:

- Chú ngồi đây, cháu xin phép ra sau lo công việc của mình.

- Ừm.

Hạ Du hậm hực theo từng bước chân. Xuống đến nhà bếp, thấy Phong Vũ đang soạn từ món đồ trong giỏ ra, cô chống nạnh:

- Ông làm gì vậy?

- Giúp cô.

Hạ Du ngăn lại:

- Không cần đâu. Tôi không dám làm phiền người nhiều bận rộn như ông.

- Nhưng đồ nhiều như vậy, một mình cô không kham nổi đâu. Tuy tôi không biết làm bếp thật, nhưng tôi có thể giúp cô những chuyện lật vớt mà. Thêm một đôi tay phải hơn không.

Phong Vũ phui phui tay:

- Nè! Đừng nghĩ ngờ thành ý của tôi chứ?

Anh ngoắc tay:

- Lại đây bắt tay vào việc đi, đứng đó làm gì nữa?

Hạ Du xụ mặt, chẳng lẽ có ông ta ở đây thì mình không làm sao? Hừ! Ông ta ngang bướng cũng đâu có thua gì mình.

Mặc kệ Ông ta đi! Xem ông ta giúp được gì cho mình nào?

Liếc sơ qua các món để trên bàn, một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu Hạ Du: Có một người sai vặt vẫn hơn. Cô khoanh tay:

- Có thật ông muốn giúp tôi không?

- Dương nhiên rồi.

Hạ Du chỉ:

- Vậy ông hãy lật hết mớ rau này và còn mớ dưa kia nữa, được không?

- OK.

- Cần thận kiểm tra lá úng và lá sâu đó.

- Tôi biết rồi.

Hạ Du bỏ mặc Phong Vũ với công việc, cô lo lấy công việc của mình.

Đang loay hoay cuốn chả giò, chợt Hạ Du nghe tiếng kêu:

- Áy da!

Cô quay lại thì thấy tay của Phong Vũ đỏ màu máu. Hạ Du hốt hoảng:

- Sao thế này?

Cô bé đến bên tủ thuốc gia đình tìm bông băng. Phong Vũ trấn an:

- Chỉ là một vết đứt nhỏ thôi, cô đừng quá lo lắng.

- Chẳng lẽ cứ để máu chảy thế này sao? Ông không biết cẩn thận gì hết.

Để yên ngón tay mình cho Hạ Du băng bó, Phong Vũ tủm tỉm cười. Nhìn điệu bộ của cô giống như chị cả đang dạy mấy em nhỏ vậy.

Nhắc thấy nụ cười của Phong Vũ, Hạ Du sùng sộ:

- Còn cười gì nữa?

- Tôi không cười, chẳng lẽ tôi khóc sao? Đàn ông con trai mới đứt tay chút xíu mà rơi nước mắt thì chẳng ra sao cả.

- Bây giờ ông thấy chưa? Giúp tôi hay gây thêm phiền phức cho tôi đây?

Phong Vũ cười cầu hòa. Hạ Du đẩy tay anh ra:

- Tôi đề nghị Ông ngồi yên một chỗ đi, đừng làm gì nữa cả.

- Nhưng...

- Tôi tự biết lo rồi.

Hạ Du dọn dẹp mớ rau, dưa đang dở, sau đó cô trở lại bên bàn tiếp tục cuốn chả giò.

Phong Vũ không có việc gì làm, đành bắc ghế ngồi kế bên.

- Tôi không ngờ việc gì cô cũng có thể làm được. Cô giỏi thật đó!

- Cảm ơn lời khen của ông.

Phong Vũ bắt chuyện:

- À, Hạ Du này! Cô có bạn trai chưa vậy.

Hạ Du vẫn không ngừng tay:

- Sao tự nhiên ông hỏi việc ấy?

- Tôi nghĩ, người đàn ông nào cưới được cô chắc là có phước lắm.

- Vậy sao? Tôi không tin như thế đâu. Tôi bú rống bình, lời nói chưa như giấm dấm dịu dàng lại còn hay gây sự... Người đàn ông nào dám yêu tôi, cưới tôi mới là lạ đấy.

- Nhưng nếu có người muốn cưới cô thì sao?

- Ông hả?

Hạ Du phá lên cười:

- Ông đừng đùa giỡn kiểu ấy nha. Tôi không đau tim mà ông đau tim, nguy hiểm lắm. Với lại, tôi chưa ý định có bạn trai bây giờ đâu. Tôi còn phải tốt nghiệp và có ý định hưởng tương lai cho mình. Thêm nữa, tôi không muốn anh Hai tôi phải lo lắng vì tôi. Nếu ông có ý định đeo đuổi tôi thì nên từ bỏ đi.

- Tại sao?

- Ông không cần biết lý do.

- Nhưng tôi không bỏ ý định đeo đuổi cô đâu, cô bé ạ.

- Một kiểu tán tỉnh hay đấy!

Hạ Du cầm cuốn chả giò đưa vào miệng Phong Vũ:

- Ông có muốn ăn thức ăn sống không? Nếu không thì đừng làm phiền tôi với những câu nói nhảm nhí nữa.

- Cô... Tôi đâu có đùa giỡn, sao cô...

Hạ Du biết chứ, nhưng cô không thể làm khác hơn được. Nếu Phong Vũ ở đây mãi, cô sẽ chẳng làm được gì mà còn để cho anh phát hiện một trái tim sai nhịp.

Cô nói như năn nỉ:

- Muốn bữa ăn trưa này đúng giờ, thì ông làm ơn ra phòng khách với chú Nam giúp tôi đi. Đi đi!

Phong Vũ bị đẩy, anh sững sững người:

- Không hối hận chứ?

- Ông biến càng nhanh càng tốt.

Bị đuổi, nhưng Phong Vũ không cảm thấy buồn giận tí nào. Trái lại còn có một niềm vui len nhẹ vào tim. Anh đang suy nghĩ làm cách nào để chinh phục trái tim bướng bỉnh của Hạ Du đây.

CHƯƠNG 9

Bàn tiệc ba người ăn được dọn lên. Trên bàn chỉ là những món ăn mà hai người đàn ông họ Lâm trong nhà này thích. Hạ Du vỗ tay ra hiệu:

- Xong rồi.

Ông Nam kéo ghế ngồi, còn Phong Vũ thì xuýt xoa:

- Tuyệt thật! Còn ngon hơn một bữa ăn đặt ở nhà hàng nữa.

- Ông quá khen thôi.

Hạ Du lấy từ trong tủ lạnh ra một ổ bánh kem. Bên trên mặt có hàng chữ màu đỏ "Happy Birthday Phong Vũ".

Dùng quẹt đốt nến, khuôn mặt Hạ Du bừng sáng.

- Happy Birthday! (Chúc mừng sinh nhật)

Ông Nam vỗ tay:

- Cháu chu đáo quá, Hạ Du ạ.

Còn Phong Vũ, anh chẳng biết nói gì ngoài ánh mắt chứa chan tình cảm. Sau đó, anh bất ngờ bước tới hôn nhẹ lên má Hạ Du.

- Cảm ơn cô bé, Hạ Du.

Nụ hôn bất ngờ ấy làm Hạ Du đứng chết trân. Cảm giác lạ lạ chạy khắp người.

Phản xạ tự nhiên, Hạ Du đưa tay rờ má:

- Vậy là sao?

Ông Nam cười khà khà:

- Tốt lắm!

Phong Vũ kéo ghế cho Hạ Du:

- Em ngồi đi.

Và anh đổi luôn cách xưng hô. Hạ Du ngồi xuống cái ghế Phong Vũ kéo ra, cô cúi gằm mặt không dám ngẩng lên.

Ông Nam phấn khởi rót bia vào ly:

- Nào! Chúng ta cùng cạn ly để chúc mừng sinh nhật Phong Vũ. Chúc cháu sinh nhật vui vẻ, mọi việc tốt đẹp và sớm tìm được một nửa của mình!

- Cảm ơn chú.

Hai người đàn ông cạn ly vào nhau. Phong Vũ khều nhẹ Hạ Du:

- Em không cùng uống để chúc mừng tôi sao?

Hạ Du lúng túng bưng ly bia của mình lên:

- Chúc ông...

Ông Nam chen vào:

- Tại sao là ông chứ? Nếu cháu gọi ông thì ra Phong Vũ lớn hơn chú sao?

- Cháu...

Hạ Du mím nhẹ môi. Có gì đâu phải sợ và lúng túng chứ? Hãy lấy lại sự tự tin cho mình đi. Cô mạnh dạn gắp ly bia:

- Chúc anh vui khỏe, mọi điều như ý!

- Cảm ơn em.

Phong Vũ nhìn cô bé bằng đôi mắt tinh tú:

- Cảm ơn em về tất cả những gì em đã làm cho tôi.

Hạ Du quay nơi khác:

- Tôi có làm gì đâu. Bữa tiệc này, tôi cũng vì chú Nam mà thôi.

- Em vì ai cũng được. Đây là lần đầu tiên trong đời, tôi có một bữa tiệc sinh nhật hạnh phúc, vui vẻ và

âm cúng trong không khí gia đình. Vậy chúng ta hãy một lần nữa cạn ly vì niềm hạnh phúc ấy đi.

Ông Nam phụ họa:

- Ủ, cạn ly.

Nhìn thấy ông Nam rót bia liên tục vào ly mình, Hạ Du ngăn lại:

- Chú à! Sức khỏe của chú không được tốt lắm, đừng nên uống nhiều.

- Không sao đâu. Hôm nay là sinh nhật Phong Vũ mà. Nào! Uống đi.

Hạ Du nhìn Phong Vũ như cầu cứu. Anh gỡ lấy ly bia trên tay ông Nam:

- Vui như vậy cũng đủ rồi chú ạ, hôm khác mình còn nhiều dịp để uống mà. Còn lúc cháu của chú cưới vợ nữa chi.

- Ủ, phải đó.

Phong Vũ gấp thức ăn bỏ vào chén ông Nam:

- Hạ Du làm rất nhiều món ăn ngon, chúng ta không nên phụ lòng cô ấy.

Anh cũng gấp thức ăn bỏ vào chén Hạ Du:

- Em tự nhiên đi nhé.

- Cảm ơn.

Ba người vừa ăn vừa trò chuyện rất là vui vẻ. Lâu lâu lại vang lên tiếng cười sảng khoái của ông Nam, trong trẻo của Hạ Du và hạnh phúc của Phong Vũ. Bởi chính anh là người đang hạnh phúc nhất mà.

Ngắm Hạ Du, chợt nhiên Phong Vũ mơ ước. Ước gì anh có một người vợ như Hạ Du và những đứa con ngoan. Buổi tối cả nhà quây quần bên mâm cơm gia đình ấy, còn những đòi hỏi gì hơn nữa.

Nhưng mơ ước chỉ là mơ ước mà thôi, Hạ Du làm sao để ý đến một con người như anh chứ? Cô còn có những mơ ước và thiên đường riêng mà.

Thấy Phong Vũ ngừng đũa, Hạ Du hỏi ngay:

- Thức ăn không vừa miệng anh, phải không?

- Không... không phải.

- Thế sao anh không ăn tiếp đi? Hay là anh đang suy nghĩ gì?

Phong Vũ cảm thấy mình có lỗi. Bữa tiệc đang vui vẻ, tại sao anh làm cho mọi người lo lắng vì anh chứ?

Phong Vũ xởi lời:

- Tôi đang nghiệm lại công trình nấu ăn của em đấy chứ? Để có những món ăn ngon như thế này, quả thật không đơn giản chút nào. Cũng như cuốn chả giò nè, nó đòi hỏi nhiều công đoạn.

Hạ Du cười hiền:

- Anh không định viết một bài báo về công trình nấu ăn của tôi đấy chứ?

- Nếu em cho phép.

Cô bé xua tay:

- Thôi, anh cho tôi xin đi. Tôi nghĩ anh nên dành thời gian rảnh rỗi của mình để học cách thế nào tự phục vụ khi có một mình.

- Thì ra em đang trêu tôi đấy à? Quá đáng lắm.

Hạ Du che miệng phân bua với ông Nam:

- Chú xem, đòi phụ cháu mà lật rau cũng không biết lật, gọt dưa để cho đứt tay, phiền cháu thì đúng hơn.

- Phong Vũ tệ như thế sao?

Hạ Du cầm lấy bàn tay có ngón bị đứt của Phong Vũ giơ lên:

- Cháu nói đâu có ngoa. Chú xem, đây là di tích khi gọt dưa.

Ông Nam lắc đầu:

- Tiêu chú rồi Phong Vũ, như thế làm sao đeo đuổi người ta.

- Đeo đuổi con gái đâu cần phải biết nội trợ. Chính người phụ nữ sẽ làm những việc đó cho mình mà.

Hạ Du cãi:

- Anh nói vậy là sai rồi. Thời buổi nam nữ bình quyền, không phân biệt công việc làm, không cần biết phải nấu ăn nhưng lo cho mình được. Chẳng lẽ ngày đó vợ không nấu ăn được, anh ra ngoài ăn phở sao?

- Em...

- Lý luận của tôi nghe đúng quá chứ gì? Anh có muốn học hỏi không? Tôi sẵn sàng nhận anh làm đệ tử.

- Để cho em đi tôi xối trán à?

Phong Vũ lắc nhanh:

- Thôi, không cần đâu. Tôi nghĩ em nên theo tôi học cách kinh doanh để sau này phụ chồng mình thì hay hơn.

- Miễn bàn luận. Tôi rất sợ là người theo bên anh lắm.

Phong Vũ nhướng mắt:

- Tại sao?

- Tôi thấy mình không có khả năng đó. Với lại, bên anh còn có rất nhiều cô gái đẹp, nếu họ hiểu lầm thì uổng đời tôi.

Phong Vũ phì cười:

- Em nói nghe sao thấy ghê quá. Em biết tôi cũng khá lâu rồi, phải không? Vậy, thấy có chuyện gì kinh động không?

- Chuyện đó thì chưa, nhưng không phải sẽ không xảy ra.

Ông Nam buông đĩa:

- Hai đứa đang tranh luận vấn đề gì vậy? Theo chú thấy, hai đứa nên học hỏi lẫn nhau thì tốt hơn. Còn nữa, không nên ai cũng giành phần thắng về mình, như thế thì đổ vỡ hết.

Hạ Du mở to mắt:

- Chú...

Cô quay sang Phong Vũ:

- Anh hiểu gì không?

Phong Vũ tùm tùm:

- Hiểu chứ, em có muốn...

Anh chưa dứt lời thì có tiếng chuông công. Hạ Du nhanh nhẹn đứng lên:

- Để tôi mở cho.

Phong Vũ với theo:

- Hôm nay, tôi không muốn tiếp ai cả.

Băng qua một khoảng sân, Hạ Du mới đến được cánh cổng sắt.

Khi cánh cổng được mở ra, trước mặt Hạ Du là một cô gái thật đẹp, ăn mặc đúng một, tóc thì nhuộm vàng trông lạ lạ sao ấy. Bên cạnh cô gái còn có chiếc va li to đùng. Hạ Du cất tiếng hỏi:

- Xin lỗi, chị tìm ai?

Cô gái ngó ngó vào trong sân:

- Tôi muốn biết chủ nhân ngôi biệt thự này có phải là Lâm Phong Vũ không?

Hạ Du ngắm cô gái từ đầu đến chân. Lạ quá! Cô chưa gặp bao giờ. Nhưng.. hình như cô ta không phải là người của cái đất thành phố này.

Tìm thì tìm đúng địa chỉ rồi, tên thì cũng đúng tên rồi, nhưng sao...

Cô gái bỗng nạt:

- Ngắm đủ chưa vậy? Bộ từ nào tới giờ, chưa thấy một cô gái đẹp sao? "Hai lúa" vừa thôi.

Hạ Du trố mắt. Chúa ơi! một cô gái đẹp mà lời chẳng đẹp tí nào. Nếu quả đúng Phong Vũ có người bạn như cô ta thì ôi thôi, khỏi bàn luận.

Cô gái cao giọng:

- Cuối cùng thì cô có biết Phong Vũ là ai không vậy?

Hạ Du khoanh tay:

- Biết. Anh ấy đang ở trong nhà.
Chỉ chờ câu nói ấy, cô gái đẹp lách người qua cổng đi thẳng vào trong sân. Vừa đi cô ta vừa nói:
- Mang va li vào nhà giùm tôi nhé.
- Cái gì?
Hạ Du giậm chân tức tối:
- Chị tưởng tôi là người ở chắc.
Cô bé hét lớn:
- Lâm Phong Vũ! Anh ra đây mà xem.
Kệ nệ với cái va li quá khổ, Hạ Du nhấc được vào bên trong cánh cổng rồi, cô ngồi thở dốc.
Phong Vũ hiện ra nơi bậc tam cấp vì tiếng hét lớn của Hạ Du. Khuôn mặt anh đầy lo lắng.
- Chuyện gì đã xảy ra vậy?
Phong Vũ lao nhanh về phía chỗ Hạ Du đang ngồi, nhưng anh đã bị cô gái đẹp chặn lại.
- Phong Vũ! Đúng là anh rồi.
Cô ôm riết lấy anh:
- Em nhớ anh lắm, anh có biết không?
Phong Vũ ngỡ ngàng nhìn vào mặt cô gái:
- Uyên Hoa! Sao lại là em?
- Anh ngạc nhiên lắm phải không? Em muốn tại bất ngờ cho anh đó.
Phong Vũ xô nhẹ Uyên Hoa ra:
- Tại sao em lại sang đây?
- Người ta đã nói rồi, là do nhớ anh.
Uyên Hoa xoay người ngắm xung quanh:
- Em không ngờ anh cũng giàu có đến như vậy. Thế mà làm cho em lo lắng cuộc sống của anh khi trở về Việt Nam.
Cô liền thoáng:
- Phong Vũ à! Nhà anh rộng lớn như vậy. Anh không ích kỷ khi nhường cho em một phòng chứ?
- Anh...
- Ở Việt Nam, em không có người thân nào cả. Em chỉ quen biết một mình anh thôi, Phong Vũ...
- Thôi được rồi, chuyện đó tính sau đi. Bây giờ, em hãy trả lời câu hỏi của anh.
- OK. Nhưng trước hết, anh phải cho em vào nhà đã. Ngồi máy bay mười mấy tiếng đồng hồ, em mệt mỏi lắm rồi.
Ngần ngừ một chút, Phong Vũ gật đầu:
- Em vào đi, còn có chú của anh ở phòng khách nữa đấy.
Uyên Hoa tình tứ ôm cánh tay của Phong Vũ. hai người chưa lên đến bậc tam cấp thì nghe tiếng thét lạnh lóe:
- Lâm Phong Vũ! Anh đứng lại đó.
Uyên Hoa quay lại:
- Kẻ ăn người ở của anh ngang ngược lắm đó. Anh tìm ở đâu ra con nhỏ...
Hạ Du hầm hầm đến trước mặt Phong Vũ:
- Hôm nay tôi mới biết rõ con người thật của anh đấy. Hừ!
Cô bé bỏ đi vào trong, Phong Vũ vội theo:
- Hạ Du... Hạ Du...
Uyên Hoa kéo tay Phong Vũ:
- Anh bảo con bé mang va li vào nhà cho em đi.
Phong Vũ cảm thấy bức bối, anh gỡ tay Uyên Hoa ra:
- Em đừng có gây thêm phiền phức nữa có được không?
- Phong Vũ... Phong Vũ...

Uyển Hoa xụ mặt nhìn theo Phong Vũ mà lòng đầy ảm ức. Hạ Du! Con bé đó là ai chứ? Tại sao khiến Phong Vũ lo lắng ra mặt thế?

Nhưng đừng có mơ, Phong Vũ chỉ là của Uyển Hoa này mà thôi.

Vừa đặt chân vào tới phòng khách, Uyển Hoa suýt chút nữa phải té nhào xuống nền gạch vì có một bóng người từ trong lao ra va chạm vào cô. Uyển Hoa í ới:

- Nè! Đi đứng cái kiểu gì kỳ vậy? Bộ không thấy tôi hay sao?

Phong Vũ thì lao theo cái bóng lúc này:

- Hạ Du! Em nghe tôi nói có được không? Hạ Du...

Bên trong có tiếng vọng ra:

- Phong Vũ! Cháu hãy để Hạ Du về đi.

- Nhưng...

- Bây giờ cháu có nói gì, con bé cũng không nghe đâu. Cháu cũng biết tính của Hạ Du mà, nóng tính nhưng không cố chấp đâu.

- Cháu...

- Hạ Du giận cháu, đó không phải là một điều tốt sao?

- Chú nói...

- Chứng tỏ con bé cũng có tình cảm với cháu.

Phong Vũ bắt lực nghe tiếng xe của Hạ Du xa dần. Anh uể oải quay vào phòng khách, buông người xuống xa lông:

- Tưởng đâu đây là ngày hạnh phúc, nhưng không phải.

- Trách làm gì, nào ai có lỗi chi. À! Không phải cháu có bạn sao? Họ đâu rồi?

Uyển Hoa đứng đĩnh đi vào, cô tạo nụ cười ẩn tượng:

- Chào chú.

Ông Nam giật mình nhìn cô gái trước mặt:

- Uyển Chi!

Phong Vũ đĩnh chính:

- Tên cô ấy là Uyển Hoa, người bạn lúc cháu còn ở Anh Quốc.

Ông Nam lầm nhảm:

- Sao mà giống quá!

Uyển Hoa hỏi:

- Hình như chú thấy cháu giống một người nào, phải không?

- Phải, một người bạn của chú.

- Cô ấy tên Uyển Chi.

- Tại sao...

Uyển Hoa ngồi xuống đối diện với ông Nam:

- Mẹ của cháu từng kể cho cháu về chuyện tình của bà, nhưng cháu không ngờ người đàn ông trong câu chuyện ấy là chú. hai người yêu nhau, tại sao phải chia tay nhau?

Ông Nam xa xôi, ông như không muốn nhắc lại chuyện cũ:

- Chú và mẹ cháu có duyên nhưng không có nợ. Mẹ cháu khỏe chứ?

- Vâng. Mẹ cháu có cuộc sống êm đềm bên cha cháu, nhưng trái tim thì đã cho ai.

Uyển Hoa tò mò:

- Chú không có gia đình ư?

- Không.

- Chú không thể quên mẹ cháu ư?

- Cũng có thể nói như vậy. Uyển Chi hy sinh cho tôi quá nhiều, cuối cùng thì sao? Cô ấy phải cay đắng chia tay tình yêu mình, ôm mộng sang bên khác.

Uyển Hoa tâm sự:

- Bao nhiêu năm sống trên đất khách mẹ cháu cũng muốn quay về thăm quê hương lắm, nhưng chưa có dịp. Với lại trở về nơi này lại phải nhớ kỷ niệm xưa, đau lòng lắm.

Ông Nam thở nhẹ:

- Uyên Chi sống hạnh phúc là tôi mừng rồi. Cuộc đời của tôi như thế đã quá đủ.

Ông hỏi:

- Cháu về thăm quê hương hay có chuyện gì nữa không?

Uyên Hoa liếc Phong Vũ:

- Về thăm quê hương là một lẽ, mục đích của cháu là tìm Phong Vũ.

- Thằng cháu của chú thiếu nợ cháu à? Bao nhiêu vậy, sao để cho cháu phải cực thân?

Nãy giờ đứng bên lề câu chuyện của ông chú và Uyên Hoa, giờ nghe cô nói những lời không lọt lỗ tai, anh lên tiếng:

- Em ăn nói cho đàng hoàng lại nghe. Nên nhớ, em đang đứng trên đất Việt Nam chứ không phải Anh Quốc. Anh không muốn mọi người hiểu lầm.

Uyên Hoa tủm tủm cười:

- Anh sao vậy? Em chỉ đùa một chút thôi mà. Hồi ở Anh Quốc, anh đâu dễ nóng tính. Sao hả? Sợ mọi người hiểu lầm hay Hạ Du hiểu lầm? Anh cũng biết chọn đấy chứ? Cô ta vừa trẻ lại vừa đẹp, xứng với anh hơn em.

- Uyên Hoa...

Cô quay sang ông Nam:

- Thừa chú, chú cho phép cháu trọ Ở đây trong thời gian cháu lưu lại Việt Nam chứ?

Ông Nam dễ dãi:

- Được thôi, nhà rộng có thêm một người thì càng vui chứ sao?

- Cảm ơn chú.

- Nè! Chú nói trước, nhà không có người làm nên mọi việc đều tự mình.

- Vậy Hạ Du không phải...

- Con bé là em gái của bạn Phong Vũ, ngày nào cũng tranh thủ một ít thời gian đến đây giúp chú.

- Thì ra là thế! Cháu biết cháu phải làm gì rồi.

Uyên Hoa níu tay Phong Vũ:

- Giúp em thu dọn phòng nhé.

- Anh?

- Chứ ai. Chẳng lẽ em nhờ chú Nam?

Uyên Hoa đứng dậy:

- Đi anh, em muốn nghỉ một chút.

Phong Vũ đi mà lòng không được vui tí nào. Uyên Hoa ở chung nhà, anh sẽ không ít phiền phức đâu. Thật là...

Riêng ông Nam, từ khi Uyên Hoa xuất hiện là ông biết mọi chuyện bắt đầu rồi.

Nhìn theo bộ dạng nhún nhảy và mái tóc khác người của Uyên Hoa, ông lắc đầu ngao ngán:

- Tính tình con bé không giống Uyên Chi tí nào cả.

CHƯƠNG 10

Thời gian trống, đi vô rồi đi ra, Hạ Du không biết làm gì cả. Tự nhiên xuất hiện cô gái Uyển Hoa gì đó... Trong lòng Hạ Du chẳng muốn sang bên ấy chút nào.

Cứ tưởng tượng bộ mặt khinh người của Uyển Hoa là Hạ Du tức muốn càn hông luôn.

Lâm Phong Vũ có một cô bạn cũng xứng đáng thật, quây hết cỡ, chơi hết cỡ.

Mới hôm qua đây, chú Nam thềm món cà ri gà, gọi điện nhờ cô sang nấu.

Khi tức ăn được dọn ra bàn, Uyển Hoa nhún lên nhún xuống chê đủ thứ làm Hạ Du nóng mặt. Cô định trả đũa, nhưng vì nể chú Nam và Phong Vũ nên cô đành phải im lặng chịu đựng.

Nhưng Uyển Hoa nào có biết điều, cô luôn tìm cách gây hấn với Hạ Du.

Một khi mà vượt quá sức chịu đựng thì như thế nào nhỉ?

Nhớ đến chuyện hai hôm trước đến bây giờ Hạ Du còn tức.

Đang bận rộn với mớ chén đĩa trong bếp thì Uyển Hoa đi vào với giọng kẻ cả:

- Hạ Du! Cô làm cho tôi ly nước cam đi. Nhanh lên!

Trời! Ngon quá nhỉ? Đến chú Nam và Phong Vũ chủ nhà còn chưa sai cô như vậy, đằng này Uyển Hoa là gì chứ? Con người tình của chú Nam thôi mà.

Hạ Du im lặng bên công việc của mình, không thèm quan tâm đến nét mặt của Uyển Hoa.

Rửa xong mớ chén đĩa, Hạ Du đang loay hoay lau khô chén đĩa thì Uyển Hoa lại vào nữa. Lần này cô ta quá đáng hơn, giật lấy khăn lau làm cái đĩa trên tay Hạ Du rơi xuống nền gạch vỡ tan.

Hạ Du mím môi nén cơn giận:

- Chị làm vậy là sao?

- Tôi nhờ cô chút việc, sao cô không làm? Thật ra cô có nghe tôi nói không?

- Nghe thì sao còn không nghe thì sao? Chị nhờ tôi hay là sai tôi?

- Nhờ hay sai gì cũng ở vai trò như nhau thôi.

- Nhưng tôi không phải là con ở cho chị sai khiến. Tôi cũng là một người khách như chị mà thôi.

- Làm sao mà như nhau được. Tôi khác, cô khác chứ.

- Vậy sao?

Hạ Du mĩa mai:

- Cũng đúng thôi. Bởi vì tôi không biết lợi dụng thân thế và quan hệ của mình, nhưng tính cho cùng, chị đâu là gì đặc biệt trong căn nhà họ Lâm này. Con gái người tình trước của chú Nam thôi mà, có gì hãnh diện đâu mà khoe khoang. Còn với Phong Vũ, chị cũng đâu phải là người yêu của anh ấy.

- Cô...

- Tôi nói trước, nếu chị còn quá đáng nữa, tôi không nể mặt đâu.

Uyển Hoa vung tay tát vào mặt Hạ Du, nhưng cô bé nhanh hơn chụp lại. Đúng lúc đó, Phong Vũ đi vào:

- Chuyện gì vậy?

Uyển Hoa rút tay lại, cô chạy đến ôm Phong Vũ bù lu bù loa:

- Anh xem, Hạ Du ỷ được chú Nam thương mà ăn hiếp em. Cô ta còn mắng em lợi dụng anh và chú Nam nữa.

- Chị...

Hạ Du ngao ngán, cô chẳng muốn nói thêm làm gì. Gặp phải loại người như Uyển Hoa có cãi vã cũng vô ích. Chị ta thật là độc ác hơn tôi tưởng.

Uyển Hoa thừa dịp lên mặt:

- Sao hả? Không thể nói gì được à? Lúc này cô cãi tay đôi với tôi hay lắm mà.

Hạ Du im lặng cúi nhặt những mảnh vỡ của cái đĩa. Phong Vũ biết hết chứ sao không biết. Anh gỡ tay của Uyển Hoa ra:

- Mấy ngày nay, em nào loạn như thế đủ chưa?

Uyển Hoa tròn mắt, quả thật cô không nghĩ mọi điều trái ngược lại:

- Anh...

- Em nên biết cách cư xử một chút đi. Thật sự có những lúc anh không chịu nổi em nữa đấy. Nếu mẹ em không gọi điện sang nhờ vả thì anh đã để em ở khách sạn từ lâu rồi.

- Phong Vũ! Anh bệnh con nhỏ đó mà mắng em ư?

- Anh không bệnh ai cả, anh chỉ nói lên sự thật thôi. Từ lúc em ở đây đến giờ đã có bao nhiêu rắc rối đưa đến. Không phải ngay ngày đầu chú Nam đã nói với em rồi sao? Không ai là người phục vụ của ai cả. Hạ Du đã nhín thời gian giúp đỡ chúng ta trong ăn uống, thì em nên biết điều một chút. Không làm được việc gì thì đừng nên gây phiền toái cho người khác.

Phong Vũ bỏ Uyển Hoa đứng đó với sự sững sờ tột đỉnh. Anh đến bên chỗ Hạ Du đang nhặt những mảnh vỡ:

- Em không sao chứ?

- Không.

- Xin lỗi em, đã cực thân mà còn mệt mỏi về tinh thần nữa.

- Anh đừng quan trọng quá vấn đề mà, tôi không để bụng đâu.

Hạ Du tiếp tục công việc dang dở của mình. Úp xong chén đĩa, cô lau tay bỏ ra ngoài. Trong lòng Hạ Du xoa dịu được một chút vì Phong Vũ là người hiểu chuyện.

Nhưng những sự việc tương tự như thế này sẽ không dừng lại đâu. một khi Uyển Hoa có ý gây chuyện, có tránh cũng không khỏi.

Bây giờ chỉ còn cách bớt phiền toái cho mình là đừng xuất hiện trước mặt Phong Vũ khi có Uyển Hoa. Quả thật, cô không biết quan hệ Phong Vũ và Uyển Hoa đến mức độ nào, nhưng những cơn ghen của chị ta thật là táo bạo.

Hạ Du cười buồn, cũng may là cô chưa "lạm" Phong Vũ, nếu không... đường nào mà rút chân ra.

Hạ Du đi ra đi vào trong căn nhà rộng, thời gian trống thật là dễ sợ.

Hôm nay cô không đến trường cũng không sang chỗ chú Nam. Phong Vũ đã ghé lúc sáng bảo tìm được người làm rồi, nên cô không cần phải cực khổ nữa.

Hạ Du nghe cũng buồn. Buồn chứ sao không buồn. Dù đôi lúc có mệt thật, nhưng Hạ Du cảm thấy vui với công việc của mình. Cô không có khoảng thời gian trống đáng sợ. Với lại, nấu ăn đó cũng là thú vui của cô.

Bây giờ tự nhiên không làm công việc đó nữa, Hạ Du thấy vắng vắng làm sao ấy. Cô không chịu được khoảng thời gian một mình. Đến chơi nhà chú Nam đâu có ai cấm cản, nhưng nghĩ đến phải gặp mặt Uyển Hoa, Hạ Du khựng lại. Cô sợ lắm rồi những trò gây sự vô cớ của cô ta.

Đôi mắt Hạ Du chạm phải cái điện thoại trên bàn. Phải rồi, tại sao mình không rủ Thủy Phương đến đây tán gẫu với mình chứ?

Nghĩ là làm, Hạ Du đến bên bàn định nhắc ống nghe thì bất chợt điện thoại reo.

Sao đúng lúc vậy?

Hạ Du nhắc ống nghe:

- Alô.

- Hạ Du phải không? Chào cháu.

- Chú Nam!

Ông Nam cười nhỏ:

- Sao hả? Cháu đang làm gì đó?

Hạ Du thở ra:

- Cháu đang buồn chết được đây nè. Tại Phong Vũ tất cả, tự hiên tước mất công việc của cháu.

Cô nhõng nhẽo:

- Cháu không biết đâu, bắt đền đó.

- Được thôi. Bây giờ cháu tới ngay nhà chú nhé.

- Cháu...

- Không phải cháu đang bắt đền chú đó sao?

- Nhưng...

Ông Nam hiểu:

- Cháu không phải đối diện với Uyên Hoa đâu mà sợ. Phong Vũ vừa gọi về cho chú bảo bỏ quên giấy tờ quan trọng gì đó. Phong Vũ đang họp, không về lấy được, nên nó có ý định nhờ chú. Hạ Du! Cháu giúp chú nhé.

Ngẫm nghĩ, Hạ Du đồng ý:

- Vâng.

- Cháu biết công ty Phong Vũ chứ?

- Dạ biết, cháu đi ngang đó mấy lần.

- Vậy tốt rồi. Cảm ơn cháu.

- Không có gì đâu ạ.

Hạ Du gác máy, cô nhìn bộ đồ trên người của mình rồi chạy về phòng.

Đến nơi người ta dành cho những người trí thức ăn mặc lịch sự một chút.

Hạ Du tìm cho mình cái quần tây và áo sơ mi trắng. Trong vòng năm phút, cô đã rời khỏi nhà.

Trên đường đi, Hạ Du tạt ngang nhà của ông Nam lấy mớ giấy tờ quan trọng gì đó. Thăm hỏi ông vài câu, cô đến thẳng công ty Phong Vũ.

Dựng chiếc Quave màu đỏ sát cổng công ty, Hạ Du bình thản đến chỗ bảo vệ trực:

- Thưa chú, cháu muốn gặp Phong Vũ ạ.

Người bảo vệ công ty nhìn Hạ Du từ đầu đến chân. Cô ta là ai mà dám gọi thẳng tên tổng giám đốc nhỉ? Nếu nói là bạn gái cũng không đúng, bởi vì cô ta còn nhỏ quá, mà hình như... tổng giám đốc chưa có bạn gái. Người bảo vệ hắt mặt:

- Cô tìm ai?

Hạ Du lặp lại:

- Cháu muốn gặp Phong Vũ ạ.

- Tổng giám đốc?

- Vâng.

- Cô là gì của tổng giám đốc?

- Dạ... là em họ ạ.

- Thật không?

Hạ Du gật đầu:

- Cháu không nói dối chú đâu.

- Vậy...

- Chú Tín! Chú không nên tin người dễ dàng.

Người bảo vệ vừa được gọi tên Tín cùng Hạ Du quay lại:

- Cô Lam Dung!

Cô gái từ xa tiến lại:

- Tổng giám đốc có dặn, bất cứ người lạ mặt nào cũng không được phép vào công ty nếu như không có lệnh của tổng giám đốc, chú nhớ không?

- Tôi nhớ.

- Cô gái này là ai? Biết đâu là nội gian của công ty Bình Minh? Chú phải cẩn thận đó.

Hạ Du nhìn trân vào cô gái. Đúng rồi! Cô không lầm đâu. Cô ta tên Lam Dung, thư ký của công ty Phong Vũ mà hôm ở quán cơm cô đã đụng mặt. Hôm ấy, cô ta lịch sự và tế nhị lắm mà, sao hôm nay...

Lam Dung quay đi:

- Chú bảo cô ta đi chỗ khác đi, để tổng giám đốc thấy là phiền phức lắm đó.

- Vâng.

Hạ Du với theo:

- Khoan đã! Chị Oi...

Ông Tín ngăn lại:

- Này cô! Cô cũng nghe rồi đó. Nếu cô không có giấy hẹn với tổng giám đốc, thì xin cô về cho.

Hạ Du chợt hỏi:

- Cô ấy có phải là thư ký Lam Dung không?

Ông Tín gật đầu:

- Phải rồi. Nhưng sao cô biết Lam Dung?

- Chúng tôi đã từng gặp nhau ở tiệm cơm, cô ấy còn đi chung với một người...

Hạ Du bỏ ngang câu nói. Mọi chuyện còn trong vòng bí mật, cô không thể tiết lộ trong lúc này.

Hạ Du lắng chuyện, cô buột miệng khen chiều lệ:

- Thư ký của công ty chú xinh đẹp thật đó.

Ông Tín vui vẻ:

- Cô nói không sai, Lam Dung chẳng những đẹp mà còn tài giỏi, thông minh nữa. Cô ấy được cưng nhất ở công ty này.

Hạ Du cười thâm: "Phải rồi, cô ta thông minh tài giỏi. Mọi người không đề phòng thì công ty sẽ bị hủy diệt trong tay cô ta. Tôi biết mọi người vẫn chưa nghi ngờ gì đâu. Nhưng tôi sẽ chứng minh cho mọi người thấy rằng, tất cả đã bị lừa gạt bởi sự thông minh tài giỏi ấy."

Ông Tín khều nhẹ vai cô gái:

- Cô đã suy nghĩ xong chưa vậy?

Hạ Du giật mình:

- Dạ.

- Cô về đi, để tôi còn làm việc nữa.

Hạ Du tiu ngưu đi đến chiếc Quave của mình. Thế là đâu có vào được công ty. Sao trước khi đến đây mình không nhờ chú Nam báo trước nhỉ? Bây giờ nghĩ ra thì xung quanh đây đâu có trạm điện thoại công cộng nào.

Hạ Du đang rầu rĩ vì nhiệm vụ giao không hoàn thành, thì người bảo vệ lúc nãy lên tiếng gọi cô:

- Cô bé! Cô bé ơi!

Hạ Du ngẩng lên:

- Chú gọi tôi?

- Có phải cô tên Hạ Du không?

- Vâng.

- Tổng giám đốc muốn gặp cô nè.

Hạ Du mừng rỡ chạy lại đỡ lấy cái điện thoại trên tay ông Tín:

- Alô.

- Hạ Du đó hả? Em tới lâu chưa?

- Đứng muốn mục chân, năn nỉ muốn gãy lưỡi luôn mà người ta vẫn không cho vô.

- Đó là nguyên tắc của công ty, tôi xin lỗi.

- Bây giờ mở giấy tờ này sao đây?

- Em mang lên văn phòng cho tôi nhé.

- Nhưng...

- Em đưa chú Tín nghe máy đi.

Hạ Du lắc lắc cái điện thoại. Ông Tín đã hiểu, ông nhanh nhẹn áp máy vào tai:

- Tổng giám đốc!

- Chú hướng dẫn Hạ Du lên văn phòng tôi giùm nhé!

- Vâng.

Ông Tín gác máy rồi quay sang Hạ Du:

- Xin lỗi cô, tôi đã không biết cô là người nhà của tổng giám đốc.

- Thế bây giờ tôi vào được chứ?

- Vâng. Cô đưa xe vào bãi dành cho nhân viên, rồi sau đó đi thang máy lên lầu ba, rẽ trái. Văn phòng tổng giám đốc nằm bên tay phải của cô.

- Cảm ơn chú.

Hạ Du đẩy xe vô công, cô để máy chạy thẳng vào bãi để xe.

Theo hướng dẫn của chú bảo vệ, nhưng Hạ Du không đi thang máy mà cô đi thang bộ.

Vừa đi vừa quan sát tòa nhà. Cô không ngờ công ty Phong Vũ lớn ngoài sức tưởng tượng của cô.

Từng phòng, từng phòng, ai ai cũng đang cắm cúi vào công việc của mình. Hạ Du ghé mắt vào nhìn thử.

Thì ra họ đang ráp máy và Phong Vũ sắp sửa cho ra sản phẩm mới của công ty mình. Anh tài giỏi thật đó! Hèn gì Bình Minh không ganh tỵ sao được.

Leo lên đến tầng ba, Hạ Du còn đang tìm kiếm văn phòng của Phong Vũ thì đụng ngay Lam Dung từ trong văn phòng đi ra. Cô vô cùng ngạc nhiên khi nhìn thấy Hạ Du:

- Tại sao cô vào đây được? Ai cho cô vào đây?

Hạ Du muốn chọc tức Lam Dung, nên cô nói:

- Thì là chú bảo vệ.

Lam Dung trợn mắt:

- Cô nói cái gì?

- Chị cũng nghe thấy, tôi nói bằng tiếng Việt mà.

- Hừ! Cô là người không phận sự vào đây mà còn trả treo với tôi nữa hả? Cô nên biết ở đây là công ty chứ không phải là rạp hát, ai muốn vào cũng được.

- Tôi biết chứ.

- Thế sao cô không mau rời khỏi nơi này ngay đi. Hay để tôi gọi người mời cô?

Hạ Du nhún vai:

- Tôi đã vào đây thì tôi không thể đi ra khi tôi chưa gặp người tôi muốn gặp.

- Chú Tín bảo bệ có thể bị cô lừa, còn tôi thì không đâu. Cô làm sao quen được người trong công ty này chứ?

Đúng là khi người quá đáng. Hạ Du nhếch môi:

- Bộ chị nghĩ chỉ có mình chị có khả năng bước vào công ty này hay sao?

Cô trêu tức:

- Tôi làm bà chủ của chị lúc nào chị không hay đó.

- Cô nói sao?

Lam Dung phá lên cười:

- Tôi nghĩ cô mơ ước quá cao rồi đó.

- Chị cứ chờ mà xem đi.

Hạ Du thản nhiên bước đi, đôi mắt cô cứ dán lên trên để tìm dòng chữ "Văn phòng Tổng giám đốc".

Lam Dung chạy theo ngăn lại:

- Cô kia! Sao cô ngang bướng quá vậy?

Hạ Du gạt tay Lam Dung ra, tiếp tục bước. Nhưng Lam Dung nào chịu thua, cô xô Hạ Du té ra nền gạch, xấp giấy tờ trên tay Hạ Du văng ra.

Lam Dung cúi xuống nhặt lên:

- A! Khỏi chối nhé. Cô là nội gián của công ty Bình Minh.

Đau quá, Hạ Du chống tay ngồi dậy. Cô nhìn Lam Dung bằng đôi mắt tức giận dâng trào. Mẫu người được mọi người ca tụng đây sao? Thật là quá tệ!

Nghe ồn ào ở hành lang, với lại chờ nãy giờ mà không thấy Hạ Du lên tới, Phong Vũ mở cửa phòng ra

xem. Anh thắng thôi:

- Chuyện gì thế này?

Lam Dung lên tiếng:

- Thừa tổng giám đốc, cô ta ngang bướng xông vào công ty mà không được sự cho phép...

Phong Vũ khoát tay:

- Cô khoan hãy nói đã!

Anh chạy đến đỡ Hạ Du lên:

- Em có sao không?

Cô bé gượng cười:

- Không sao.

Lam Dung tròn tròn mắt. Chúa ơi! Chuyện gì thế này? Chẳng lẽ con bé kia là bà tổng giám đốc tương lai của cô? Như thế những việc cô đã gây ra và cái ghế thư ký của cô...

Phong Vũ ngàng cánh tay bị trầy của Hạ Du vì va chạm mạnh:

- Xem nè, tay em bị trầy rồi.

- Đã bảo không sao mà. Anh giúp tôi nhặt mớ giấy tờ kia đi.

Phong Vũ nhìn Lam Dung bằng đôi mắt nghiêm khắc:

- Sự việc xảy ra là do cô phải không?

- Dạ... thừa tổng giám đốc...

- Tại sao lại như thế chứ?

Phong Vũ ra lệnh:

- Cô nhặt lên cho tôi!

Lam Dung vừa cúi xuống thì bị Hạ Du ngăn lại:

- Đừng! Tôi làm rơi thì tôi phải nhặt lấy.

Hạ Du nhặt xong mớ giấy tờ, cô đưa cho Phong Vũ:

- Giao cho anh đó.

Thấy Hạ Du quay lưng, Phong Vũ hỏi ngay:

- Em đi đâu đó?

- Xong nhiệm vụ thì đi về, ở đây để bị đuổi à?

Phong Vũ nắm lấy tay Hạ Du:

- Vào văn phòng anh chút đi.

- Nhưng...

- Anh có chuyện muốn hỏi em.

- Vậy... thôi được. Không lâu đâu đấy.

- Ừ.

Nhìn thấy Lam Dung còn đứng đó, Phong Vũ hất mặt:

- Sao cô không đi làm công việc của mình?

- Dạ.

Lam Dung đi được một khoảng thì Hạ Du chợt gọi:

- Chị Lam Dung!

Cô cười cười:

- Chị nhớ ly nước ở quán cơm hôm nào không vậy?

Câu nhắc nhở của Hạ Du làm Lam Dung nhớ đến hai cô gái ở quán cơm mà cô và Vũ Vinh đã gặp. Hạ Du là một trong hai cô gái đó.

Phải rồi, khuôn mặt rất quen. Lam Dung bắt đầu lo sợ. Liệu Hạ Du có đem chuyện đó nói với Phong Vũ không? Kế hoạch của cô và Vũ Vinh mà bị Hạ Du phá hoại thì cô không còn gì cả.

Không được, cô phải báo cho Vũ Vinh chuẩn bị mới được. Lam Dung đi nhanh về văn phòng mình.

Đẩy cửa văn phòng của Phong Vũ, Hạ Du lách người vào. Khí lạnh từ máy lạnh phát ra làm Hạ Du dễ

chịu một chút. Cô xoay tròn một vòng:

- Đúng là văn phòng của người có địa vị. Cái gì cũng trang trọng cả.

- Vậy sao?

Hạ Du tự nhiên ngồi vào cái ghế phía sau bàn làm việc của Phong Vũ. Cô nhún nhún:

- Làm sếp sướng thật đó.

- Thế em có muốn làm không?

Hạ Du lắc đầu:

- Thôi, tôi sợ lắm những rắc rối và tranh đua.

Phong Vũ ngồi xuống cái ghế đối diện với Hạ Du. Anh ngắm cô bé:

- Em ngồi vào nơi đó, nhìn em giống bà chủ lắm đấy.

Hạ Du nhồm lên:

- Anh trêu tôi à? Trả lại anh nè.

Phong Vũ ấn cô bé ngồi xuống:

- Đùa thôi mà. Sao hả, không khí nơi này thế nào?

- Cũng được lắm. Tôi thích không khí ở văn phòng anh hơn, nó không ồn ào.

Phong Vũ chỉ:

- Văn phòng kế bên là của Duy Trường.

Như chợt nhớ, Hạ Du hỏi:

- Bao giờ anh Hai tôi mới về?

- Khoảng đầu tuần sau.

- Chưa có lần nào anh Hai đi công tác lâu như vậy.

- Cô nhớ à?

- Tôi nhớ là một lễ, nhưng người yêu của anh Hai nhớ anh Hai kìa mới tội.

Phong Vũ nhướn mắt:

- Em cũng biết người yêu của Duy Trường nữa à?

- Tại sao không? Thủy Phương là bạn thân của tôi mà.

- Em không phản đối sao?

- Hai người yêu nhau bằng tình yêu chân thành, tôi lấy quyền gì mà phản đối chứ? Có điều... tôi hơi buồn.

- Sao vậy?

- Ai cũng có khoảng thời gian riêng cho mình, còn tôi một chút công việc cũng bị anh tước đi. Tôi biết phải làm gì với khoảng thời gian trống ấy đây?

Phong Vũ đề nghị:

- Hay là em đến công ty phụ tôi đi, sẵn dịp em học tập luôn.

- Bộ tôi được sao?

- Đương nhiên rồi.

Hạ Du nghiêng đầu:

- Anh nói thật đi. Tạo điều kiện cho tôi, có phải vì tôi là em gái của Duy Trường không?

- Dĩ nhiên là không rồi. Thứ nhất, tôi nhận em vào là để em học hỏi, bởi vì tiềm năng am hiểu của em rất tốt. Với lại em chịu mạo hiểm nữa. Thứ hai là để giảm bớt thời gian trống của em, em thấy thế nào?

- Tôi... tôi chưa nghĩ đến.

Phong Vũ mạnh dạn nắm lấy bàn tay xinh xắn của Hạ Du:

- Tôi hy vọng em là người phụ nữ bên cạnh tôi. Bởi phía sau sự thành công của tôi có sự ủng hộ của em.

Anh nhỏ giọng:

- Hạ Du! Tôi cảm thấy tôi rất cần có em trong cuộc đời mình.

Hạ Du rút tay về, cô đến bên cửa sổ nhìn xuống đường: 187

- Anh có biết anh đang nói gì không?

- Biết chứ.

- Anh cần tôi, vậy còn Uyên Hoa, anh để ở đâu? Chị ấy lặn lội từ Anh Quốc về Việt Nam để tìm anh, chẳng lẽ anh không có chút tình nào sao?

Phong Vũ thở dài:

- Biết nói làm sao cho em hiểu đây?

- Tôi không hiểu và tôi thật sự cũng không muốn hiểu. Đàn ông các anh tính trăng hoa không ai là không có cả. Tệ hơn nữa là gieo tình cảm cho người ta rồi tàn nhẫn quay lưng.

Phong Vũ gục đầu vào tay:

- Em nói phải, tôi đã tàn nhẫn với Uyên Hoa... Nhưng không như thế cô ấy sẽ đau khổ suốt cuộc đời. Em hãy nghĩ đi, không yêu thì làm sao chấp nhận được.

- Vậy sao?

- Nếu đặt em vào tình cảnh của tôi, em phải làm như thế nào khi một mình cô đơn trên đất khách, những đau khổ và cay đắng làm cho tôi luôn mệt mỏi. Tôi tưởng tôi đã buông xuôi tất cả, thế nhưng tôi vẫn không làm được điều ấy. Hình ảnh cha mẹ tôi rồi chú tôi... những người đang kỳ vọng vào tôi, cho nên tôi không thể bỏ cuộc một cách dễ dàng. Tôi đã phấn đấu và đứng lên. Em có biết không? Cuộc sống của một con người xa xứ mang tâm trạng đau thương, nếu như không có sự giúp đỡ của Uyên Hoa, tôi không biết mình đã đi được tới đâu.

Ngừng một chút, Phong Vũ nói tiếp:

- Uyên Hoa là một cô gái tốt, đồng thời cũng là một người bạn tốt. Tuy cô ấy có hơi kiêu căng, nhưng đó là do ảnh hưởng từ cuộc sống phương Tây, bởi vì cha của Uyên Hoa là một người có địa vị trong xã hội ở Anh Quốc. Chúng tôi có một thời gian cặp bồ với nhau, nhưng rất tiếc, tôi chưa bao giờ yêu cô ấy cả. Uyên Hoa không hợp với tôi. Ở phương Tây cuộc sống tự do, thích thì đến với nhau, không thích thì chia tay. Điều mà tôi không ngờ là Uyên Hoa yêu tôi. Phải làm sao đây? Không muốn cô ấy nuôi hy vọng để rồi tuyệt vọng, nên tôi đành phải dùng hành động của mình để nói thay lời, khi nhận được rằng tôi âm thầm trở về Việt Nam, không một lời từ giả Uyên Hoa.

- Uyên Hoa về Việt Nam tìm anh đã cho thấy tình cảm chị ấy dành cho anh là như thế nào rồi.

- Tôi biết, tôi nợ Uyên Hoa một ân tình, nhưng không thể ép con tim mình yêu được. Tình yêu phải là sự tự nguyện của đôi bên.

Hạ Du quay lại:

- Vậy bây giờ anh tính sao?

- Vừa chuyện công ty vừa cô ấy, tôi thấy phiền toái lắm rồi. Em có cách nào giúp tôi không?

- Trừ khi Uyên Hoa tự động rời xa anh chứ không còn cách nào khác cả.

Phong Vũ nhăn nhó:

- Tại Uyên Hoa là con gái người tình của chú tôi, nếu không...

- Chỉ là người tình thôi, có quan hệ gì với nhau đâu.

- Tôi không muốn chú Nam mang thêm tâm trạng đau khổ.

- Tôi thấy chính anh thì đúng hơn. Muốn dứt khoát mà không dứt khoát được, lo sợ điều này, lo sợ điều khác. Cuối cùng người đau khổ nhất cũng chỉ là anh mà thôi.

- Em nói phải. Tôi đã yêu một tình yêu không thể nói nên lời cũng đã đau khổ rồi. Tôi nghĩ trọn đời này, tôi mãi đau khổ mà thôi.

Hạ Du hơi dao động:

- Anh nói vậy là sao?

- Khi vừa đặt chân xuống phi trường, lòng tôi nôn nao bao nhiêu thì về được đến nhà thất vọng bấy nhiêu. Ông chú của mình đâu không thấy, chỉ thấy một cô gái quá trẻ con bắt đứng ngoài đội nắng và dầm mưa... Nhưng cơn mưa ấy đã để lại cho tôi kỷ niệm khó phai. Ngày tháng tiếp tục trôi, cô gái ấy từ lạ đến thân quen, và tôi biết tôi đã bắt đầu đau khổ vì cơn mưa ấy.

- Biết đã đau khổ, tại sao phải giữ bộ mặt lạnh lùng đáng ghét làm cho người ta hiểu lầm?

Phong Vũ xoay người Hạ Du lại cho đối diện với mình:

- Tại vì tôi không muốn liên lụy đến người ta. Công ty đang đứng ở bờ vực... nói chung là tôi lo sợ tất cả, cho nên tôi đành im lặng để riêng mình đau khổ.

- Thế bây giờ nói ra làm gì?

Phong Vũ vuốt mũi của Hạ Du:

- Cô bé à! Em khờ thật hay giả bộ khờ vậy? Đương nhiên là tôi không chịu được khi người mình yêu nhớn nhoe trước mặt, còn bị người ta ăn hiếp nữa. Hạ Du! Tôi muốn bảo vệ cho em.

- Anh nhắc đến chuyện của Uyển Hoa à?

- Chắc cô ấy làm khó em nhiều lắm phải không?

Hạ Du tủm tỉm:

- Uyển Hoa chưa có bản lĩnh đó đâu.

Phong Vũ tròn mắt:

- Em nói vậy là sao?

- Tại tôi không muốn gây thêm phiền phức cho anh, nên đành phải im lặng chịu đựng. Vũ Duy Hạ Du này chưa thua kẻ tiểu nhân bao giờ.

- Ô! Vậy tôi đã sai lầm khi nhận xét về em rồi.

- Sẽ còn nhiều điều bất ngờ nữa, anh có hối hận không?

- Không.

Phong Vũ cưng trớn cô bé:

- Hạ Du này! Bắt đầu từ nay, hãy để tôi được quan tâm, lo lắng cho em nghe.

- Nhưng tôi đã có anh Hai...

- Duy Trường là Duy Trường, còn tôi là tôi, huống chi Duy Trường cũng đã có bạn gái. Hắn ta còn thời gian lo cho em sao?

- Tôi...

Phong Vũ nắm lấy tay cô bé.

- Ôi...

Anh hết hồn vì tiếng kêu của Hạ Du:

- Chết chưa! Vết thương của em...

Phong Vũ xem xét:

- Không được rồi. Để tôi rửa vết thương cho, nếu không nó sẽ nhiễm trùng.

Hạ Du xua tay:

- Không sao đâu mà. Về nhà, tôi sẽ tự làm lấy.

- Không được, em đừng ngang bướng nữa. Hãy nghe lời tôi.

Hạ Du biết có nói gì cũng vô ích, nên cô đành im lặng.

Phong Vũ đến bên tủ thuốc cá nhân treo ở trên tường, anh lôi ra nào là bông băng, ôxy già...

Tự tay anh rửa và băng bó vết thương, Hạ Du ngồi yên cảm giác hạnh phúc lan tỏa khắp thân thể.

Cô ngắm anh bằng một đôi mắt say tình. Phong Vũ đẹp trai và quyến rũ quá, hèn gì Uyển Hoa không lặn lội từ Anh Quốc về Việt Nam sao được.

Nhưng chấp nhận Phong Vũ, cô đang gặp phải một đối thủ nặng cân.

Phong Vũ bất ngờ ngẩng lên, bốn mắt giao nhau, và họ nhận ra tình cảm của mình từ đôi mắt ấy.

Hạ Du định đứng dậy lảng tránh, nhưng Phong Vũ đã giữ cô lại. Anh nâng cằm cô lên và nhìn sâu vào đôi mắt đẹp:

- Em có biết là em đã giữ linh hồn tôi từ buổi đầu tiên không? Đôi mắt này theo tôi vào trong giấc ngủ và tôi biết tôi đã yêu em. Hạ Du! Hãy làm bạn gái của tôi nha?

Hạ Du ngây ngô:

- Bạn gái và người yêu có khác nhau không?

- Khác chứ. Tôi không muốn đốt giai đoạn làm em hoảng sợ.

Cô bé chớp mắt:

- Vậy làm bạn gái đến bao giờ mới làm người yêu?

Thương quá là thương, Hạ Du bé bỏng của anh. Cô còn ngây thơ trong tình cảm quá. Phong Vũ hứa sẽ luôn đem tới cho cô niềm hạnh phúc, sẽ không để bất cứ ai làm tổn thương cô.

Phong Vũ hôn nhẹ lên trán Hạ Du:

- Bao giờ em yêu tôi.

Hạ Du chớp mắt:

- Tôi có thể trả lời anh ngay bây giờ.

Nhưng Hạ Du chưa kịp nói thì nghe tiếng gõ cửa. Phong Vũ trở về chỗ ngồi của mình. Anh cao giọng:

- Vào đi!

Người đẩy cửa chính là Lam Dung. Nhìn thấy Hạ Du vẫn còn ngồi ở ghế, cô hơi sững lại:

- Hạ Du chưa về ư? Thế tôi cứ tưởng...

Hạ Du mỉm cười:

- Tôi cũng đang chuẩn bị về đây.

Cô đứng lên:

- Tôi xin phép.

Phong Vũ bước theo:

- Tôi tiễn em.

Hạ Du gật đầu với Lam Dung:

- Chào chị.

Ra đến cửa, Phong Vũ dặn dò:

- Chạy xe cẩn thận. Về đến nhà gọi điện cho anh.

- Vâng.

Cánh cửa phòng vừa đóng lại, Lam Dung hỏi ngay:

- Cô ấy là người yêu của tổng giám đốc thật à?

Phong Vũ cau mày khó chịu:

- Cô hỏi vậy là ý gì?

- À không! Tôi chỉ tò mò thôi. Tại vì tôi thấy tổng giám đốc cưng cô ấy quá.

- Lam Dung! Từ trước tới giờ, ngoài công việc ra, cô đâu có quan tâm chuyện người khác, sao hôm nay...

Lam Dung cúi đầu:

- Xin lỗi, tôi nhiều chuyện quá.

- Tôi thấy cô thay đổi rồi đó, Lam Dung ạ.

Phong Vũ ngồi vào bàn làm việc.

- Cô vào đây có chuyện gì?

- Dạ, bản định lượng giá mặt hàng vừa được công ty X Phax qua, tôi mang vào cho tổng giám đốc.

Lam Dung đặt hai tờ giấy lên bàn. Phong Vũ xem lướt qua, anh hỏi:

- Còn gì nữa không?

- Dạ, hai giờ chiều nay có số hàng được chuyển từ Mỹ sang. Tôi báo tổng giám đốc...

- Tôi biết rồi.

- Dạ, tôi sẽ sắp xếp đi cùng tổng giám đốc.

- Không cần đâu.

- Nhưng...

- Tôi đi với trưởng phòng kỹ thuật là được rồi.

- Dạ, thưa tổng giám đốc, công việc ấy...

Phong Vũ lớn tiếng:

- Tôi bảo thì cô cứ nghe đi. Cô là tổng giám đốc hay tôi là tổng giám đốc?

- Tôi...

Anh bực bội:

- Cô làm cho tôi thấy phiền phức rồi đấy. Ra ngoài mau!

- Vâng ạ.

Phong Vũ nhìn theo Lam Dung mà ngao ngán. Dạo này cô ta sao sao ấy, luôn làm cho người ta bực bội.

Phong Vũ nghĩ vậy, nhưng anh chưa nghi ngờ gì cả.

CHƯƠNG 11

Kính coong... Kính coong...

Kính coong... Kính coong...

Hạ Du ngóng lên rồi đập cổng.

- Thủy Phương! Mày đâu rồi? Cứu tao với!

Sau tiếng hét của Hạ Du thì từ trong căn biệt thự xinh đẹp kia có một cô gái chạy ra. Cánh cổng được mở trước đôi mắt tròn tròn:

- Mày chết đi Hạ Du.

Cô bé ung dung dắt xe vào trong sân.

- Mọi người trong nhà mày đâu hết rồi?

Không có tiếng trả lời, Hạ Du quay lại:

- Mày nghe tao hỏi không?

- Nghe chứ.

- Thế sao...

- Cũng may là mọi người không còn ai ở nhà, nếu không mày bị đập vì la hoảng rồi đấy.

Hạ Du cười cầu hòa:

- Xin lỗi, tao không muốn đâu. Nhưng nhân chuông hoài không thấy ai ra...

- Mày đây! Cái tật phá làng phá xóm không bỏ. Ở đây chỗ tao người lao động nhiều, không giống như chỗ mày đâu nha.

- Tao biết rồi.

Thủy Phương hất mặt:

- Đi đâu vậy?

- Trời! Hỏi một câu nghe tự ái dễ sợ. Đến tìm mày không thăm mày, dĩ nhiên là có chuyện rồi.

- Chuyện gì? Hôm qua mày không ghé sang nhà chú Nam sao?

Hạ Du lắc đầu:

- Tao được miễn án "chung thân" rồi.

Cô đến bên ghé đá ngồi xuống:

- Phong Vũ đã tìm được người làm rồi. Với lại anh ấy không muốn tao gặp phiền phức với Uyển Hoa.

- Vậy phải ăn mừng thôi. Ngày nào cũng phải đối diện với Uyển Hoa, mày cũng chết vì bị chọc tức. Ai mà hiền như Phong Vũ vậy. Gặp tao hả... không có chuyện đó đâu.

- Giận thì giận, nhưng cũng phải nể mặt chú Phong Nam chứ. Chính chú ấy đồng ý cho Uyển Hoa ở trọ lại trong nhà, Phong Vũ biết làm sao hơn. Nhưng tao không còn giúp chú Nam nữa không có nghĩa là tao không còn gặp Uyển Hoa. Trừ phi chị ta quay về Anh Quốc, còn bằng không, Phong Vũ và cả tao nữa sẽ gặp phiền phức dài dài.

- Tại sao có mày nữa?

- Uyển Hoa nghi ngờ Phong Vũ yêu tao. Mỗi lần thấy tao và Phong Vũ đi chung chị ta muốn nổi điên vậy.

- Mà có không?

Hạ Du nhìn nơi khác:

- Mày suy nghĩ đi đâu vậy? Tao và anh ta không thể nào.

- Không có thì thôi, đâu cần thiết phải sợ.

- Tao không sợ, nhưng Uyển Hoa ăn nói báng bổ, tao không quen phải đối diện.

- Mọi chuyện có kết thúc sớm hay không là do Phong Vũ mà thôi. Anh ấy không nên lưỡng lự để người khác phải liên lụy.

- Phong Vũ không có yêu Uyển Hoa.

Thủy Phương nhìn bạn:

- Sao mày biết?

Hạ Du né đi:

- Anh ấy đã từng kể cho tao và chú Nam nghe về cuộc sống ở Anh Quốc. Phong Vũ không phủ nhận là có một thời gian cặp bồ với Uyên Hoa, nhưng không hợp nhau nên đã chia tay.

- Tao thấy Uyên Hoa yêu Phong Vũ thật đó. Nếu không thì chị ta đâu lặn lội đường xa về đây.

- Uyên Hoa yêu chỉ là một tình yêu đơn phương mà thôi, cho đi nhưng không được đáp lại. Cùng là phận nữ, tao hiểu chứ, thế nhưng tao vẫn không thể giúp gì được. Chẳng lẽ tao phải xin Phong Vũ đáp lại tình yêu ấy sao? Khi con tim có lý lẽ riêng của nó.

- Cũng tội Uyên Hoa quá. Nếu như vậy, chị ấy mãi đeo đuổi ảo vọng như thế sao?

- Sẽ có một lúc Uyên Hoa bỏ cuộc. Bởi vì chị ấy biết những gì không phải của mình thì mãi mãi không thuộc về mình.

- Đến bao giờ?

- Tao không biết nữa.

- Tao nghĩ mọi chuyện không đơn giản đâu. Mày nên giúp Phong Vũ thì hơn.

- Bằng cách nào?

- Thân thiện với anh ấy để Uyên Hoa bỏ cuộc.

- Mày xúi tao đi chết được đấy.

Thủy Phương cười:

- Đùa thôi. Mày có muốn giúp, Phong Vũ cũng không cho đâu. Anh ấy sợ mày bị tổn thương. Mà nè! Phong Vũ chưa có người yêu, chọn Uyên Hoa cũng được vậy, chị ấy đâu đến nỗi tệ?

- Chuyện đó tao không biết, mày đi mà hỏi Phong Vũ ấy.

- Ê! Sao tự nhiên quạu thế?

- Đâu có.

Thủy Phương ngấm bạn:

- Mày đi đâu về ghé tao phải không?

- Ừ. Chú Nam nhờ tao mang giấy tờ gì đó đến công ty cho Phong Vũ. Hôm nay tao không gặp Uyên Hoa mà gặp Lam Dung. Tao có cảm giác hai người phụ nữ này như vây lấy đời tao vậy.

- Lam Dung có nhận ra mày không?

- Chắc là có. Lúc tao nhắc đến ly nước ở quán cơm hôm nào, chị ta có vẻ giật mình, sau đó đổi thái độ ngay. Mà lạ là một điều nha...

Thủy Phương nhìn mày:

- Chuyện gì?

- Lúc tao đến công ty, Lam Dung yêu cầu bảo vệ không cho tao vào. Lời nói chị ta chứa đựng âm sắc uy quyền chứ không nhỏ nhẹ như lúc gặp ở quán cơm.

- Tao đoán con người Lam Dung hai mặt.

Hạ Du gật gù:

- Tao cũng nghĩ vậy. một mặt là cô thư ký tài giỏi của Phong Vũ. một mặt là người tình lý tưởng của Vũ Vinh.

- Vậy Phong Vũ gặp nguy rồi.

- Công ty có chuyện nên anh Hai tao mới đi ra ngoài. Phong Vũ khẩn trương nhờ một người bạn ở Anh Quốc giúp đỡ. Tao biết Phong Vũ đang căng thẳng lắm, nhưng tao chẳng giúp được gì. Lúc sáng này, anh ấy có đề nghị, khoảng thời gian trống hãy đến công ty học hỏi. Phong Vũ muốn tao ở bên cạnh để anh ấy bảo vệ cho tao.

- Ý của mày?

- Tao chưa nhận lời.

- Tại sao vậy? Phong Vũ đã mở lời như thế, mày chưa hiểu sao? Anh ấy muốn mày là người phụ nữ đi

bên anh ấy trong khoảng đời còn lại. Thêm lúc này nhiều chuyện lộn xộn, chính mày là nguồn động viên để anh ấy biết làm gì.

- Tao...

- Con khờ ạ! Mày có tình cảm với Phong Vũ chứ?

- Chỉ một chút thôi.

- Vậy cũng đủ rồi. Ngày tháng sẽ vun đắp thêm. Tao tin mày sẽ hạnh phúc vì Phong Vũ là người đàn ông tốt.

Hạ Du cúi đầu:

- Đường xa xôi như vậy, mọi chuyện trước mắt còn chưa giải quyết xong. Uyên Hoa đang gay gắt với tao, còn Lam Dung... nếu quả thật chị ấy là nội gián của Bình Minh thì tao đang bị đe dọa, mày có biết không?

- Lam Dung có biết mối quan hệ của mày và Phong Vũ không?

- Lúc tao ở văn phòng của Phong Vũ, chị ta bước vào nhìn bằng đôi mắt hết sức sừng sốt.

Thủy Phương tò mò:

- Sao thế?

- Bởi vì Phong Vũ đang băng bó vết thương cho tao.

Nghe Hạ Du nói, Thủy Phương mới để ý. Bây giờ cô nhìn thấy tay Hạ Du được băng băng băng trắng.

- Sao lại thế này? Mày đựng xe ở đâu à?

Hạ Du so vai:

- Mày biết tao là người chạy xe cẩn thận nhất mà. Là do Lam Dung xô tao té đấy.

Thủy Phương nhòm dậy:

- Cái gì?

Hạ Du trấn an:

- Không nghiêm trọng lắm đâu, chỉ là vết xước nhẹ.

Thủy Phương trầm mặt:

- Tình hình của mày bắt đầu không ổn rồi đấy. Nhất định Lam Dung và Vũ Vinh sẽ bắt lợi đối với mày.

- Không đáng sợ vậy chứ?

- Cẩn thận vẫn tốt hơn. Mày hãy nói rõ với Phong Vũ đi, để anh ấy có cách giải quyết.

- Tao chưa có ý định nói đâu. Tao muốn điều tra rõ hơn một chút.

- Không được, sẽ rất là nguy hiểm.

Hạ Du bướng bỉnh:

- Tao đã có cách của tao.

Cô rần giọng:

- Nếu mày nói cho Phong Vũ biết lúc này, thì tình bạn của chúng ta chấm dứt.

Thủy Phương thở dài:

- Thôi được, nhưng phải để tao giúp mày chứ.

Hạ Du ngần ngừ:

- Lỡ mày có chuyện gì, tao biết nói sao với anh Hai tao đây?

- Câu nói ấy để cho tao nói thì đúng hơn. Lúc đi công tác, Duy Trường có nhờ tao trông chừng mày.

Mày có chuyện gì, tao mới khó ăn khó nói.

- Vậy hai chúng ta cùng hợp tác đi, có gì tương trợ lẫn nhau.

- OK.

Hạ Du vỗ vai bạn:

- Tao thích mày làm chị tao lắm.

- Đồ quý!

- Thật đó. Từ lâu, tao đã chăm mày cho anh Duy Trường, nhưng không ngờ hai người lại yêu nhau.

Tuyệt thật!

Thủy Phương mắc cỡ:

- Tao và anh Duy Trường có ý định giấu mày đấy.
- Tại sao?
- Mày nhớ mày đã từng tuyên bố một câu không? Là không được để ý đến bạn của mày, nếu không, mày không tha thứ.
- Ừ.
- Tao và anh Duy Trường lỡ... để ý nhau, cho nên...

Hạ Du nghiêm mặt:

- Vậy hai người đồng có tội.
- Hạ Du à!
- Tao phạt mày và anh tao phải yêu nhau trọn đời.
- Ồ...

Biết mình bị dụ, Thủy Phương dấn mạnh lên vai bạn:

- Cho mày chết đi, chết đi!

Hạ Du né người:

- Này! Đó chẳng phải điều hai người muốn sao?
- Còn nói.
- À nè! Vài ngày nữa, anh Hai tao về rồi.
- Cho tao biết chi vậy?
- Bộ mày không nhớ sao?

Thủy Phương phùng má:

- Không.
- Nhớ nha. Tao sẽ nói với anh Hai.
- Duy Trường tin mày chắc.
- Ồ! Bây giờ tao mới biết mày lợi hại thật đó Thủy Phương.
- Sao?
- Có thể khiến anh Hai tao tin mày một cách tuyệt đối.

Thủy Phương vênh mặt:

- Học hỏi đi.
- Cóc cần.
- Tao không cần người ta tin cũng có người tin.
- Phong Vũ chứ gì?

Hạ Du hất mặt trông dễ ghét làm sao. Thủy Phương vờn vai, cô xoa xoa bụng:

- Tao có cảm giác bây giờ không còn sớm đâu.

Hạ Du rủ rê:

- Đi ăn bánh cuốn nóng với tao?
- Ở đâu.
- Nguyễn Thị Minh Khai.
- Nhưng đã tới giờ cơm rồi.
- Mày không đi, tao đi một mình.

Nghĩ tới chuyện Hạ Du gặp nguy hiểm, Thủy Phương đồng ý.

- Được rồi. Chờ tao chút.
- Ê! Mang điện thoại theo cho mượn.

Khoảng năm phút sau, Thủy Phương trở ra, cô đưa điện thoại cho bạn:

- Gọi cho chàng à? Mới xa nhau hai tiếng đồng hồ đã thấy nhớ rồi sao?

Hạ Du nạt:

- Mày im cho tao nhờ.

Cô lục bóp lấy danh thiếp của Phong Vũ, sau đó bấm máy.

- Là tôi đây.

- Hạ Du! Em ở đâu vậy? Gọi điện về nhà không ai nghe máy, làm tôi lo quá.

Hạ Du cảm động:

- Tôi xin lỗi. Trên đường về, tôi ghé sang chỗ Thủy Phương. Mãi mê trò chuyện nên tôi quên thời gian.

Phong Vũ thở phào:

- Nghe được tiếng em là tôi yên tâm rồi.

- Đã trưa lắm rồi, anh chưa về nhà sao?

- Có lẽ tôi không về.

- Anh để chú Nam ăn cơm một mình ư? Có những chuyện không thể trốn tránh mãi được đâu, sự thật vẫn là sự thật.

Phong Vũ thở dài:

- Tôi tự gây phiền phức cho mình đi thì tôi phải tự giải quyết. Em đừng lo cho tôi, mọi việc rồi sẽ ổn thôi.

- Ừm, tôi tin anh.

Phong Vũ thì thầm:

- Hạ Du! Em đáng yêu lắm. Tạm biệt!

- Tạm biệt!

Hạ Du tắt máy, khuôn mặt cô hồng lên màu hạnh phúc. Thủy Phương reu reo:

- Vậy mà nói là không yêu.

Hạ Du phản ứng nhẹ:

- Lúc rời khỏi công ty, Phong Vũ có dặn về đến nhà gọi điện cho anh ấy, nhưng tao ghé sang mày... Sợ Phong Vũ lo lắng, nên tao mới gọi điện cho anh ấy an tâm thôi.

- Tao thấy Phong Vũ "lậm" mày nặng rồi đấy.

- Xí! Nói nhảm.

- Không phải sao?

Hạ Du quay lưng:

- Mày đi không thì nói.

- Đi chứ. Dắt xe đi, tao khóa cổng.

Hai cô gái chờ nhau trên chiếc Quave, trong họ chẳng có một sự suy nghĩ nào.

CHƯƠNG 12

Lam Dung cắt miếng thịt sườn đưa lên miệng. Song nghĩ sao, cô lại để xuống. Lam Dung nhìn Vũ Vinh:

- Anh tính sao?

Vũ Vinh ngừng tay:

- Em làm ơn bình tĩnh giùm anh đi. Cứ lo sợ như vậy, dễ bị người ta phát hiện lắm.

- Nhưng...

- Từ sáng đến giờ, em nói với anh bao nhiêu lần, em có biết không? Làm ơn đi Lam Dung, trời đánh cũng tránh bữa ăn nữa đó.

- Vũ Vinh! Em vẫn biết, nhưng không lo không được. Hạ Du là bạn gái của Phong Vũ, cô ta biết chúng ta quen nhau.

- Vậy thì sao?

- Em sẽ mất hết tất cả đây.

- Không làm được ở công ty Phong Vũ, thì về với anh. Bình Minh sẵn sàng tiếp nhận em.

Lam Dung khổ sở:

- Em không quan tâm chuyện đó.

Vũ Vinh bắt đầu nổi nóng:

- Vậy em muốn anh làm gì đây? Ít nhiều gì em cũng phải cho anh thời gian suy nghĩ để tìm cách chứ. Em có biết anh cũng đang rối tung lên đây hay không?

Lam Dung im lặng. Vũ Vinh nói thêm:

- Em xem em kia! Chỉ nhờ làm có chút việc thôi cũng không xong, còn để cho người ta nghi ngờ mình. Thật là vô dụng!

- Em đâu có muốn. Anh còn nhớ quán cơm hôm nọ, ly nước và hai cô gái không?

Vũ Vinh nhíu mày:

- Liên quan gì đến chuyện hợp tác giữa chúng ta?

- Một trong hai cô gái ấy là Hạ Du. Sáng nay, cô ấy vào tìm Phong Vũ, em mới biết.

- Em nói...

Lam Dung thở nhẹ:

- Chuyện không muốn người ta biết, thay vì mình đừng làm. Có lẽ từ đây về sau, em không có cơ hội giúp anh nữa rồi. Em dám chắc hiện giờ trong công ty đã có sự đề phòng. Rục rịch một chút, em có thể bị đưa ra tòa vì bị phạm luật.

Cô níu lấy tay Vũ Vinh:

- Em sợ lắm. Phong Vũ sẽ không tha thứ cho người phản bội lại anh ta. Vũ Vinh! Em phải làm sao?

Thật ra Vũ Vinh cũng đang rất rối. Đợt hàng thu mua vừa rồi định đẩy Phong Vũ đến bờ vực, nhưng cuối cùng công ty anh bị lỗ nặng.

Phong Vũ là một người không phải dễ đối phó. Ông Đức Bình cha anh cũng nói như vậy.

Lúc trước, Phong Nam điều hành công ty, cha con anh còn có thể ép được. Bây giờ Phong Vũ đã trở về, anh ta còn lợi hại hơn cả chú và người cha quá cố. Sự tính toán của anh ta thật đáng sợ.

Vũ Vinh ngán Phong Vũ ở chỗ táo bạo, kèm theo trí thông minh. Không lâu Phong Vũ sẽ đánh bại các công ty hàng đầu, đừng nói chỉ đến công ty Bình Minh.

Thật sự mà nói, Bình Minh cũng chẳng có lấy một năng lực nào cả. Nếu không áp dụng mọi thủ đoạn, có lẽ Bình Minh đã bại từ lâu.

Sự trở về của Phong Vũ cho thấy trước, Bình Minh không thoát khỏi định mệnh. Vũ Vinh đã hy vọng ở Lam Dung, thế mà cuối cùng cũng bị phát hiện.

Vũ Vinh bóp trán, giúp gì cho Lam Dung đây? Lỡ như cô ta bị Phong Vũ đuổi việc, anh cũng không thể

nhận cô vào trong Bình Minh, bởi vì quyết định ở anh. Với lại, đối với Lam Dung, anh chỉ lợi dụng cô mà thôi. Còn yêu, Vũ Vinh này chưa yêu ai ngoài tiền cả.

Anh len lén nhìn Lam Dung, cũng tội cô thật đó. Lam Dung xinh đẹp, nhưng rất tiếc...

Lam Dung lắc nhẹ tay Vũ Vinh:

- Anh suy nghĩ gì vậy?

- À! Anh... đang tìm cách giúp em.

Lam Dung như mừng rỡ:

- Thật hả anh? Vậy trong lòng em cứ lo anh bỏ mặc em.

Vũ Vinh xởi lời:

- Làm gì có.

- Thế thì em yên tâm rồi.

Lam Dung vô tình không nhìn vào khuôn mặt giả dối của Vũ Vinh, càng không biết mình đang sắp gánh chịu tội lỗi một mình. Cô tiếp tục ăn nốt phần cơm còn lại.

Vũ Vinh ngáp ngừng:

- Anh tính như thế này nghe.

Lam Dung ngừng tay:

- Sao hả?

- Em nói Hạ Du là người biết mọi quan hệ của chúng ta?

- Vâng.

- Để chuyện của chúng ta không ai biết, anh nghĩ... hãy làm cho cô ta im lặng.

Như hiểu được suy nghĩ của Vũ Vinh, Lam Dung lắc đầu:

- Không, em không thể.

- Nếu em không can đảm một chút, thì không những em chết mà cả anh và cha anh cũng chết. Em có biết, hiện tại mẫu mã của Phong Vũ đã được anh cóp- pi hoàn toàn. Bây giờ tung ra thị trường, hàng dựng hàng, người chết đầu tiên là Phong Vũ.

Vũ Vinh dụ dỗ:

- Lam Dung! Hãy vì tương lai của chúng ta sau này mà can đảm lên. Có tàn nhẫn một chút cũng không sao, thương trường cũng như chiến trường... không có tình người đâu.

- Nhưng Hạ Du là người vô tội.

- Cô ta chính là hiểm họa của chúng ta. Có trách thì trách cô ta, ai biểu là bạn gái của Phong Vũ.

- Tuy em không có thiện cảm với Hạ Du thật, nhưng em không nỡ xuống tay.

- Vậy thì em đề cô ta giết chết chúng ta đi.

- Em...

Vũ Vinh xua tay:

- Thôi, thôi, anh không ép em đâu. Nếu anh phải vào tù, đó là số phận của anh.

- Vũ Vinh...

Lam Dung cúi đầu:

- Được rồi, em sẽ cố gắng.

Vũ Vinh nghiêng đầu hôn nhanh vào má Lam Dung.

- Tốt lắm! Cảm ơn em.

Lam Dung đỏ mặt:

- Anh! Ở đây là chốn đông người đấy.

- Không sao đâu. Mọi người biết chúng ta yêu nhau, ai mà để ý.

Vũ Vinh chờn vờn định hôn nữa, Lam Dung né người:

- Em không giỡn đâu nghe. Anh mau trả tiền cơm đi, rồi còn về công ty nữa.

- OK. Nhưng tối nay, chúng ta phải gặp nhau. Anh nhớ em lắm rồi.

- Nham nhở!

Vũ Vinh cười, khuôn mặt đầy nham hiểm. Anh gọi người tính tiền rồi cùng Lam Dung bước ra ngoài. Ngang qua bàn của hai cô gái, họ không hề để ý đến.

- Tởm quá!

- Mà nói gì?

- Tởm! Mà biết ý nghĩ của nó không? Tao không ngờ họ không có chút liêm sỉ nào cả. Ban ngày ban mặt, công khai cả trong quán ăn.

- Mà đang nói Vũ Vinh và Lam Dung đó hả, Hạ Du?

- Vậy mà tưởng tao nói ai? Nhỏ Hạ Du này đâu rảnh hơi mà quan tâm chuyện người khác. Tại họ làm tao chướng mắt quá.

- Cứ mặc kệ họ đi. Chuyện đáng quan tâm của chúng ta hiện nay là tìm ra âm mưu để lật tẩy họ. Nếu không, công ty Phong Vũ sẽ phá sản một lần nữa đấy.

Hạ Du bình thản:

- Mà sẽ biết ngay thôi, Thủy Phương ạ.

Cô ra dấu cho người phục vụ đang dọn bàn gần đó. Chị ta đi lại:

- Quý khách dùng chỉ?

Hạ Du đặt hai tờ giấy bạc 50 ngàn vào tay người phục vụ:

- Chị đã nghe được những gì?

Người phục vụ nhét tiền vào túi áo, rồi nói:

- Cô gái lo lắng vì sợ Ông chủ biết được việc làm của mình. Còn chàng trai có vẻ suy nghĩ, bảo cô bạn gái của mình hành động không để cho người thứ ba biết.

- Còn gì nữa?

- Tôi nghe loáng thoáng có cái tên Hạ Du và Phong Vũ. Họ có vẻ căm phẫn hai tên ấy lắm.

- Thôi được rồi, cảm ơn chị.

Người phục vụ đi rồi, Hạ Du so vai:

- Mà nghe rồi đấy. Lam Dung đã thật sự phản bội lại công ty.

Thủy Phương nhìn bạn một cách thán phục:

- Tao không ngờ mà nghĩ được cách này để điều tra âm mưu của họ. Phen này Vũ Vinh và Lam Dung hết đường chối cãi.

- Cả ông trời cũng giúp chúng ta đó, mà thấy không. Nếu tiệm bánh cuốn không đóng cửa, thì tao và mà đầu đến đây để gặp được họ.

- Vậy bây giờ mà định làm gì?

- Ngày mai, tao sẽ đến công ty tìm Phong Vũ.

- Tại sao không phải bây giờ? Gọi điện thoại nói với anh ấy cũng được mà.

- Tao không thích. Với lại, bữa ăn cũng chưa xong mà.

Hạ Du hást mặt:

- Thức ăn ở đây cũng khá ngon. Mà đừng bỏ, uống lắm.

Thủy Phương cúi xuống phân ăn của mình. Nhưng chỉ được vài giây, cô lại ngẩng lên:

- Họ lo lắng, chắc chắn họ sẽ có chuẩn bị đấy, Hạ Du.

- Tao biết.

- Vậy không bằng chứng, làm sao buộc tội họ?

- Chuyện đó, mà không cần phải lo. Hạ Du này bắt tay vào việc, thì không bao giờ thất bại cả. Tin tao đi.

- Nhưng... Vũ Vinh không phải là con người đơn giản. Họ sẽ đối phó với mà. Hay là...

Hạ Du ngừng tay trên đĩa cơm:

- Đừng hù dọa nữa Thủy Phương. Tao nói không có gì là không có gì mà.

Cô bẹo má bạn:

- Nhìn mặt mà kìa, nhát như thỏ đế vậy. mà không bạo gan cũng không thông minh, tao không hiểu

anh Hai tao thích mày ở chỗ nào nữa. Chẳng lẽ mày xinh đẹp và có nét duyên của con gái sao? Nhưng mà nhìn kỹ cũng đâu có đẹp...

Thủy Phương nạt:

- Đủ rồi! Mày đâu cần phải chê như vậy chứ?

- Tao chỉ nói lên sự thật. Sau này về làm chị tao, chắc mày bị ăn hiếp dài dài quá Thủy Phương.

- Không biết ai ăn hiếp ai à.

- Chu choa!

Thủy Phương có vẻ tức vì Hạ Du quá coi thường lời cảnh báo của cô. Ai chứ, Vũ Vinh thì cô quá rành. Vũ Đức Bình và Vũ Vinh từng là bạn làm ăn của cha cô. Cha con giống nhau như khuôn đúc, đều nham nhở và giả trá.

Cũng may là cha cô sớm thấy được bộ mặt thật ấy, nếu không bây giờ ông cũng có số phận như chú Phong Nam, có thể còn tồi tệ hơn nữa.

Hạ Du quá bướng bỉnh và cứng đầu. Làm việc gì đều quyết định và giữ ý mình, không nghe bất kỳ ý kiến nào.

Tình hình như thế này, Thủy Phương vô cùng lo lắng cho Hạ Du.

Vũ Vinh và Lam Dung biết được mối quan hệ giữa Hạ Du và Phong Vũ, thì họ sẽ không bao giờ bỏ qua đâu.

Không được. Cô phải nói với Phong Vũ và cả Duy Trường nữa, để họ liệu việc.

Quyết định như vậy, nên Thủy Phương cảm thấy thông thả một chút.

Còn Hạ Du, cô bé không bỏ sót một cử chỉ nào của bạn. Cô nhìn chăm chăm vào Thủy Phương:

- Mày đang nghĩ gì thế?

Thủy Phương giật mình:

- À! Không.

- Đừng có giấu. Khuôn mặt mày sao gian quá. Có phải...

Chợt có tín hiệu từ chiếc điện thoại cầm tay của Thủy Phương. Cô nhanh tay mở máy để tránh những suy đoán của Hạ Du.

- Alô.

- Là anh đây.

- Duy Trường!

- Em đang ở đâu thế? Hạ Du có ở chung với em không?

- Dạ có.

- Em mau bảo con bé về nhà đi, anh không có chìa khóa vào nhà nè.

Thủy Phương ngạc nhiên:

- Ủa! Anh về rồi sao? Em nghe Hạ Du nói vài ngày nữa, anh mới về nhà.

- Tại anh nhớ em quá, nên về trước hạn định.

- Chúa xạo!

- Không tin hả? Vậy anh đi nữa à nha.

- Ồ...

- Sao, có nhớ anh không?

Thủy Phương liếc Hạ Du:

- Em không thể trả lời được đâu, Hạ Du đang nhìn em nè.

Nghe bạn nói thế, Hạ Du bịt tai lại:

- Hai người cứ tự nhiên, nhỏ này không nghe gì hết.

Thủy Phương nói nhỏ vào máy:

- Chiều nay gặp đi, em sẽ nói cho anh nghe.

- OK.

- Còn nhiều chuyện rất là hay, trong đó có chuyện tình bắt đầu của anh chàng Lâm và cô Vũ.

- Thế ư?

Hạ Du giật lấy điện thoại:

- Đừng nhiều chuyện quá. Anh Hai! Anh có muốn vào nhà không?

- Muốn chứ. Một muốn dứt hơi, anh đang cần một giấc ngủ.

- Vậy thì chờ chút đi.

- Nhanh nghe nhỏ! Đứng ngoài đường kỳ lắm đó.

Hạ Du tắt máy, đưa cho bạn, kèm theo một câu hăm dọa:

- Coi chừng nhỏ này nghe, bà chị nhiều chuyện.

Cô ra lệnh:

- Trả tiền cơm đi!

- Trời!

Thấy bạn còn ngồi yên, Hạ Du giục:

- Nhanh đi nhỏ! Anh Hai đang đợi ở nhà kia.

- Đợi mày hay đợi tao?

- Cả hai. Nè! Lâu lâu đãi bạn một bữa cơm cũng sợ tốn kém hả?

- Không phải.

- Vậy sao không trả đi?

- Giọng điệu của mày, tao ghét.

Hạ Du gục gặc:

- Tao hiểu rồi. Ghét tao, nhưng mà thương người khác chứ gì?

Cô móc túi lấy tiền, Thủy Phương liền ngăn lại:

- Đùa thôi. Đề tao trả cho.

- Hi! Tao móc túi chứ đ^u lấy tiền. Tao lấy khăn giấy mà.

- Con quỷ!

Thủy Phương đấm bạn. Trong lúc đợi người tính tiền, Hạ Du tranh thủ trêu ghẹo:

- Hê! Bắt đầu từ hôm nay, ăn ngon ngủ yên rồi hé. Chàng đã về, nàng hết trông ngóng, lo âu.

- Đương nhiên rồi.

- Coi mặt mày kia, nham nhở thấy sợ.

- Duy Trường về, tao thật sự vui và đỡ lo lắng nữa. Chỉ có anh ấy mới có thể trị được tính bướng bỉnh, cứng đầu của mày thôi.

Hạ Du xùi xuống:

- Mày đúng là con nhỏ bạn đáng ghét nhất.

Thủy Phương cười nhỏ, cô hy vọng Phong Vũ và Duy Trường có thể kèm được Hạ Du.

Trả tiền cơm xong, Thủy Phương đứng dậy:

- Về chứ?

- Thì về.

Hai cô gái ra xe, một buổi trưa không còn không khí.

CHƯƠNG 13

Chị Năm! Chị Năm à!

Tiếng Uyển Hoa lạnh lạnh trong bầu không khí của một buổi sáng trong lành.

Chị người làm vừa được Phong Vũ mướn vào nhà hơn nửa tháng nay. Nghe tiếng gọi kẻ cả như một người chủ của Uyển Hoa, dù đang bận công việc ở nhà sau, chị Năm cũng phải chạy lên:

- Dạ, cô gọi tôi.

- Mọi người trong nhà này đi đâu hết rồi?

- Dạ, cô hỏi ai ạ?

- Tôi hỏi chú Nam và anh Phong Vũ ấy. Chị chậm chạp như thế này, tôi không hiểu sao Phong Vũ lại mướn chị nữa.

Bị mắng, nhưng chị Năm vẫn lễ phép trả lời:

- Thưa cô, ông chủ đã ra ngoài từ sớm, còn cậu chủ hình như cậu ấy còn ngủ, vì tôi chưa thấy cậu ấy xuống dùng điểm tâm.

- Phong Vũ không có đi làm sao?

- Dạ, hôm nay là ngày nghỉ.

Uyển Hoa vỗ trán:

- Ô! Tôi quên mất.

Chị Năm hỏi:

- Cô ăn sáng không? Tôi hâm nóng thức ăn lại cho.

- Không cần đâu. Tôi lên lầu gọi Phong Vũ, chúng tôi sẽ ra ngoài.

Uyển Hoa quay lưng bỏ đi. Chị người làm nhìn theo lắc đầu.

Trong căn nhà này có ba người. hai người đàn ông thì thoải mái dễ chịu. Còn Uyển Hoa... lúc nào cũng cau có, lên giọng và đầy dọa.

Chị vào nhà này không lâu, nhưng có thể chị hiểu được chút ít.

Chú Nam và cậu chủ Phong Vũ thường nhắc đến một cô gái tên là Hạ Du bằng một giọng triu mến và thân thương. Chị Năm còn bắt gặp trong đôi mắt của họ chứa đựng tia lửa nồng ấm.

Trước khi chị được mướn vào đây, thì công việc nấu thức ăn hàng ngày đều do Hạ Du làm. Chú Nam khoe: Hạ Du biết làm nhiều món lắm. Chắc là cô ấy nấu ăn rất ngon. Chị Năm đoán vậy.

Còn Uyển Hoa thì khác. Mỗi lần nghe tên Hạ Du là cô tỏ ra căm giận và hằn học. Cô là người khó chịu nhất trong ngôi nhà này.

Chị Năm không biết Uyển Hoa trong vai trò gì, nhưng hình như cô yêu Phong Vũ thì phải. Và tình yêu kia không được đáp lại, nên Uyển Hoa luôn đổ kị hằn học với bất kỳ cô gái nào có một chút quan hệ với Phong Vũ.

Uyển Hoa đẹp thật, nhưng người xưa có câu: "Cái nét đánh chết cái đẹp".

Thật thế, nếu Uyển Hoa biết hài hòa cả 2, thì cô là người phụ nữ tuyệt vời rồi. Rất tiếc...

Bản tính của cô làm cho mọi người cảm thấy phiền toái. Cô ở trong ngôi nhà này chứ ít khi nào gặp được và trò chuyện với Phong Vũ. Hình như cậu chủ cố tình tránh mặt Uyển Hoa thì phải.

Chị Năm cảm thấy ngao ngán. Làm phụ nữ mà để cho người ta né tránh thì cần phải xem lại phẩm hạnh của mình. Chị không quan tâm, nhưng mọi việc chị không nghe không được, không thấy không được.

Mà thôi đi, chuyện của người ta suy nghĩ hiểu làm gì? Không khéo người ta cho mình nhiều chuyện. Thờ buổi bây giờ, một người không trình độ, không nghề nghiệp như chị tìm một công việc làm đâu phải dễ.

Được "Lâm gia" chiếu cố, thôi thì cứ an phận đi. Nghĩ thế nên chị Năm trở ra nhà sau tiếp tục công việc của mình.

Uyển Hoa lên lầu. Đứng cửa phòng Phong Vũ, cô lưỡng lự nửa muốn gõ cửa nửa muốn không, nhưng

rồi cuối cùng cũng quyết định.

Xoay nhẹ nắm cửa, Uyên Hoa lách người vào trong. Trên giường, Phong Vũ vẫn đang say giấc nồng. Cánh cửa sổ đóng kín và buông rèm, nên anh không biết trời đã sáng.

Trên bàn làm việc của anh, ngọn đèn nhỏ vẫn còn sáng, chứng tỏ đêm qua anh làm việc rất khuya.

Uyên Hoa với tay tắt đèn, cô ung dung bước đến bên giường của Phong Vũ,

Ngồi xuống mép giường, Uyên Hoa đưa tay lướt nhẹ trên khuôn mặt Phong Vũ. Khuôn mặt đẹp trai này đáng lẽ đã thuộc về cô, nhưng tất cả hoàn toàn đảo lộn. Anh nhận bằng tiến sĩ và tất cả đều thay đổi.

Phong Vũ! Em không hề có lỗi, tại sao anh đối xử với em như thế? Phải chăng sự thay đổi của anh xuất phát từ một người?

Uyên Hoa rít qua kẽ răng: "Hạ Du! Chính là cô ta. Uyên Hoa này nhất định không để cô ta toại nguyện đâu. Cướp đi tình yêu của cô nhất định phải trả giá."

Phong Vũ trở mình, khuôn mặt đẹp trai của anh nghiêng ra ngoài. Hình ảnh quen thuộc của năm tháng nào đã làm Uyên Hoa không kiềm chế được lòng mình. Cô cúi xuống hôn lên má Phong Vũ bằng một nỗi khát khao.

- Em làm cái trò gì vậy?

Phong Vũ né người bật ngồi dậy. Anh giận dữ:

- Ai cho em vào đây?

Uyên Hoa không hề nao núng trước sự giận dữ của Phong Vũ. Cô nhỏ nhẹ:

- Cũng khá trưa rồi, nên em muốn đánh thức anh thôi mà.

- Đây là phòng riêng của anh, em không được tùy tiện.

- Vậy chứ ở Anh Quốc, em vẫn thường đánh thức anh như vậy mà.

- Em biết nói câu trước và sau thì em cũng phải hiểu. Bây giờ là bây giờ, em và anh chỉ trên quan hệ bạn bè, anh không muốn có những hiểu lầm đáng tiếc xảy ra. Em mau ra ngoài giùm anh đi, đừng để chị Năm nhìn thấy, không hay đâu.

- Phong Vũ!

Uyên Hoa bướng bỉnh:

- Chị Năm thấy thì đã sao? Thật ra anh sợ chị Năm hay sợ Hạ Du hiểu lầm? Cô bé ấy có sự ảnh hưởng lớn nhĩ! Nó có thể làm cho Lâm Phong Vũ sớm quên đi những gì đã trải qua, và quên đi người đã từng chia sẻ vui buồn với mình. Phong Vũ! Anh làm cho em đau lòng quá.

- Uyên Hoa! Em có thể mắng anh chửi anh, nói anh là con người như thế nào cũng được, nhưng anh chỉ xin em đừng làm khó anh và lam khổ chính mình. Không phải ở Anh Quốc, anh đã từng nói với em, hãy quên anh đi để bắt đầu một cuộc sống mới tốt đẹp hơn. Anh không xứng đáng để em nghĩ về anh đâu.

- Em không hiểu, em chỉ biết là em yêu anh thôi.

- Uyên Hoa!

Phong Vũ khổ sở:

- Hãy trở về Anh Quốc sống cuộc sống của mình đi em. Đây cũng chính là quê hương của em, nhưng không phải dành cho em.

Uyên Hoa nhào đến ôm chầm Phong Vũ:

- Em không muốn xa anh.

- Và em có muốn gần anh cũng không được, bởi vì...

- Vì sao? Anh nói đi.

- Xin lỗi em.

Uyên Hoa đau đớn:

- "Xin lỗi em". Chỉ có ba từ ấy thôi sao? Anh tàn nhẫn lắm!

Phong Vũ quay mặt nơi khác. Anh không thể buông ra lời trước mặt Uyên Hoa là anh không yêu em được. Anh thấy rất tàn nhẫn và độc ác.

- Anh nói đi! Có phải anh không yêu em, từ chối em là vì Hạ Du không?

- Không phải. Anh gặp Hạ Du sau em mà.
- Em không cần biết. Hạ Du tước đoạt anh từ tay em thì cô ta phải trả giá.
- Em định làm gì Hạ Du?
- Làm gì à? Thì anh cứ chờ đi.

Phong Vũ đánh mặt:

- Anh cảnh cáo em, nếu Hạ Du có chuyện gì thì anh không tha thứ cho em đâu. Nhớ lấy lời anh nói hôm nay.

Uyên Hoa phá lên cười:

- Anh yêu Hạ Du đến thế cơ à? Được, anh yêu Hạ Du bao nhiêu, thì em sẽ cho cô ta ném mùi bấy nhiêu. Dù gì em cũng đâu được tình yêu của anh, em còn phải sợ sao?

Phong Vũ mím môi, anh biết có nói như thế nào cũng vô ích, nhưng anh nhất định không để Uyên Hoa làm hại Hạ Du.

Phong Vũ thở hắt ra:

- Thôi được, em đã quyết thì anh không cản em nữa đâu, nhưng anh bảo vệ Hạ Du đó là quyền của anh. Còn nữa, anh sẽ gọi điện sang Anh Quốc, báo cáo tình hình của em, để cha mẹ em sang Việt Nam đón em.

- Anh dám...

- Tại sao không? Lâm Phong Vũ này không có chuyện gì là không làm được cả.

Uyên Hoa mím chặt môi:

- Anh ngon lắm!
- Anh khuyên em nên hiểu biết một chút. Nếu để những chuyện đáng tiếc xảy ra, ân hận thì đã muộn.

Phong Vũ trầm giọng:

- Anh mong muốn chúng ta hãy là những người bạn tốt của nhau. Bây giờ, em ra ngoài đi để anh còn làm vệ sinh cá nhân nữa.

Đúng là tái tê lòng dù không bị từ chối thẳng thừng. Uyên Hoa chưa bao giờ thất bại, thế nhưng...

Bên ngoài có tiếng gõ cửa, rồi tiếng chị Năm vọng vào:

- Cậu chủ! Cô Hạ Du tìm cậu.

Nghe đến Hạ Du, mắt Phong Vũ sáng lên, anh hấp tấp:

- Chị bảo cô ấy chờ tôi chút nghe.

- Thừa vâng.

Phong Vũ đẩy vai Uyên Hoa:

- Em ra ngoài nhanh lên đi.

Cửa phòng đóng lại sau lưng, Uyên Hoa nghe tổn thương nặng nề. một khi đã không yêu rồi, dù cố gắng cách mấy cũng chẳng có kết quả.

Chẳng lẽ cô đã hoài công rồi ư? Đeo đuổi một tình yêu vô vọng.

Những tưởng Phong Vũ vì mặc cảm số phận mình mà xa lánh cô, thực chất không phải, anh hoàn toàn không hề yêu cô.

Uyên Hoa biết từ lúc ở Anh Quốc, vậy mà cô không chấp nhận sự thật, để bây giờ cay đắng và bẽ bàng hơn.

Uyên Hoa lững thững xuống lầu. Đến phòng khách, nhìn thấy Hạ Du làm cô thêm tức giận. Uyên Hoa xăm xăm bước đến:

- Cô đừng vội mừng nhé.

Hạ Du ngơ ngác:

- Chị nói gì?

- Tôi nói cô đừng vội mừng khi được Phong Vũ yêu. Anh ta chỉ là một cánh bướm đa tình đi tìm của lạ mà thôi.

Hạ Du rất ư bình thản:

- Tại sao chị nói với tôi những điều đó? Phải chăng...
- Tôi chỉ muốn cảnh báo cô mà thôi. Tôi sợ cô đau khổ.
- Thế à? Vậy chị đang đau khổ vì yêu mà không được yêu phải không?
- Tôi...

Uyên Hoa hắt mắt:

- Tôi không có gì để phải đau khổ cả khi biết người đàn ông kia đa tình và giả dối. Anh ta không đáng tin trong tình yêu.
- Vậy ư?

Hạ Du hơi mỉm cười:

- Nhưng tôi biết có người tin và còn si mê nữa. Dám lặn lội xa xôi để tìm kiếm, nhưng cuối cùng được gì ngoài sự đau khổ và thất vọng. Tội nghiệp thật! Nếu là tôi, tôi sẽ không làm như cô đâu. Tôi không đeo đuổi ảo vọng, mà tôi bắt đầu để có một bước ngoặt trong đời tốt đẹp hơn.
- Cô nói hay quá! Cô tin Phong Vũ yêu cô thật lòng à?
- Yêu thật lòng hay không, điều đó tôi chưa biết. Tôi chỉ biết hiện tại, anh ấy rất chân thành đối với tôi. Mà nếu như chúng tôi thật lòng với nhau, chị có chúc mừng không?

Uyên Hoa buông gọn:

- Không.
- Tại sao?
- Tôi không thể nào chúc mừng đối thủ của mình.
- Còn tôi thì ngược lại. Yêu không được đáp lại dù rất đau, nhưng tôi vui vẻ chúc mừng họ. Bởi hạnh phúc đó không thuộc về tôi thì tôi còn ảo vọng để làm gì.
- Bản lĩnh lắm! Hạ Du hôm nay không giống như Hạ Du những ngày đầu tôi đã gặp.
- Chị thấy vậy à?
- Cô chịu đựng cũng giỏi, nhịn nhục cũng giỏi và hôm nay cách cô trả lời cũng hay. Tôi khâm phục cô, nhưng tôi không chịu thua cô đâu. Phong Vũ không có quyền chọn cô.

Hạ Du nheo mắt:

- Khi nói lên câu ấy, chị có thấy ngại miệng không? Tại sao Phong Vũ không có quyền chọn lấy người mà anh ta yêu?
- Khi còn ở Anh Quốc, chúng tôi đã từng yêu nhau.
- Thế còn bây giờ?
- ...

Hạ Du cười nhẹ:

- Không phải tôi nói ra là có ý cười cợt chị hay gì. Tôi vẫn biết lúc trước hai người có một khoảng thời gian cặp bồ với nhau. Sau đó, Phong Vũ thay đổi cũng chỉ vì anh ấy biết không hề yêu chị. một cuộc tình kéo dài mà đối phương không yêu chỉ làm khổ nhau mà thôi. Cho nên Phong Vũ quyết định rời xa chị với mong muốn chị sống thật cho mình và tìm một người đàn ông khác xứng đáng hơn. Uyên Hoa! Chị là một người phụ nữ thông minh, tại sao chị không chịu hiểu mà cố tình giẫm chân lên đau khổ? Giờ thì chị trách ai đây? một tình yêu đúng nghĩa con người không bao giờ độc hành. Tôi khuyên chị nên dừng chân lại đi khi chưa quá muộn.

Uyên Hoa quắc mắt:

- Tuổi đời cô bao nhiêu mà dạy khôn tôi? Tôi chỉ làm theo những gì trái tim tôi mách bảo mà thôi. Tôi yêu cầu cô đừng xen vào chuyện riêng của tôi. Cô đấy, chưa hẳn đã chiến thắng tôi đâu.

Hạ Du so vai:

- Tôi không hề có ý định tranh giành tình cảm của chị. Nhưng nếu tình yêu kia ở trong tầm tay tôi, thì tôi không thể buông ra. Với lại, tôi không muốn người yêu tôi đau khổ.
- Tôi không tin cô yêu Phong Vũ.
- Đó là quyền của chị.

- Hừ! Tài sản "Lâm gia" quá to lớn, người con gái nào mà chẳng muốn yêu. Cô nữa, mục đích của cô sẽ không thực hiện được đâu. Tôi sẽ vạch trần khuôn mặt thật của cô cho Phong Vũ thấy.

Hạ Du vẫn không hề nao núng, cô khiêu khích:

- Thì chị cứ làm. Nhưng tôi nói trước, chị chẳng được ích lợi gì đâu. Cho dù chị chứng tỏ mình yêu Phong Vũ thật lòng, nhưng anh ấy không chọn chị, đó cũng là sự thật. Chị đừng nên nuôi nhiều ảo vọng, chỗ của chị không phải nơi đây.

Uyên Hoa mím môi, cho dù có cãi như thế nào, ưu thế tình cảm cũng không nghiêng về phía cô. Phong Vũ chọn Hạ Du thì cô sẽ mất anh vĩnh viễn. Không được. Cô phải làm gì đây chứ?

Cái đầu bé nhỏ của Uyên Hoa suy nghĩ liên tục. Cô phải có một cách nào đó để Phong Vũ mãi mãi ở bên cô.

Uyên Hoa hất mặt lên, cô gằn giọng:

- Dù tôi không chiếm được con tim của Phong Vũ, tôi cũng không thể để anh ta bỏ rơi tôi.

- Chị có cách sao?

- Đây là chuyện bí mật của chúng tôi, nhưng nếu tôi không nói cô cũng không tin, Phong Vũ và tôi lúc còn ở Anh Quốc đã từng có quan hệ mật thiết với nhau.

Hạ Du lấp bắp:

- Chị nói...

- Thật ra trên thế gian này, không có người đàn ông nào toàn diện cả đâu. Phong Vũ cũng là người đàn ông trong số đó. Có ai từng ăn vụng mà chịu nhận chứ? Tuy ở phương Tây, cuộc sống tình cảm khá tự do, nhưng tôi là người mang dòng máu Việt, cho nên chuyện tình yêu của tôi không giống họ. Sống thì phải có trách nhiệm về nhau. Bây giờ cô đã hiểu vì sao tôi không muốn Phong Vũ rời xa tôi rồi chứ?

Hạ Du bịt tai lại:

- Chị đừng nói nữa.

Uyên Hoa chép miệng:

- Sự thật có thể làm cho cô đau lòng, nhưng cô sẽ không bị lừa dối.

Hạ Du đứng phắt dậy. Tất cả đã sụp đổ hết rồi, còn gì đâu một thần tượng trong trái tim cô.

Lâm Phong Vũ! Anh là đồ giả dối, tôi căm ghét anh.

Lời nói của Uyên Hoa như xoáy vào tim làm Hạ Du bẽ bàng. Cô vừa định bỏ ra về thì đúng lúc Phong Vũ xuống tới. Anh chặn lại:

- Nè! Đi đâu vậy? Chưa nói được với tôi lời gì sao lại vội vã bỏ về?

Phong Vũ ôm vai Hạ Du tình tứ:

- Ngồi xuống đi đã. Tôi có chuyện muốn nói với em.

Hạ Du hất tay Phong Vũ ra:

- Đừng chạm vào tôi. Giả dối!

Phong Vũ ngơ ngác:

- Tại sao em lại chửi tôi?

- Tôi chửi như thế là quá nhẹ cho anh rồi đấy. Lâm Phong Vũ! Từ đây về sau, tôi không muốn gặp mặt anh nữa.

Hạ Du xô mạnh Phong Vũ té xuống xa lộ. Cô ôm mặt, bỏ chạy ra ngoài.

Phong Vũ chẳng hiểu chuyện gì, anh đuổi theo, nhưng Hạ Du đã lên xe và đề máy chạy.

- Hạ Du... Hạ Du...

Anh gọi khan cả cổ, nhưng trong lúc tức giận Hạ Du còn nghe thấy gì nữa.

Ngày nghỉ sắp đặt biết bao nhiêu là chương trình, để rồi... công toi hết.

Hạ Du đến tìm anh niềm vui chưa kịp tả, thì cô ấy lại mắng anh rồi giận dữ bỏ về. Tại sao vậy? một dấu chấm hỏi đang rất lớn trong đầu.

Phong Vũ đi nhanh vào phòng khách, anh gờm gờm Uyên Hoa:

- Em đã nói gì với Hạ Du?

- Đâu có.

- Còn chổi nữa hả? Nếu không thì cô ấy đâu giận dữ bỏ về. Em nói đi!

Uyên Hoa bẻ bẻ ngón tay:

- Có lẽ cô ấy đã hiểu lầm.

- Chuyện gì?

- Em... em kể cho cô ấy nghe về mối quan hệ của chúng ta lúc còn ở Anh Quốc.

- Chỉ đơn giản vậy thôi à?

Nhìn vào đôi mắt sáng rực của Phong Vũ, Uyên Hoa hơi sợ. Cô ngập ngừng:

- Em... em nói anh đã có lỗi với em, cho nên anh không thể bỏ rơi em.

- Trời ơi!

Phong Vũ ôm lấy đầu, Uyên Hoa đã hại anh rồi. Chắc chắn Hạ Du sẽ không bao giờ tha thứ cho anh.

Phong Vũ tức giận chụp lấy vai Uyên Hoa:

- Em tưởng em làm như vậy thì em sẽ có anh sao? Uyên Hoa! Không thể nào đâu. Trái lại là anh căm ghét em đây.

- Phong Vũ!

- Đi, đi đi! Anh không muốn nhìn thấy em.

Uyên Hoa bật khóc:

- Phong Vũ! Em chỉ vì yêu anh thôi mà.

- Uyên Hoa! Anh rất tiếc... Chính em đã đánh mất tình cảm còn sót lại trong anh.

- Phong Vũ!

Anh tàn nhẫn gỡ tay Uyên Hoa ra, đến bên bàn điện thoại ấn số.

Sau một hồi chuông dài, Phong Vũ nghe có người nhắc máy, rồi giọng một người đàn ông:

- Alô.

- Duy Trường! Là tao đây.

- Phong Vũ! Không lẽ ngày chủ nhật cũng không được nghỉ sao? Nhưng dù có gì tao cũng không đi làm đâu, miễn đi nha.

- Khoan đã! Tao không muốn làm phiền mày vào ngày nghỉ, nhưng tao có chuyện muốn hỏi mày.

- Được rồi, nhanh lên đi. Thủy Phương đang chờ tao.

- Hạ Du đã về chưa vậy?

- Nhưng không phải con bé sang chỗ mày sao?

- Thì phải.

- Vậy...

- Không biết Uyên Hoa đã nói gì mà Hạ Du mắng tao rồi bỏ về.

Duy Trường hỏi:

- Thế bây giờ mày muốn gì?

- Hạ Du về đến nhà, mày gọi điện cho tao, được không? Tao muốn giải thích rõ ràng với cô ấy.

- Giữa ba người đã xảy ra chuyện gì?

- Tao thật sự không biết.

- Thế lúc Hạ Du đến, mày ở đâu?

- Đêm qua tao thức, nên sáng ngủ quên. Chị Năm lên thông báo, lúc đó tao mới thức.

- Vậy trong lúc chờ đợi mày, Uyên Hoa tiếp chuyện với Hạ Du?

- Có lẽ vậy.

- Chung quy cũng chỉ là tình cảm thôi mà. Được rồi, tao giúp cho.

- Cảm ơn mày.

- Đừng khách sáo. Hãy đối xử tốt với Hạ Du là được. Nếu để tao biết mày có gì gian dối, thì sao không tha thứ cho mày đâu.

- Tạm biệt. Chúc một ngày tốt lành!

- Tạm biệt.

Phong Vũ gác máy, anh buồn bã trở lên lầu mà không nói đến Uyên Hoa thêm một lời nào cả.

Thật ra Phong Vũ giận thì ít, nhưng buồn thì nhiều. Anh không ngờ Uyên Hoa dùng những thủ đoạn đó để đẩy Hạ Du ra xa anh.

Nếu Hạ Du giận anh suốt đời, thì suốt đời này, anh cũng không tha thứ cho Uyên Hoa.

CHƯƠNG 14

Duy Trường lao vào phòng khách nhà Phong Vũ như một cơn lốc:

- Chú Nam!

Ông Nam bỏ tờ báo xuống bàn ngẩng lên:

- Duy Trường! Ủa! Sao cháu có vẻ thất thần thế? Chuyện gì đã xảy ra?

Không quan tâm đến câu hỏi của ông Nam, Duy Trường hỏi lại:

- Phong Vũ có nhà không chú? Cháu muốn gặp Phong Vũ.

- Phong Vũ vừa ra ngoài cũng hấp tấp như cháu. Hãy nói chú nghe, chuyện gì đã xảy ra?

- Lúc sáng, Phong Vũ có gọi điện cho cháu nói là Hạ Du có đến đây, nhưng trong lúc nói chuyện với Uyên Hoa đã có hiểu lầm gì mà con bé bỏ ra về. Phong Vũ lo lắng bảo cháu, nếu Hạ Du về nhà thì gọi điện cho nó hay. Nhưng từ sáng đến giờ, con bé vẫn chưa về. Cháu lo quá nên mới chạy sang đây tìm Phong Vũ.

Ông Nam trấn an:

- Có lẽ con bé buồn quá đi chơi đâu đó, không có gì đâu đừng quá lo lắng.

Ông đề nghị:

- Hay là cháu gọi điện thoại cầm tay cho Phong Vũ, xem nó ở đâu báo về nhà ngay.

- Phong Vũ đi một mình hay đi với ai hả chú?

- Một mình.

- Thế còn Uyên Hoa?

- Con bé đã đi đâu từ trưa.

Duy Trường không hỏi nữa, anh lấy điện thoại ra bấm số.

- Phong Vũ! Mà đang ở đâu thế?

- Đi tìm Hạ Du. Tao ngồi nhà trong lòng cứ như lửa đốt. Không có tin của cô bé, tao lo lắng quá.

Duy Trường thở nhẹ:

- Biết con bé ở đâu mà tìm, với lại Hạ Du đang giận mày. Hay là mày quay về nhà đi, chúng ta suy nghĩ cách xem sao.

- Nhưng... Thôi được, tao về ngay.

Duy Trường vừa tắt máy thì ông Nam hỏi ngay:

- Phong Vũ nói gì?

- Nó đang đi tìm Hạ Du.

- Biết ở đâu mà tìm?

Tuy tự trấn an mình, Duy Trường vẫn không thể nào yên tâm được. Anh nhấp nhóm trên ghế bời cảm giác của người chung dòng máu như cho biết Hạ Du, em gái anh đang gặp chuyện gì.

Duy Trường nắm chặt điện thoại trong tay, lòng anh nôn nóng như lửa đốt.

Bỗng tín hiệu điện thoại làm cho anh giật mình. Duy Trường hấp tấp áp điện thoại vào tai:

- Alô.

- Thủy Phương! Em có tìm được Hạ Du chưa?

- Rồi.

- Con bé đang ở đâu thế?

Giọng Thủy Phương rất buồn:

- Bệnh viện.

Duy Trường la lên:

- Cái gì?

- Lúc em đang ở nhà thì bệnh viện gọi điện thoại cầm tay cho em. Họ báo Hạ Du sang phòng sản sóc đặc biệt. Mặc dù nguy hiểm đã qua, nhưng do chấn thương ở đầu. Hạ Du chưa thể tỉnh lại được. Anh

đến ngay nhé!

- Ủ.

Cái tin mà Thủy Phương đem đến làm Duy Trường thần thờ. Sao lại như vậy? Ôi! Em gái của anh. Quan sát diễn biến trên khuôn mặt của Duy Trường, ông Nam biết tin chẳng lành rồi, ông nhỏ giọng:

- Duy Trường...

- Hạ Du đang nằm bệnh viện.

Chỉ có thể là anh lao ra ngoài. Ra đến sân, vừa lúc Phong Vũ chạy xe vào tới. Duy Trường ra dấu:

- Đi với tao.

- Có tin của Hạ Du rồi à?

- Con bé đang nằm bệnh viện.

Phong Vũ chới với, anh đạp thắng xe:

- Mà nói gì?

- Đến bệnh viện đi, Thủy Phương đang ở đó đấy.

Chẳng nói thêm lời nào, Phong Vũ cho xe vọt nhanh. Tiếng xé gió bên tai và tiếng kêu của người đi đường cũng không làm cho hai người chú ý. Trước mặt họ chỉ có hình ảnh Hạ Du với toàn một màu trắng.

o O o

Bệnh viện.

Được bác sĩ kể lại là do anh chàng tài xế tắc xi đưa Hạ Du vào đây. Và y bác sĩ đã tìm được trong giỏ xách mà người tài xế tắc xi đưa có một số điện thoại duy nhất, và cuốn sổ có ghi tên Vu Duy Hạ Du, nên họ đã gọi theo số điện thoại ấy, và Thủy Phương là người tiếp máy.

Còn nguyên nhân xảy ra tai nạn chỉ có đến hiện trường mới rõ thôi. Chiếc xe của Hạ Du cũng đã được công an quận giữ để xử lý.

Nhìn Hạ Du nằm im trên giường, tay đang được truyền dịch mà lòng Phong Vũ đau nhói. Nếu như lúc sáng anh kịp thời đuổi theo Hạ Du thì đâu có chuyện gì xảy ra với cô bé.

Lỗi tại anh tất cả. Hạ Du! Anh đã mang phiền phức lại cho em rồi.

Phong Vũ dấm tay vào tường, khuôn mặt anh hằn lên nét đau đớn. Người ngoài nhìn vào cũng biết anh yêu cô gái nằm bất động trong kia nhiều như thế nào.

Duy Trường và Thủy Phương cũng thế. Họ không ngờ tình cảm mà Phong Vũ dành cho Hạ Du là một tình cảm xuất phát từ trái tim chân thành. Ban đầu cứ tưởng họ là đôi oan gia...

Duy Trường bước đến bên bạn:

- Đừng tự dấn vật mình nữa. Con bé sẽ không sao đâu.

Phong Vũ nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của Hạ Du:

- Bao giờ Hạ Du tỉnh lại, tao mới tin cô bé không sao.

Anh vuốt mặt:

- Tao có lỗi với Hạ Du nhiều lắm. Đáng lý ra tao không nên để Uyên Hoa tiếp chuyện với Hạ Du. Con người cô ta quá thâm độc, dấm bịa ra những câu chuyện khủng khiếp để Hạ Du hiểu lầm tao mà bỏ đi.

Duy Trường cau mày:

- Ý mày muốn nói...

- Uyên Hoa đã bịa ra sự quan hệ lúc còn ở Anh Quốc. Tao thật sự quá ghê tởm cô ta.

- Tao không ngờ Uyên Hoa có lòng dạ như vậy.

Thủy Phương chen vào:

- Tình yêu mà anh. Ganh ghét, đố kỵ... chuyện gì cũng dám làm. Tội nghiệp cho Hạ Du, nó quá ngây thơ trong tình cảm.

- Tôi và Hạ Du chịu nhường nhau, tưởng mọi chuyện sẽ tốt đẹp hơn, nhưng tất cả...

- Bây giờ anh có trách cũng đâu làm được gì. Hãy cầu nguyện cho Hạ Du mau tỉnh lại thì hơn.

Duy Trường phụ họa:

- Phải đó.

Cùng lúc, điện thoại cầm tay anh lại có tín hiệu. Duy Trường mở máy:

- Chú Nam hả?

- Hạ Du thế nào rồi?

- Dạ, đã ổn rồi.

- Tại sao đến nông nổi như vậy?

- Dạ, cháu nghĩ là một tai nạn.

Ông Nam thở nhẹ:

- Con bé không sao là chú yên tâm rồi. Có tin gì thì gọi về cho chú nhé.

- Dạ.

Duy Trường tắt máy, anh nói:

- Bây giờ tao lên chỗ hiện trường để xem công an quận mấy giữ xe của Hạ Du.

- Luôn tiện, mày hỏi những người xung quanh đó, xem tai nạn xảy ra như thế nào?

- Ừ.

Duy Trường quay sang Thủy Phương:

- Em hãy ở lại với Hạ Du và Phong Vũ.

- Dạ. Anh chạy xe cẩn thận.

Duy Trường đi được một lúc thì có người đàn ông mặc áo đồng phục màu xanh đi vào. Anh ta nhìn số phòng như tìm kiếm người thân của mình.

Đến số phòng của Hạ Du thì anh ta dừng lại, đôi mắt nhìn vào như quan tâm. Thấy thế, Thủy Phương bước lại gần:

- Xin lỗi...

Người đàn ông quay lại:

- Thủy Phương!

Thủy Phương cũng không nén nổi sự ngạc nhiên:

- Minh Quân! Có phải anh là người đã đưa Hạ Du vào đây không?

- Đúng rồi.

Thủy Phương vui mừng nói với Phong Vũ như giới thiệu:

- Anh Vũ! Đây là Minh Quân, con của cô giáo chủ nhiệm thời trung học của em và Hạ Du.

Phong Vũ lịch sự bắt tay:

- Chào anh.

Thủy Phương chỉ Phong Vũ:

- Còn đây là Phong Vũ, bạn của Hạ Du.

Minh Quân vui vẻ:

- Chào anh. Hân hạnh được làm quen.

Thủy Phương nói:

- Anh em ta không gặp nhau cũng lâu rồi nhỉ?

- Ừ.

- Em và Hạ Du thường đến thăm cô, nhưng không lần nào được gặp anh. Lúc này anh làm gì? Bộ bận rộn lắm hả?

- Anh đang làm việc cho công ty Hàn Quốc.

Thủy Phương nhìn bộ đồng phục trên người của Minh Quân.

- Vậy...

Anh như hiểu:

- À! Bạn anh lái tắc xi, nhưng hôm nay có việc đột xuất, nên nhờ anh giúp.

Minh Quân cười:

- Hi hữu nhỉ! Ngày đầu tiên anh ra lái xe thì cứu được Hạ Du.

Nghe được câu nói này, Phong Vũ bắt ngay:

- Anh đưa Hạ Du đến đây, thế anh có biết tai nạn xảy ra như thế nào không?

Minh Quân nhớ lại:

- Lúc đó tôi đang đậu xe bên kia đường để mua gói thuốc. Từ trong tiệm tạp hóa đi ra, tôi thấy một chiếc xe Dream, người cầm lái là đàn ông, tôi không thấy rõ mặt, cô gái ngồi sau cũng thế. Họ đang cố tình ép một cô gái chạy chiếc Quave. Bất bình, tôi định la lên thì một chiếc xe container chạy ngang. Lúc tôi nhìn lại thì thấy cô gái nằm bất động bên chiếc xe. Tôi vội vã chạy sang, đến gần mới biết cô gái bị tai nạn là Hạ Du.

- Vậy, đó không phải là một tai nạn bình thường.

- Tôi nghĩ vậy.

Phong Vũ mím môi:

- Có người muốn hãm hại Hạ Du.

Thủy Phương hỏi:

- Nhưng là ai mới được?

Đôi mắt Phong Vũ lóe lên tia giận dữ:

- Uyên Hoa.

Thủy Phương giật mình:

- Chẳng lẽ...

- Cô ta đã ganh tỵ đã đổ kị với Hạ Du, nên đã hãm hại cô ấy.

Phong Vũ rít qua kẽ răng:

- Uyên Hoa! Tôi không tha thứ cho cô đâu.

Anh bỏ đi, Minh Quân định gọi thì Thủy Phương ngăn lại:

- Cứ để anh ấy giải quyết chuyện của anh ấy đi.

- Nhưng... anh ta đang rất giận.

- Anh ấy biết tự kiềm chế chính mình mà.

Minh Quân tò mò:

- Uyên Hoa... Cái tên Phong Vũ vừa nhắc đến là ai vậy?

- Cô ta là bạn lúc Phong Vũ còn ở Anh Quốc.

- Anh thấy không đơn giản vậy. Nếu là bạn bình thường thì đâu có liên quan gì đến Hạ Du.

Thủy Phương gật đầu:

- Phải. Uyên Hoa và Phong Vũ có một thời cặp bồ với nhau. Nhưng đó là chuyện trước kia, bây giờ họ không còn quan hệ gì nữa, chỉ có Uyên Hoa là yêu Phong Vũ. Cô ta lặn lội từ Anh Quốc về Việt Nam tìm kiếm một điều anh không biết đâu. Uyên Hoa chính là con gái của người tình của chú Phong Nam, cho nên Phong Vũ cũng hơi khó xử. Cho cô ta ở trong nhà thì bao nhiêu chuyện phiền phức xảy ra. Uyên Hoa luôn đổ kị Hạ Du...

- Cho nên Phong Vũ nghĩ chính Uyên Hoa hãm hại Hạ Du.

- Vâng.

Minh Quân gục gặc:

- Cũng có thể lắm chứ, tình yêu là mù quáng mà.

- Trước khi Hạ Du bị nạn, nó đang giận Phong Vũ.

- Do Uyên Hoa mà ra à?

- Vâng.

- Phụ nữ mấy cô thật là phiền phức.

- Cũng tùy theo người chứ anh.

- Hạ Du đã có người trong mộng rồi, thế còn em?

Thủy Phương tủm tỉm:

- Em chuẩn bị làm chị của Hạ Du.
- Nghĩa là...
- Người yêu của em là Duy Trường, anh Hai Hạ Du.
- Ôi! Anh xin chúc mừng. Mới đây mà nhanh thật.
- Anh nói gì?
- Anh nhớ ngày nào em và Hạ Du còn là những cô bé vô tư hay nghịch ngợm, thế mà nay đã có người yêu hết rồi. Anh thấy mình còn thua bọn em quá xa.
- Thời gian như trôi đưa, đâu chờ đợi con người. Bọn em giờ đây đã trưởng thành, còn anh thì lên chức.
- Chúc gì?
- Bố.

Minh Quân lắc đầu:

- Chưa đâu. Anh chưa muốn lập gia đình.
- Sao vậy? Cô cũng đang trông ngóng mà.
- Có cô nào chịu lấy anh đâu mà cưới.
- Anh đùa hoài. Người đàn ông có điều kiện như anh...

Vô tình Thủy Phương bắt gặp khuôn mặt buồn và đau khổ của Minh Quân, cô kịp dừng lại:

- Em xin lỗi.
- Không có gì đâu.

Thủy Phương lái sang chuyện khác:

- Hay là để em làm mai cho anh một cô.

Minh Quân hăng hái:

- Được đó. Bao giờ gặp mặt?
- Đợi Hạ Du khỏe hẳn nha. Vì chị ấy là bạn rất thân của Hạ Du.
- OK. Quyết định vậy đi.

Hai người mỉm cười. Trước mắt họ vẫn là hình ảnh của một Hạ Du nằm im. Mùi thuốc, mùi ête... cho họ biết hiện tại Hạ Du vẫn còn trong tình trạng hôn mê. Thủy Phương chép miệng:

- Hạ Du rất sợ nằm viện. Thế mà bây giờ...
- Tình trạng của Hạ Du có nặng lắm không?
- Bác sĩ nói nguy hiểm đã qua, nhưng chưa thể tỉnh lại vì do va chạm ở đầu.
- Hy vọng Hạ Du sẽ không có gì đáng buồn. Cô ấy còn phải vui vẻ bên người yêu của mình. Anh thấy Phong Vũ là người đàn ông tốt đấy chứ. Anh ta yêu Hạ Du bằng cả trái tim mình.
- Sao anh biết?
- Sự lo lắng và hành động của Phong Vũ cho anh thấy điều đó.
- Anh nhận xét rất đúng. Phong Vũ rất yêu Hạ Du, nhưng nó thì chưa mặn nồng lắm với tình yêu này, vì Uyên Hoa đang là hàng rào chắn.

Minh Quân ngẫm Hạ Du:

- Anh tin không gì ngăn cản được tình yêu của họ đâu. Cho dù Uyên Hoa có làm gì đi chăng nữa, cô ta cũng đứng bên lề tình cảm, và chắc chắn nơi đây không thuộc về cô ta.

Thủy Phương cũng có ý nghĩ giống như Minh Quân vậy.

Chợt có tín hiệu từ cái điện thoại bé xíu của Minh Quân. Anh giơ tay:

- Xin lỗi, anh nghe điện thoại.

Thủy Phương bước sang một bên, cô tế nhị với chuyện riêng của người khác.

Nghe xong điện thoại, Minh Quân quay lại:

- Thủy Phương! Anh có việc phải đi ngay. Khi nào Hạ Du tỉnh lại, cho anh gọi lời thăm cô bé nghe.
- Vâng. Cảm ơn anh nhiều.

Minh Quân đùa:

- Không cần cảm ơn. Nhớ giới thiệu cho anh một cô được rồi.

- Em nhớ mà.

Minh Quân vẫy tay. Đợi anh đi khuất, Thủy Phương mới với tay lên móc lấy áo của bệnh viện khoác vào người, rồi đẩy cửa vào bên trong với Hạ Du.

CHƯƠNG 15

Cộc... Cộc... Cộc...

Phong Vũ đẩy cửa phòng của Uyên Hoa một cách thô bạo. Bên trong, Uyên Hoa đang nằm xem báo phải bật dậy:

- Anh Vũ!

Phong Vũ bước đến nắm tay kéo Uyên Hoa xuống khỏi giường.

- Cô nói đi! Từ trưa đến giờ, cô đi đâu, làm gì?

- Em đi đâu làm gì cũng phải cần báo cáo với anh sao? Anh đâu phải là chồng của em.

Phong Vũ nạt:

- Cô thôi đi! Bây giờ có nói không?

Nhìn khuôn mặt đặng đặng sát khí của Phong Vũ, Uyên Hoa cũng hơi ngán.

- Lúc trưa này, bạn em gọi đến và em ra ngoài với cô ấy.

- Cô ấy hay anh ấy?

Uyên Hoa mở to mắt:

- Anh đang ghen à?

- Đừng nói nhảm nữa!

Uyên Hoa phá lên cười:

- Nhìn cái mặt anh kia. Còn yêu em mà làm như không có gì. Thôi, đừng nổi nóng như thế. Quả thật lúc trưa em có đi chung với một anh bạn từ Mỹ về.

Phong Vũ đánh giọng:

- Cô hết chối rồi nhé. Có phải cô hãm hại Hạ Du không?

- Anh nói gì vậy?

- Uyên Hoa! Bây giờ tôi mới biết tâm địa của cô đấy.

- Em...

- Cố tình ép đả gây tai nạn cho Hạ Du. Cô ấy nằm bệnh viện cho đến bây giờ vẫn chưa tỉnh, cô hài lòng chưa?

Uyên Hoa ngơ ngác:

- Hạ Du bị tai nạn nằm viện?

- Cô đừng giả mù sa mưa nữa. Đáng lý ra ngay từ đầu, tôi không nên để cô trọ Ở đây. Bây giờ biết được con người thật của cô đã quá muộn rồi.

Uyên Hoa uất ức kêu lên:

- Phong Vũ! Em không biết gì hết. Em không có hãm hại Hạ Du.

- Đừng kêu ca cho tội lỗi của mình. Nếu Hạ Du có chuyện gì nghiêm trọng, thì tôi không tha thứ cho cô đâu. Chỉ vì sự ganh tỵ đố kỵ mà cô không nương tay với một cô gái ngây thơ. Cô độc ác quá! Tôi đã sai lầm khi xem cô là bạn.

Phong Vũ cắn răng:

- Nhìn Hạ Du nằm im giữa những bức màn trắng, lòng tôi đau như cắt. Tôi rất muốn cắn hận cô đấy, Uyên Hoa ạ.

- Một anh cũng nói em, hai anh cũng nói em. Vậy anh có bằng chứng nói em là thủ phạm hãm hại Hạ Du không?

- Có.

- Ai vậy?

- Bạn của Thủy Phương, tài xế lái xe tắc xi, cũng là người đưa Hạ Du vào bệnh viện.

- Biết đâu anh ta là người gây ra tai nạn rồi bịa chuyện.

- Người gây tai nạn cho Hạ Du là một nam một nữ chạy xe Dream.

- Lúc trưa này, em với bạn em đi chơi bằng tắc xi.
- Lấy gì làm bằng chứng?
- Anh có thể gọi điện cho bạn em để xác minh.
- Tôi không còn thời gian. Uyên Hoa! Tôi muốn cô ngày mai hãy quay về Anh Quốc.

Uyên Hoa hơi sựng lại:

- Anh đuổi em à?
- Vì nơi đây không có việc của em.
- Nhưng còn tình yêu của chúng ta?
- Tôi nghĩ tôi nên nói rõ với em thì hơn. Hạ Du mới chính là tình yêu của tôi. Tôi yêu cô ấy và tôi sẽ cưới cô ấy trong một ngày gần đây.
- Anh... Em không cho phép anh.
- Cô lấy quyền gì?
- Em...
- Thức tỉnh đi, Uyên Hoa. Đừng đeo đuổi ảo vọng nữa.

Uyên Hoa đau đớn:

- Anh quả tuyệt tình.

Phong Vũ thở dài:

- Anh không còn cách nào khác, vì sự chọn lựa của anh là Hạ Du. Em nên biết khi anh rời khỏi Anh Quốc không một lời từ giã thì em không nên hy vọng ở anh làm gì. Quên đi, và hãy xem như một giấc mơ.
- Không... Không...
- Anh chưa ghép tội em, cho em đi là dễ lắm rồi, đừng gây khó khăn cho ai nữa.

Uyên Hoa ôm mặt, những giọt nước mắt đau khổ tuôn rơi. Phong Vũ đã không có chút tình cảm nào với cô nữa rồi, vậy cô còn ở lại đây làm gì nữa.

Uyên Hoa lao ra khỏi phòng, đến phòng khách thì gặp ngay ông Nam. Cô tức tưởi:

- Chú Nam!

Ông Nam hiền từ:

- Chuyện gì? Cháu và Phong Vũ gây gổ nhau nữa rồi à?
- Cháu không có gây. Chính anh ấy là người kiếm chuyện đấy. Phong Vũ mắng cháu và còn đuổi cháu về Anh Quốc nữa.

Ông Nam vuốt tóc Uyên Hoa:

- Hôm nay, tâm trạng Phong Vũ không được vui vì Hạ Du đang nằm trong bệnh viện, cháu đừng để tâm.

Uyên Hoa vừa khóc, vừa nói:

- Hạ Du nằm trong bệnh viện thì có liên quan gì tới cháu chứ? Tại sao anh ấy mắng cháu và còn nói cháu đã hãm hại Hạ Du?

Ông Nam cau mày:

- Hạ Du nằm viện không phải vì tai nạn sao?
- Đương nhiên là không rồi. Có người cố tình ép Hạ Du té xe.

Ông Nam ngẩng lên:

- Sao cháu biết?

Phong Vũ bước xuống bậc thang cuối cùng và đi xuống ngồi đối diện với ông Nam và Uyên Hoa.

- Có người nhìn thấy và nói cho cháu biết. Thú thật, cháu rất không muốn tha thứ cho hành vi đó, cho nên cháu không muốn Uyên Hoa có mặt trong nhà này nữa.

Ông Nam quay nhìn Uyên Hoa:

- Cháu nói đi!
- Tuy cháu có đổ kị căm ghét Hạ Du thật, vì cô ta đã cướp đi tình yêu của cháu cả người cháu yêu,

nhưng cháu không làm những việc đó. Cháu không hãm hại Hạ Du.

- Thế tại sao có người nhìn thấy...

- Họ nói láo! Thực chất họ không nhìn thấy. Lúc Hạ Du bị tai nạn, cháu đang đang ở vũ trường với bạn. Có thể là kẻ thù của cô ta thì sao?

Phong Vũ xen vào:

- Hạ Du là một cô gái ngoan, không xích mích với ai làm sao có kẻ thù được.

- Chuyện đó còn phải hỏi lại. Đừng bao giờ chỉ nhìn thấy mặt tốt mà không thấy mặt xấu.

- Em im đi! Chỉ có em hay ganh tỵ và ăn hiếp Hạ Du mà thôi.

- Nếu anh cứ khẳng khẳng cho là em làm, vậy đợi Hạ Du tỉnh lại hỏi rồi lúc đó sẽ rõ.

- Biết bao giờ cô ấy mới tỉnh?

Ông Nam can ngăn:

- Hai đứa bình tĩnh để gỡ rối vấn đề đi. Theo chú thấy, lời của Uyển Hoa cũng phải. Hạ Du tỉnh lại thì sẽ biết được người hãm hại thôi.

Phong Vũ hơi dịu đi:

- Nhìn Hạ Du nằm im, cháu không thể không nóng lòng, mà nguyên nhân cũng tại Uyển Hoa. Không là cô ấy thì Hạ Du đâu có buồn bỏ đi lang thang cho xảy ra chuyện.

- Vậy trước khi Hạ Du bị tai nạn, con bé và Uyển Hoa có gặp nhau à?

Uyển Hoa cúi đầu:

- Lúc sáng này, Hạ Du đến đây tìm Phong Vũ. Cháu đang giận vì anh ấy từ chối tình cảm của cháu, cho nên cháu bịa chuyện nói Phong Vũ và cháu quan hệ với nhau làm Hạ Du buồn bã bỏ đi. Cháu xin lỗi. Cháu không ngờ vì lời nói của cháu mà xảy ra chuyện nghiêm trọng như vậy. Chú Nam! Cháu không cố ý đâu.

- Không muốn thì chuyện cũng đã xảy rồi, có giận dữ cũng chẳng làm được gì. Phong Vũ! Cháu đừng có mắng Uyển Hoa nữa.

- Uyển Hoa cố tình bỏ ngoài tai lời của cháu nói. Tình cảm thì không thể ép buộc được. Cô ấy làm như vậy là tự hành hạ chính mình và còn làm khó người khác.

Ông Nam an ủi:

- Thôi đi cháu, hãy quên đi. Trên đời này còn biết bao người đàn ông tốt.

- Tình cảm không thể gượng ép, nhưng con tim cũng là một chuyện. Muốn quên thì quên được sao? Cháu không ngờ về thăm quê hương lại mang con tim đau khổ.

- Cháu và Phong Vũ có duyên gặp nhau, nhưng không có nợ với nhau thôi.

- Cũng như chú và mẹ cháu, phải không?

Ông Nam cười buồn:

- Có thể nói là như vậy. Được biết mẹ cháu sống trong sung sướng và hạnh phúc, thì lòng chú đỡ ray rứt hơn.

- Bây giờ chú còn nhớ đến mẹ cháu không?

- Thật lòng yêu một người thì không dễ dàng quên đâu. Hình bóng mẹ cháu vẫn mãi ở trong tim của chú.

Uyển Hoa tươi hơn một chút:

- Cháu sẽ giống như chú. Phong Vũ mãi ở trong tim của cháu.

- Cháu ngoan!

- Bây giờ cháu thành thật chúc phúc cho Phong Vũ và Hạ Du.

Uyển Hoa vừa dứt lời thì có tiếng chuông điện thoại.

Ông Nam nhắc máy:

- Alô.

- Chú ơi! Cho cháu hỏi... Phong Vũ có nhà không ạ?

- Có. Cô chờ máy chút nghe.

- Vâng. Cảm ơn chú.

Ông chuyển máy cho Phong Vũ.

- Của cháu.

Phong Vũ áp máy vào tai:

- Alô.

- Tổng giám đốc! Kho hàng số hai của chúng ta bị cháy.

- Cái gì?

- Anh tới nhanh lên!

Phong Vũ dập máy, anh chụp lấy chùm chìa khóa trên bàn. Thấy sắc mặt của Phong Vũ, ông Nam hỏi ngay:

- Hạ Du sao rồi?

Phong Vũ nói nhanh:

- Không phải Hạ Du mà là kho hàng của công ty bị cháy.

Nói được như thế thì anh lao đi. Ông Nam nhìn theo lẩm bẫm:

- Kho hàng bị cháy... Vậy đợt hàng chuẩn bị xuất đi...

Tại sao lại như thế? Chẳng lẽ dòng họ Lâm hết thời rồi sao?

Ông Nam ôm lấy ngực gục xuống, Uyển Hoa hốt hoảng:

- Chú Nam! Chú có sao không? Cháu đưa chú vào nghỉ nha.

Ông Nam giơ tay thều thào:

- Chú không sao. Cháu lấy thuốc trong hộp tủ cho chú.

- Dạ.

Uyển Hoa tìm được lọ thuốc, cô rót nước đưa cho ông Nam.

- Đây chú.

Uống xong hai viên thuốc, ông Nam ngả người ra xa lông nhắm mắt lại. Uyển Hoa hỏi:

- Chú thấy sao?

- Đỡ nhiều rồi. Cảm ơn cháu.

- Không có gì ạ. Chú nghỉ đi nhé.

Uyển Hoa dọn dẹp các thứ trên bàn, cô cũng ngồi xuống cái ghế gần đó để canh chừng ông Nam.

Tội nghiệp cho Phong Vũ! Đến bây giờ anh vẫn chưa có sự yên tâm cho mình.

Khi Phong Vũ đến nhà kho số hai thì hầu như lửa đã được dập tắt hoàn toàn.

Mọi người đến xem rất đông, có cả Duy Trường, Lam Dung đang cho lời khai với cảnh sát. Vừa thấy anh, Duy Trường vẫy tay:

- Tổng giám đốc của chúng tôi đến rồi.

Phong Vũ bước gần đến, người cảnh sát gật đầu:

- Chào anh. Tôi là Trung úy Quốc Tuấn. Anh là tổng giám đốc Lâm Phong Vũ có phải không?

- Vâng.

- Nhận được điện báo, chúng tôi đến ngay hiện trường, và tìm ra nguyên nhân của vụ cháy. Trợ lý của

anh - Duy Trường và thư ký công ty - Cô Lam Dung cho biết. Trong kho hàng số hai này có khoảng 30 thùng hàng.

Phong Vũ gật đầu:

- Ban đầu thì đúng, nhưng bây giờ thì không.

- Sao?

- Công ty của tôi gặp phải nhiều đối thủ mạnh, trong số đó có người muốn hủy diệt chúng tôi, cho nên tôi đã làm đúng câu của người xưa "phòng bệnh hơn là chữa bệnh". Giờ thì anh thấy đấy...

- Nghĩa là...

Vừa lúc đó có một người cảnh sát trẻ đi lại:

- Thưa sếp, tôi tìm được ở phía sau kho hàng vật này.

Anh đưa bịch ni lông trắng cho Trung úy Quốc Tuấn. Phong Vũ, Duy Trường và Lam Dung cùng xem xét.

Một nắp mũ có mùi xăng và cây bút rất đặc biệt có in hàng chữ công ty Phong Vũ.

Trung úy Tuấn hỏi:

- Ba người có nhận ra hai vật này không?

Duy Trường gật đầu:

- Tôi nhận ra cây bút. Nó là của công ty tôi, chỉ có nhân viên công ty mới có nó.

Trung úy Tuấn gục gặc:

- Tôi hiểu rồi.

Anh quay sang người cảnh sát trẻ:

- Còn tìm được gì trong kho nữa không?

- Thừa sếp, trong kho không có gì ngoài 10 cái máy trong thùng bị cháy hư hỏng.

Duy Trường là người không hiểu gì cả, anh nhìn Phong Vũ như muốn hỏi. Phong Vũ ra hiệu:

- Tao sẽ nói chuyện với mày sau. Chuyện cháy kho hàng này không phải là một tai nạn, cũng như tai nạn của Hạ Du vậy.

Câu nói vô tình của Phong Vũ làm Lam Dung lo sợ, nhưng không ai nhìn thấy được khuôn mặt khác lạ của cô.

Duy Trường chép miệng:

- Một ngày chủ nhật thật là tệ.

- Tao mong cảnh sát sớm điều tra chân tướng kẻ hại tao, hần phải bị trả giá.

- Mày có nghi ngờ gì cha con Vũ Đức Bình không? Có thể họ sẽ dám làm đấy.

- Tao không nghĩ, nhưng nếu họ dám làm thì phải có người tiếp tay.

- Mày muốn nói đến nhân viên trong công ty?

- Ừ, không thì làm sao họ biết chính xác tao cất hàng ở kho hàng nào.

Duy Trường thắc mắc:

- Tại sao họ phải thiêu hủy hàng của mày?

- Vì họ muốn tao phải phá sản, Lâm gia mãi mãi không ngóc đầu lên được. Nhưng họ đã làm, Lâm Phong Vũ này đâu có khờ đến nỗi ngồi yên để cho họ đánh.

Phong Vũ khoanh tay:

- Tao còn điều tra biết được công ty Bình Minh có lô hàng giống như lô hàng của công ty chúng ta. Nếu hàng chúng ta không tung ra được thị trường thì Bình Minh sẽ chiến thắng.

- Tao không ngờ âm mưu của họ ghê gớm như vậy. Phong Vũ! Mày cho di chuyển hàng khi nào?

- Tối hôm qua.

Duy Trường tròn mắt:

- Ủa! Không phải mày đi với Hạ Du sao?

- Đúng, tao đi với cô ấy. Lúc tao cho chuyển hàng, Hạ Du cũng có mặt bên tao.

- Vậy...

Phong Vũ chột búng tay:

- Tao nghi ngờ tai nạn của Hạ Du và việc cháy kho hàng có liên quan với nhau.

- Có lẽ con bé biết được bí mật gì đó, nên người ta định...

Phong Vũ giận dữ:

- Khôn nạn thật!

Duy Trường vỗ vai bạn:

- Mày bình tĩnh đi. Chỉ cần Hạ Du tỉnh lại, thì sự việc sẽ rõ như ban ngày thôi. Nhưng chúng ta phải cẩn thận, coi chừng con bé gặp nguy hiểm một lần nữa. Bây giờ, kẻ thù của chúng ta ở trong tối, phải cẩn thận thì hơn.

Phong Vũ nhìn bạn:

- Tại sao mày phát hiện được kho hàng bị cháy?

- Vừa rời khỏi trụ sở công an quận Ba, thì tao nhận được điện thoại của Lam Dung, cho nên tao tới đây ngay. Mày thử hỏi Lam Dung xem.

Phong Vũ gọi:

- Lam Dung!

Lam Dung giật mình đánh rơi chùm chìa khóa. Phong Vũ nhướn mày:

- Cô sao vậy?

- Dạ... có lẽ thấy cháy lớn quá, nên bây giờ vẫn còn hơi sợ.

- Vậy à! Sao cô phát hiện được đám cháy?

- Tôi đi công việc cho mẹ tôi ngang qua đây, nhìn thấy một vài người la lên, tôi ngừng lại. Thì ra nơi bốc cháy là kho hàng của công ty. Tôi liền bấm số gọi 114, sau đó thì gọi các anh.

- Chứ không phải cô đến kho hàng chơi sao?

- Tổng giám đốc!

Phong Vũ khoát tay:

- Tôi đùa thôi. Có cho cô cũng không dám một mình đến đây đâu. À! Cô có nhìn thấy người nào khả nghi không?

Lam Dung lắc đầu:

- Sợ quá tôi cũng không để ý.

Phong Vũ suy nghĩ:

- Những vật mà cảnh sát tìm thấy rất có thể liên quan đến vụ cháy kho hàng. Cây viết, nắp mũ có mùi xăng... chẳng lẽ thật sự có người hãm hại chúng ta? Duy Trường! Mày có ý kiến gì?

- Theo tao, có người cố tình hãm hại chiếm tỉ lệ nhiều hơn là tai nạn.

- Tại sao?

- Đã xác nhận có mùi xăng mà mày vẫn không nghĩ ra sao? Còn cây viết làm bằng chứng nữa, những người không phận sự đâu được vào kho hàng. Mà loại viết này nhân viên công ty mỗi người được phát một cây sử dụng, hết mực đến phòng tài vụ đổi vỏ lấy cây khác. Nhất định người ngoài không thể có được.

- Mày nghi ngờ nhân viên công ty cũng có phần à?

- Cây viết cũng là thẻ vào cổng. Muốn biết chính xác, ngày mai mày tập họp nhân viên lại thì rõ chứ gì.

- OK. Như vậy đi.

- Lần này kho hàng cháy, chắc là Vũ Đức Bình đang cười đắc thắng đấy.

Phong Vũ đánh mặt lại:

- Tao không quan tâm đến nụ cười của ông ta nữa, mà tao đang chờ một kết quả rất là tệ của công ty Bình Minh. Nếu điều tra ra được ông ta có liên quan đến vụ cháy này nữa, thì ông ta chết chắc. Còn để tao biết nhân viên công ty phản bội lại tao thì tao cũng không tha thứ.

Lam Dung rung mình, lời của Phong Vũ như cho biết anh đã phát hiện được điều gì. Nếu đã như thế thì cô phải lo liệu cho mình thôi.

Mà cũng tại cô tất cả, sao lại sơ ý để rơi lại cây viết chứ? Chính mình hại mình rồi.

Bây giờ Lam Dung thấy sợ hơn bao giờ hết. Cô sợ ánh mắt kết tội của Phong Vũ, sợ ánh mắt khinh bỉ của bạn bè đồng nghiệp, và sợ khi phải ở một nơi không thấy được ánh mặt trời.

Tất cả cũng vì cô mù quáng trong tình yêu, chứ từ chú Phong Nam rồi đến Phong Vũ có ai đối xử tệ với cô đâu. Họ rất yêu thương và coi trọng cô kia mà.

Vì tình yêu của Vũ Vinh mà cô phản bội lại mọi người, phản bội lại lương tâm của một con người.

Lam Dung lẩm bẩm: "Phong Vũ! Tôi xin lỗi."

Duy Trường khều nhẹ vai Lam Dung:

- Chúng ta đi thôi.

Lam Dung giật mình ngơ ngác:

- Đi đâu?

- Cô hôm nay sao vậy? Hồn phách cứ để đâu đâu, giống y như người đang mang trọng tội.

Lam Dung lúng túng:

- Xin lỗi, tôi đang lo chuyện của gia đình tôi.

- Vậy ư? Cô là người nhiều trách nhiệm nhỉ?

- Anh đừng ngạo tôi mà.

Phong Vũ nhắc nhở:

- Duy Trường! Đừng để họ chờ.

Anh bỏ đi trước, thấy Lam Dung vẫn còn đứng, Duy Trường hỏi:

- Sao cô còn chưa đi?

- Tôi... tôi sợ lắm.

Duy Trường trấn an:

- Chúng ta đến sở cảnh sát cho lời khai thôi mà. Chẳng lẽ cô không muốn tìm ra nguyên nhân vụ cháy này sao? Thôi, nhanh lên đi.

Lam Dung theo sau Duy Trường mà lòng rối bời. Cứ mỗi lần đối diện với khuôn mặt như quan tòa của Trung úy Tuấn là Lam Dung không giữ được bình tĩnh. Cô rất muốn gọi điện cho Vũ Vinh để hỏi anh cô phải làm gì đây? Nhưng cô không dám, bởi hành động của cô bây giờ sẽ là sơ hở, chỉ cho người ta thấy sự đồng lõa phạm tội của cô.

Còn chuyện của Hạ Du nữa, đáng lý ra cô và Vũ Vinh sẽ không ra tay đâu. Nhưng vì con bé biết nhiều chuyện quá, nên phải... Hạ Du! Xin đừng trách tôi nhé.

Lam Dung hy vọng Hạ Du sẽ không sao. Lúc cô ấy tỉnh lại thì cô và Vũ Vinh đã cao bay xa chạy rồi.

Mọi việc sẽ được dừng lại ở đó, vì mọi chuyện không liên quan gì đến Vũ Đức Bình.

Lúc ba người ngồi lên xe, thấy khuôn mặt không có sắc của Lam Dung, Trung úy Tuấn quan tâm:

- Cô không sao chứ?

Lam Dung bóp trán:

- Tôi không sao, chỉ hơi đau đầu chút thôi.

- Chúng tôi đang thi hành nhiệm vụ, cô hiểu cho.

- Tôi biết. Công dân hợp tác với cảnh sát là chuyện phải làm.

Trung úy Tuấn nói với Phong Vũ:

- Tôi đã cho phong tỏa hiện trường, hy vọng tìm ra nguyên nhân chính của vụ cháy.

- Cảm ơn Trung úy.

Mọi người rơi vào im lặng cho đến khi xe về sở cảnh sát.

Sau hai tiếng đồng hồ cho lời khai, cuối cùng Duy Trường, Phong Vũ và Lam Dung cũng rời khỏi sở cảnh sát. Họ bước ra xe thì thành phố đã lên đèn.

Duy Trường quay sang Lam Dung:

- Chúng tôi đưa cô về nhà nhé.

Lam Dung vội từ chối:

- Không cần đâu, tôi tự về được.

- Nhưng xe của cô...

Phong Vũ lên tiếng:

- Người ta đã không cần thì thôi. Biết đâu cô Dung có người đón hay còn đi đâu đó thì sao. Mà tể nhị một chút đi.

Anh mở cửa xe ngồi vào:

- Đi thôi.

Duy Trường vẫy tay:

- Tôi về trước nhé.

Xe chạy được một đoạn, Duy Trường nhìn bạn:

- Tao thấy mày hôm nay lạ lắm.
- Vậy sao?
- Hình như mày đang căm hận ai đó. Từ đầu chí cuối, mày cứ khó chịu với Lam Dung.

Phong Vũ thở ra:

- Tao không ngại nói thẳng cho mày biết. Tao âm thầm nhờ thám tử tư điều tra cha con Vũ Đức Bình. Một điều không thể ngờ được là Lam Dung có quan hệ với Vũ Vinh, con trai Vũ Đức Bình.
- Mày muốn nói...
- Tao không nghi ngờ cũng không được. Từ việc Hạ Du bị tai nạn rồi đến kho hàng bị cháy... vật chứng tìm ở hiện trường như nói lên tất cả.
- Vậy...

- Lam Dung đã tiếp tay với Vũ Vinh.

- Cô ấy làm vậy để làm gì? Công ty có bạc đãi đâu? Chú Phong Nam yêu thương Lam Dung như con gái, sao cô ấy có thể...
- Trên đời này, ai biết trước được chữ ngờ chứ. Công ty Phong Vũ đứng trên bờ vực, có lẽ cũng do cô ta mang tin tức ra ngoài.

Duy Trường tức giận:

- Thật khôn kiếp mà! Cha con Vũ Đức Bình là đồ tồi, lợi dụng một cô gái cho sự thành công của mình. À! Mày biết được Lam Dung phản bội công ty từ lúc nào?
- Ngày đầu khi bước vào công ty, Lam Dung nhìn tao bằng ánh mắt đề phòng, nhưng lúc đó tao không quan tâm lắm. Cho đến khi cô ta có những cuộc điện thoại lén lút và hay lúng túng trong những câu hỏi của tao. Rồi điều làm tao có thể khẳng định hơn khi Hạ Du vô tình nhắc nhở tao.

Duy Trường nhíu mày:

- Nhắc nhở mày?
- Ừ. Hôm Hạ Du mang giấy tờ tao bỏ quên đến công ty cho tao, cô ấy có gặp Lam Dung và hai người cự cãi với nhau. Tao còn nhớ câu nói của Hạ Du với Lam Dung: "Chị nhớ ly nước hôm nào ở quán cơm không?" Cho tao biết hai người đã từng gặp nhau. Sau đó, Lam Dung có vẻ tránh né Hạ Du.
- Theo như mày nói, thì Hạ Du có chút hiểu biết về mối quan hệ giữa Lam Dung và Vũ Vinh. Rất có thể con bé bị họ hãm hại cũng nên. Nhưng sao mày để cho Lam Dung đi, lỡ như cô ta trốn thì sao?
- Nếu ngày mai Lam Dung không có mặt thì cô ta là kẻ có tội. Đến lúc ấy, cha con Vũ Đức Bình cũng không tránh khỏi. Tao nghĩ những câu đầy ẩn ý của tao, Lam Dung đã hiểu và bây giờ cô ta đang rất lo lắng bên cạnh Vũ Vinh.

Duy Trường chột hiệu:

- Thì ra đó là quỷ kế của mày. Còn nữa, mày chưa cho tao biết số hàng mày chuyển đi đâu rồi?
- Kho hàng số một.
- Mày lừa thật đó. Lỡ như kho hàng số hai không cháy mà cháy kho hàng số một thì sao?
- Thì ván bài của tao thua, công ty Phong Vũ tuyên bố phá sản, tao lại tha hương một lần nữa.

Duy Trường lắc đầu:

- Tao không dám tào bạo như mày đâu.
- Phàm làm việc gì cũng tính toán rất kỹ rồi. Hôm chuyển hàng vào kho hàng số hai, Lam Dung cũng biết nữa mà.
- À! Thì ra...

Phong Vũ chép miệng:

- Tao không nghĩ họ đối phó luôn cả Hạ Du, vì tao mà cô bé gặp nạn.
- Trách mình làm gì nữa. Có trách thì trách những người không có lương tâm kia. Bây giờ mày đi đâu đây?
- Ghé qua bệnh viện đi, tao muốn thăm Hạ Du.

Duy Trường ngoặt tay lái đổi hướng chạy. Phong Vũ nhìn hai bên đường.
Thành phố về đêm cũng rộn rịp đầy sắc xuân đầy chứ. Nhìn những đôi tình nhân sánh vai bên nhau,
Phong Vũ cũng thèm được như vậy. Nhưng rất tiếc, hiện giờ người anh yêu vẫn chưa tỉnh.

CHƯƠNG 16

Tại nhà riêng của Vũ Đức Bình.

Ông đang ngồi xem ti vi ở trong phòng khách thì Vũ Vinh, con trai ông và Lam Dung đi vào. Nét mặt hai người đầy hoang mang lo sợ.

- Thưa cha...

- Cháu chào bác.

Ông Bình hỏi, nhưng vẫn không nhìn con trai:

- Hai đứa đi chơi về đó hả?

-...

- Tuổi còn trẻ cũng nên đi ra ngoài, như ta già rồi còn vui chơi gì được nữa. hai đứa ăn cơm chưa? Hay là ra sau bảo con Tâm nó dọn cơm cho ăn.

Không nghe tiếng con trai trả lời, như một mình độc thoại, ông Bình ngẩng lên:

- Vũ Vinh!

Nét mặt của con trai làm ông giật mình:

- Con sao vậy?

Vũ Vinh buông người xuống xa lông:

- Cha ơi! Cứu con với.

- Nhưng mà là chuyện gì?

- Con đã đốt kho hàng của công ty Phong Vũ.

- Hả! Tại sao...

- Lần này cha không cứu con, thì con chết chắc.

Ông Bình ôm vai con trai:

- Bình tĩnh đi nào Vũ Vinh! Nói cho cha nghe đầu đuôi câu chuyện xem.

- Con không muốn trên thị trường lần này có mặt hàng của công ty Phong Vũ. Nếu để họ ra hàng thì chúng ta sẽ thua, cho nên con cùng Lam Dung bàn kế hoạch thiêu hủy kho hàng số hai, xem như là một tai nạn. Lam Dung tri hô, cảnh sát xuống hiện trường lập biên bản và lửa cũng được dập tắt. Theo như lời Lam Dung nói, thì hình như Phong Vũ phát hiện được điều gì, nên anh ta không tin đây là một tai nạn. Thêm nữa, con và Lam Dung đã cố tình ép xe làm bạn gái Phong Vũ phải vào bệnh viện.

- Chỉ vậy thôi à?

- Cảnh sát còn tìm được một nắp mũ có mùi xăng và một cây viết mà Lam Dung làm rớt lại hiện trường.

Ông Bình chất lưỡi:

- Con làm việc sao không hỏi cha? Bây giờ gây ra chuyện lớn rồi thấy không? Còn liên quan đến cảnh sát nữa.

- Cha à!

- Cảnh sát có nghi ngờ gì hai đứa chưa?

- Dạ chưa.

- Ngoài con bé nằm viện, có ai biết được mối quan hệ của hai đứa không?

- Dạ không.

- Nhưng con bé tỉnh lại cũng nguy hiểm lắm. Lúc ép xe, con bé có nhận ra hai đứa không?

- Chắc không đâu. Con và Lam Dung đều che mặt hết.

Ông Bình đứng dậy đi qua đi lại có vẻ nghĩ ngợi:

- Thôi được rồi, để ta giải quyết cho. Chỉ là sự suy đoán của hai đứa thôi, chuyện chưa đến nỗi tồi tệ. Ngày mai, hai đứa vẫn đi làm bình thường, nhất là Lam Dung đó. Cháu cần phải được bình tĩnh, không lo sợ cũng không căng thẳng. Nếu không, cử chỉ của cháu sẽ bán đứng cháu và Vũ Vinh nữa đấy.

- Bác ơi! Cháu không thể đến công ty được.
- Tại sao?
- Cây viết cũng chính là cái thẻ vào cổng của cháu, bây giờ mất rồi...
- Nhưng cháu không đến công ty thì Phong Vũ sẽ càng nghỉ ngơi nhiều hơn.

Lam Dung bối rối:

- Bác ơi! Cháu không thể nghĩ gì được. Bác giúp cháu đi, cháu không muốn bị bắt đầu.
- Bình tĩnh nào Lam Dung! Cháu đã giúp đỡ công ty bác rất nhiều, lẽ nào bác bỏ mặc cháu. Mà cũng tại Vũ Vinh, hồ đồ chi vậy để bây giờ gây ra họa lớn.

Vũ Vinh kêu lớn:

- Cha trách con ư? Con chỉ muốn giúp cha thôi mà.
- Giúp cha? Hay con gây thêm rắc rối cho cha? Phải chi con được như Phong Vũ thì cha đâu cần phải lo lắng và mệt mỏi. Từ hai bàn tay trắng, nó đã cứu lấy sản nghiệp của dòng họ Lâm. Còn con, sản nghiệp trong tay không biết gìn giữ và phát triển nó, con gây hết rắc rối này đến rắc rối khác. Con như thế làm sao ta yên tâm giao sản nghiệp lại cho con chứ?
- Cha! Thì ra bấy lâu trong mắt cha, con chỉ là một đứa vô dụng.

Vũ Vinh quay lưng:

- Thì thôi, chuyện con gây ra con tự giải quyết lấy.

Ông Bình hét lên:

- Đứng lại! Con không được rời khỏi nhà.

Lam Dung ôm cánh tay Vũ Vinh:

- Chuyện đã như vậy, anh còn định đi đâu. Anh đặt tự ái lên trên trong lúc này thì giải quyết được gì? Nghe em đi anh, anh là con của cha, cha sẽ không bỏ mặc anh đâu.
- Hừ! Ông ta cứu anh trong lúc này hay khinh trách anh.

Ông Bình đập tay xuống bàn:

- Im ngay! Ta không muốn nghe gì nữa. Vũ Vinh! Bắt đầu từ giờ này, con không được rời khỏi nhà. Còn Lam Dung, cháu phải làm theo lời ta. Bây giờ cháu về nhà, thu dọn những gì cần thiết cho chuyến đi xa.

- Bác...
- Chuyện đã đến nước này, không còn cách nào khác, cháu phải rời khỏi đây ngay.
- Còn anh Vinh...
- Nó sẽ cùng đi với cháu. Ở đây, bác sẽ ứng phó với Phong Vũ.
- Dạ.

Lam Dung cúi đầu chào ông Bình, cô lầm lũi ra về. Vì đâu cô đã đánh mất tương lai của mình, phải chọn cuộc sống tha hương?

Nhưng trốn đi, đó có phải là cách tốt không? Hay cô cứ mãi sống trong lo sợ vì người ta nhìn cô như một tội phạm?

Trong lúc này đây, Lam Dung thấy mình vô cùng ngu ngốc.

Đợi cho Lam Dung đi khuất, Vũ Vinh hỏi ông Bình:

- Cha định để cô ta đi với con thật sao?

Ông Bình nhếch môi:

- Con nghĩ vậy à? Lam Dung chỉ là con cò, khi ta đạt được mục đích rồi thì cô ta không còn giá trị nữa.
- Nghĩa là...
- Lam Dung sẽ chịu trách nhiệm với những gì mình làm, và cả gia đình có ta nữa. Bây giờ bằng chứng mà cảnh sát nắm chỉ bắt lợi cho Lam Dung. Cha sẽ mượn một luật sư giỏi để làm vụ này, nếu Phong Vũ đưa ra tòa.
- Nhưng cha ơi! Lam Dung sẽ khai...

- Ngày mai, chỉ ngày mai thôi, cô ta sẽ rời khỏi Việt Nam với một số tiền cha cho. Con nghĩ xem, Lam Dung rất sợ vào tù. Lúc đó, Phong Vũ nghĩ người đốt kho hàng là Lam Dung chứ không phải là con. Con không cần phải đi đâu hết, chỗ của con là ở đây.

Vũ Vinh ngần ngừ:

- Có quá tệ khi mình đối xử với cô ấy như vậy không cha? Dù sao Lam Dung cũng đã hết mình giúp chúng ta.

- Loại người như Lam Dung không thể đối xử một cách chân thành được. Cô ta vì tiền có thể phản bội lại chủ của mình, thì cô cũng có thể phản bội lại chúng ta. Con không nên quá hiền lành, tàn nhẫn một chút mới có chỗ đứng.

Ông Bình đặt tay lên vai con trai:

- Cha chỉ có mình con, cho nên con không thể xảy ra chuyện gì được.

- Hy sinh người khác cho lợi ích của mình, con thấy bất nhân quá.

- Vũ Vinh! Nếu cha không làm vậy thì cả con và cha đều phải vướng vào vòng tù tội. Con cũng biết, công ty chúng ta còn những phi vụ khác...

Vũ Vinh ngăn lại:

- Con hiểu rồi cha ạ.

- Tốt! Thôi, con đừng suy nghĩ lung tung nữa, mọi việc cứ để đó cho cha. Nhớ, không được manh động việc gì nữa, nếu như cha chưa lên tiếng.

- Vâng.

- Cũng không còn sớm nữa đâu, con phải nghỉ đi. Ngày mai, mọi việc sẽ tốt đẹp thôi.

Vũ Vinh uể oải đứng lên:

- Chúc cha ngủ ngon!

Ông bình nhìn theo bóng con trai mà không khỏi thở dài.

Ông tự trấn an con mình, nhưng ông biết mọi việc sẽ không đơn giản. Phong Vũ nhất định không bỏ qua, rồi việc gì đến sẽ đến. Cái ngày này ông cũng đã chuẩn bị từ lâu. Hậu nhân của dòng họ Lâm sẽ không buông tha ông.

Đời mà, vay trả - Trả vay là lẽ đương nhiên. Chỉ tội cho Vũ Vinh, nó vẫn còn hồ đồ và thiếu suy nghĩ lắm.

o O o

Sáng hôm sau, Phong Vũ mở cuộc họp gấp rút ở công ty. Và đúng như lời anh dự đoán, Lam Dung đã không đến công ty. Cô ta đã chạy trốn tội của mình.

Duy Trường hỏi bạn:

- Mà tính sao? Nếu thật sự Lam Dung bỏ trốn, thì làm sao có được chứng cứ mà buộc tội cha con Vũ Đức Bình? Chẳng lẽ kế hoạch của chúng ta trở thành công cốc sao?

Phong Vũ bình thản:

- Mà đừng quá nôn nóng, kẻ phạm sẽ không thoát được lưới của pháp luật.

- Vậy...

Duy Trường chưa kịp nói thì có tín hiệu từ chiếc máy trên máy. Phong Vũ ấn nút:

- Tôi nghe.

- Tổng giám đốc! Thám tử Thái Tài muốn nói chuyện với ông.

- Cô chuyển máy giúp tôi nhé.

- Thừa vâng.

Tít...

- Phong Vũ! Thái Tài đây.

- Tôi nghe.

- Lam Dung bị cảnh sát mời về đồn, cô ta bị tình nghi là can phạm.

- Thế còn Vũ Đức Bình?
- Về tư liệu ông ta đưa, cha con họ đã bị bắt cách đây nửa tiếng.
- Ông có thể cho tôi biết mức án của họ không?
- Nếu như ông ta thật sự liên can đến nhiều phi vụ thì không nhẹ đâu.
- Thôi được rồi, cảm ơn ông. Tôi ngay gặp lại.

Phong Vũ tắt máy, Duy Trường thì ngơ ngác:

- Chuyện này là sao?

Phong Vũ thông thả:

- Ngày đầu tiếp nhận công ty, chú Nam đã khuyên tao đừng để hận thù lấn áp lý trí, nếu không tao sẽ có một kết cuộc rất là tồi tệ. Tao có thể làm cho chú vui lòng, nhưng tao không thể quên cái chết của cha mẹ tao. Vì sự công bằng và món nợ năm xưa, tao đã làm người tha hương. Tao sẽ không giống Vũ Đức Bình dùng thủ đoạn để chiếm đoạt. Ông ta vay thì ông ta phải trả. Nhưng mà trả bằng cách nào để nơi suối vàng cha mẹ tao có thể mỉm cười? Sau nhiều đêm suy nghĩ, cuối cùng tao quyết định mượn pháp luật để trừng trị Ông ta. Để tìm ra chứng cứ phạm tội của ông ta không phải là dễ, cho nên tao muốn một thám tử theo dõi và điều tra.

- Vậy mọi chuyện đều nằm trong lòng bàn tay của mày?

- Ừ. Và kết quả như mày thấy đấy. Vũ Đức Bình phải trả giá cho việc mình đã làm. Mọi việc coi như đã xong, tao không còn nặng nề nữa. Nay mai sẽ có kết quả chính xác, nhưng tao chỉ tiếc...

- Điều gì?

- Lam Dung bị lợi dụng và được xem là một con cò thí mạng. Cô ta là một nhân tài... Không biết khi bị bắt, Lam Dung có hối hận cho việc mình làm không?

Duy Trường gục gặc:

- Tao cũng thấy tội cho cô ấy. Bây giờ có hối hận thì đã muộn. Nhưng tao hy vọng Lam Dung được xử nhẹ tội để làm lại cuộc đời.

Anh hất mặt:

- Ê! Chuyện của thương gia Vũ Đức Bình sẽ chấn động cả thành phố này cho coi.

- Tao không quan tâm.

Phong Vũ đưa tay bóp trán, anh cảm thấy mệt mỏi. Cái ngày Vũ Đức Bình đền tội lỗi của mình đáng lý ra anh nên vui mới phải, nhưng tại sao anh không cười, không mừng đi?

Trái lại, Phong Vũ còn nghe buồn. Đời người chỉ có thể thôi sao? Tiền tài, danh vọng chỉ là phù du, hư ảo. Tình cảm con người mới đáng coi trọng nhất.

Anh vì trả thù cho cha mẹ, nhưng cũng may anh không phải là người mất hết lương tâm. Anh không giống như Vũ Đức Bình. Lâm Phong Vũ này có tình người và có cả trái tim yêu.

Anh yêu Hạ Du, nếu cô ấy mãi mãi không tỉnh lại, Phong Vũ không biết mình sẽ ra sao.

Duy Trường lay bạn:

- Mày không được khỏe à?

- Ừ. Tao hơi bị nhức đầu.

- Đấy, không nghe lời tao. Đã biết công việc rất bề bộn, vậy mà đêm qua còn thức ở bệnh viện làm gì?

- Tao mong chờ Hạ Du tỉnh dậy.

Phong Vũ chụp tay bạn:

- Mày biết không? Tao rất sợ khi cô ấy phải ngủ hoài như vậy?

Duy Trường trấn an:

- Bác sĩ đã nói Hạ Du sẽ tỉnh lại mà. Mày phải có lòng tin.

- Nếu không vì tao, Hạ Du đâu vào bệnh viện. Tao thật có lỗi với cô ấy.

- Mày lại vậy nữa rồi. Nè! Tao thật không ngờ Lâm Phong Vũ cũng biết đau khổ vì tình cảm.

- Mày ngạo tao đấy à?

- Không. Tao đang nghĩ, nếu có mặt Hạ Du ở đây, con bé cười mày chết.

- Hạ Du có cười bao nhiêu lần cũng không sao. Chỉ cần cô ấy đừng giận tao và chấp nhận tao là được rồi.

Duy Trường khoanh tay:

- Ha! Vì tình yêu, mày không cần lòng tự trọng à?

Phong Vũ phóng tầm mắt ra cửa sổ:

- Bây giờ, cái tao cần không phải là địa vị, danh vọng, tiền tài, lòng tự trọng mà là tình của Hạ Du. Tao thèm khát một mái ấm gia đình và cần Hạ Du ở bên tao.

- Chu choa! một sự thay đổi quá nhanh nha. Mày còn nhớ tao đã từng làm mai Hạ Du cho mày và mày đã từ chối chưa?

- Nhớ chứ. Bởi vì lúc đó, lòng hận thù trong tao quá nhiều, tao đâu còn thời gian mà nghĩ ngợi chuyện yêu đương hay một hạnh phúc gia đình.

- Chứ không phải lúc đó, mày đang yêu Uyên Hoa sao?

- Đó không phải là tình yêu, mà là để xoa dịu nỗi cô đơn thôi.

Phong Vũ thở nhẹ:

- Bây giờ mọi chuyện đã được giải quyết xong, gánh nặng đã không còn. Tao muốn cưới Hạ Du, mày không phản đối chứ?

- Có người em rẻ như mày thật hãnh diện vô cùng. Mà này! Phải chờ Hạ Du tỉnh lại, tao không thể quyết định được.

- Chỉ cần mày ủng hộ là đủ rồi.

Phong Vũ dứt lời thì có tiếng chuông điện thoại, anh nhắc ống nghe:

- Alô.

- Phong Vũ! Hạ Du đã tỉnh rồi.

- Thế ư! Được, anh tới ngay.

Phong Vũ gác máy, anh vui mừng nói với Duy Trường:

- Hạ Du đã tỉnh.

- Tao đi với mày.

- Nhưng công ty...

- Phone sang văn phòng cho Trung Minh là được.

Nhắn gọi vài câu với nhân viên của mình, Phong Vũ và Duy Trường ra ngoài bằng xe con. Họ đang nôn nao trong nỗi vui mừng.

CHƯƠNG 17

Tại bệnh viện.

Khi Hạ Du tỉnh lại, bác sĩ tới khám và cho biết: Không có gì nữa, chỉ cần nghỉ ngơi vài ngày sẽ khỏe. Thủy Phương thì mừng rỡ ôm lấy bạn:

- Cảm tạ Ông trời.

Hạ Du ngơ ngác:

- Tại sao?

- Mà đã bất tỉnh một ngày một đêm rồi. Cứ nằm im lìm làm mọi người cứ cuống quýt lên. Nhất là anh chàng Phong Vũ của mà. Công ty gặp chuyện, bề bộn công việc thế mà vẫn thức đêm ở đây canh chừng mà.

- Tao đâu mượn.

- Nhưng mà con tim muốn thế.

- Phong Vũ đã có Uyển Hoa còn quan tâm đến tao làm gì?

- Thôi đi cô nương, biết đầu đuôi câu chuyện mà vẫn trách hờn người ta. Nếu có gì đó với Uyển Hoa, Phong Vũ còn tỏ tình với mà làm gì?

- Nhưng...

- Làm ơn tỉnh táo một chút đi. Mà bị Uyển Hoa gạt đấy. Sau khi biết chuyện, Phong Vũ đuổi cô ta về Anh Quốc rồi.

- Chú Nam không có ý kiến gì à?

- Lý lẽ con tim, ai mà có thể ép buộc được. Uyển Hoa với Phong Vũ có duyên nhưng không nợ. Còn mà với anh ấy vừa có nợ vừa có duyên.

Hạ Du nạt:

- Thôi đi, đừng nói nhảm nữa.

- Hừ! Mạnh miệng được rồi ư? Nghĩa là không còn chết nữa.

- Con quỷ! Mà không móc họng tao không được hay sao ấy?

Thủy Phương cười khi, cô hát mặt:

- Mà có biết vì sao ở đây không?

Hạ Du nhăn mặt như cố nhớ lại. Thủy Phương vội khoát tay:

- Thôi, không nhớ được thì thôi, để tao nói cho nghe.

- Khoan đã! Hôm ấy, tao đang đi trên đường, thì hình như có người theo dõi tao. Sau đó, có một chiếc xe vượt lên và ép tao... và tao nhìn thấy được khuôn mặt khá quen. Phải rồi! Chính Vũ Vinh và Lam Dung cố tình làm tao té xe.

- Mà nói cái gì?

- Tao không biết vì sao họ làm vậy nữa, chẳng lẽ vì ghét tao?

- Chưa đúng lắm đâu.

- Vậy vì cái gì?

Thủy Phương thở nhẹ:

- Họ không muốn mà biết cái gì mà không nên biết.

- Nghĩa là...

Hạ Du rùng mình:

- Ôi! Đáng sợ thật.

- Nếu không có Minh Quân, thì mà đã tiêu đời rồi. Chính Minh Quân đưa mà vào đây và cũng chính anh ấy gọi điện cho bọn tao biết.

- Minh Quân nào vậy?

- Con cô giáo chủ nhiệm thời trung học của mình.

Hạ Du reo lên:

- A! Tao nhớ rồi. Sao anh ấy đúng lúc vậy?

- Hôm ấy, anh Quân lái tắc xi thế cho một người bạn, ngang qua đoạn đường và đã nhìn thấy, khi đến gần mới biết người bị tai nạn là mày. Sau khi đưa mày vào bệnh viện, anh Quân đã gọi điện thoại cho tao.

Hạ Du im lặng. Thủy Phương nói tiếp:

- Người lo lắng và đau khổ nhất vẫn là Phong Vũ đấy. Anh ấy luôn tự trách mình vì tai nạn của mày.

- Đừng nhắc đến tên anh ta. Đồ giả dối!

- Tao biết là mày rất giận Phong Vũ, nhưng mày cũng phải suy nghĩ. Tại sao mày không hiểu là Uyên Hoa vì quá yêu Phong Vũ mà bịa chuyện? Chứ nếu Phong Vũ có gì đó Uyên Hoa thì anh ấy tỏ tình với mày làm gì? Phong Vũ là người luôn có trách nhiệm. Tại sao mày yêu mà mày không tin tưởng người mày yêu?

- Nhưng... quả thật không có gì thì Uyên Hoa nói với tao làm gì?

- Uổng công nói mày thông minh, nhưng thật ra mày khờ hết chỗ nói. Không phải mày không biết tính tình của Uyên Hoa sao? Cô ta yêu Phong Vũ từ chối thẳng nên cô ta đau khổ và cũng muốn mày phải đau khổ.

Hạ Du hơi chùng lòng:

- Tại sao anh ấy không giải thích với tao?

- Mày có cho người ta cơ hội đâu mà giải thích? Bản tính nông nổi và hấp tấp đâu phải là của mày. Ngày hôm đó, Phong Vũ và Duy Trường đi tìm mày khắp nơi. Phong Vũ gần như lục tung cả thành phố khi bước sang giờ chiều mà vẫn không thấy mày về. Đến khi nhận tin mày bị tai nạn, anh ta lo lắng và rất giận dữ khi nghĩ Uyên Hoa bày trò, để thỏa mãn lòng tự ái bị tổn thương. Tao không biết sau đó, Phong Vũ làm gì Uyên Hoa nữa.

Thủy Phương nhẹ giọng:

- Tao biết có yêu mới có ghen, nhưng mày đừng giận Phong Vũ nữa. Mấy ngày nay, vừa chuyện của mày vừa chuyện của công ty, Phong Vũ mệt mỏi và ốm đi rất nhiều. Đêm hôm qua, anh ấy còn thức canh mày cả đêm nữa đấy.

Hạ Du chạnh lòng:

- Tao... tao đâu nghĩ Phong Vũ yêu tao nhiều đến như vậy. Tao...

- Thôi, đừng tao tao nữa. Để tao cho mày biết thêm một chuyện nè. Cùng ngày mày bị tai nạn, kho hàng số hai của công ty Phong Vũ đã bị cháy.

Hạ Du nhồm nhanh dậy, Thủy Phương đỡ bạn:

- Mày chưa được khỏe lắm đâu.

- Công ty bây giờ ra sao rồi?

- Rồi ren. Nghe nói sáng nay Phong Vũ mở một cuộc họp khẩn, vì anh ấy nghi ngờ vụ cháy kho hàng không phải là một tai nạn.

- Ai đã làm?

- Duy Trường cho tao biết tại hiện trường cháy có tìm được vật chứng. Sớm muộn gì cũng sẽ biết ai là thủ phạm thôi.

Thấy bạn bỏ chân xuống giường, Thủy Phương hỏi:

- Mày đi đâu?

- Đến công ty Phong Vũ.

- Để làm gì?

- Tao muốn chia sẻ với anh ấy.

- Không được đâu. Mày vừa mới tỉnh lại thôi. Với lại, tao cũng đã gọi điện cho Phong Vũ rồi. Anh ấy đang trên đường đến đây.

Thủy Phương vừa dứt lời thì cửa phòng bật mở. Hạ Du vui mừng:

- Anh Hai! Anh Vũ!

Duy Trường nghiêm mặt:

- Em làm khó gì Thủy Phương đấy?

Thủy Phương trả lời:

- Hạ Du đòi đi gặp anh Vũ.

- Để làm gì? Hạ Du! Em đừng làm mọi người lo lắng nữa có được không? Em muốn gặp Phong Vũ, thì bây giờ anh ta tới rồi đây. Muốn hành hạ bao nhiêu thì tùy em.

Duy Trường đẩy vai Phong Vũ:

- Đến đó đi.

Anh nắm lấy tay người yêu:

- Bây giờ tao đưa Thủy Phương đi ăn đây.

Đi được vài bước, Thủy Phương quay lại:

- Chúc anh Vũ thành công!

- Cảm ơn em.

Trong phòng còn lại hai người, Hạ Du cứ cúi gằm mặt, cô không dám ngẩng lên nhìn Phong Vũ.

Lúc này đòi đi gặp Phong Vũ, bởi cô có rất nhiều chuyện để nói. Bây giờ anh có mặt ở đây rồi, câu chữ bay đầu mất tiêu.

Phong Vũ bước gần lại:

- Em tỉnh lại anh vui rồi. Còn đau đớn gì nữa không?

- Dạ không.

- Anh xin lỗi vì đã làm liên lụy đến em.

Hạ Du ngẩng lên:

- Anh đừng nói vậy mà.

Phong Vũ ngồi lên mép giường, nắm lấy hai tay của cô bé:

- Em có biết thấy em nằm im không có chút phản ứng, anh lo lắng như thế nào không, nhóc con? Anh sợ em ngủ mãi không tỉnh.

- Thì bây giờ em tỉnh rồi nè.

- Cho nên anh vui lắm.

Hạ Du nhỏ giọng:

- Em xin lỗi anh, Phong Vũ.

- Khờ quá! Quên hết chuyện không vui đó đi.

- Anh không giận em chứ?

- Về việc gì?

- Em đã hiểu lầm anh với chị Uyên Hoa và còn mắng anh.

Phong Vũ hiền từ:

- Anh đã quên chuyện đó rồi. Bây giờ, điều anh quan tâm là sức khỏe của em.

- Em đã khỏe rồi. Em chỉ muốn về nhà thôi.

- Bác sĩ chưa cho xuất viện mà.

- Nhưng em không thích ở đây.

- Có ai thích ở bệnh viện bao giờ. Cố gắng đi em, thật sự khỏe đã.

Phong Vũ cưng trăn Hạ Du:

- Hai, ba ngày nay, chú Nam lo và nhớ em lắm.

- Em cũng nhớ chú ấy nữa.

- Không nhớ anh à?

Hạ Du cong môi:

- Không.

- Không một chút nào luôn.

- Ủ, ai biểu anh cứ làm cho em buồn và sợ...

- Sợ gì?

Cô bé đỏ mặt:

- Người ta cướp anh đi.

- Ồ!

Phong Vũ vỡ òa niềm vui, anh vòng tay ôm người yêu vào lòng. Hạ Du kêu nhỏ:

- Anh! Coi chừng anh Hai và Thủy Phương nhìn thấy.

- Họ đi ăn rồi mà.

- Nhưng còn y bác sĩ?

- Họ hiểu và thông cảm thôi.

- Anh lì quá đi.

- Lì mới có được em chứ, mùa hạ xa xôi của anh.

Hạ Du rúc trong vòng tay Phong Vũ, cô nghe niềm hạnh phúc tuôn tràn. Thì ra cái cảm giác yêu và được yêu nó như thế này đây, vậy mà bấy lâu nay cô đã cố tình khước từ nó.

Hạ Du hơi nhích người ra ngắm Phong Vũ, cô đưa tay lên sờ mặt anh:

- Anh có vẻ ốm đi.

- Tại em đó.

- Và không còn đẹp trai nữa.

- Thật sao? Anh thấy anh vẫn vậy mà.

Cô bé lúc lắc cái đầu:

- Không. Lần đầu gặp, anh phong độ và đẹp trai lắm.

Phong Vũ bặm môi:

- Em còn dám nhắc sao? Để người ta đứng dầm mưa suốt cả buổi trời, vừa lạnh vừa mệt vừa tức.

Hạ Du khúc khích:

- Là quá ai dám cho vào nhà, lỡ có chuyện gì thì sao. Với ai nhìn mặt anh gian gian làm sao ấy.

- Người ta đẹp trai, phong độ, thật thà như thế này mà nói gian. Thế bây giờ có nhìn kỹ lại chưa?

Hạ Du ngấm ngấm:

- Rồi, không đến nỗi nào. Tạm chấp nhận.

Phong Vũ nắm mũi cô bé:

- Em mà không chấp nhận, anh liều thật đó.

Hạ Du rùng mình:

- Sợ quá!

- Biết sợ thì tốt.

Phong Vũ vuốt tóc cô bé:

- Ngày mưa ấy đã để lại kỷ niệm trong anh một ấn tượng không bao giờ phai. Với em, anh mới có cảm giác yêu, nhớ nhung và được chia sẻ. Bé con! Anh yêu em bằng một trái tim chân thành. Anh muốn mang lại hạnh phúc cho em.

Hạ Du xúc động:

- Em không ngờ mình có cái phước được anh yêu, và tôn trọng. Phong Vũ! Anh đừng lo lắng cho tình yêu của mình nữa. Em mãi mãi thuộc về anh.

- Hạ Du!

Hai người ôm lấy nhau, tình yêu của họ thật đẹp.

Phong Vũ siết lấy người yêu trong vòng tay mình.

- Không gì quan trọng đối với anh ngoài em và chú Nam. Tiền tài, danh vọng chỉ là hư không mà thôi.

Nó có thể tô điểm cho cuộc sống, nhưng nó không phải là hạnh phúc của anh, chính là em đó Hạ Du ạ.

Hai người bên nhau quên cả thời gian, không gian đó cũng tưởng chừng như là của họ.

Phong Vũ và Hạ Du đâu hay ngoài cửa đã có một người nhìn thấy tất cả. Người đó không ai khác hơn

chính là Uyên Hoa.

Cô đến thăm Hạ Du, nhưng vô tình... hai người yêu nhau như thế, cô nữ nào chia rẽ họ chứ? Họ đau khổ thì cô hạnh phúc sao?

Tình yêu ời! Thôi hãy cố mà quên. Tôi thành thật chúc phúc cho hai người. Phong Vũ nói đúng, cô và anh có duyên nhưng không nợ.

Uyên Hoa quay lưng bỏ đi. Cô biết mình cần phải làm gì.

Hạ Du chợt hỏi Phong Vũ:

- Nghe nói công ty đang gặp rắc rối, kho hàng bị cháy phải không anh?

Phong Vũ nói lỏng vòng tay:

- Thủy Phương nói cho em biết, phải không?

Hạ Du gật nhẹ:

- Dạ. Nhưng em muốn biết sự thật nó như thế nào? Em muốn chia sẻ cùng anh.

Phong Vũ đề Hạ Du dựa vào mình, anh trầm giọng:

- Kho hàng bị cháy không phải là tai nạn, mà có người cố tình hãm hại anh. Cũng may anh có sự đề phòng nên không tổn thất nặng.

- Thế có tìm được người nào đã làm chuyện đó chưa?

- Anh có một thám tử riêng, thêm sự giúp đỡ của cảnh sát. Trong vòng hai ngày, hung thủ đã bị bắt.

Hạ Du hỏi hộp:

- Ai vậy anh?

- Nhân viên công ty, Lam Dung đã giúp đỡ Vũ Vinh làm chuyện ấy.

- Anh nói... em không tin đâu.

- Đúng, không ai tin và cả anh cũng không dám tin. Lam Dung là một thư ký tài giỏi, thông minh và là cô gái đức hạnh trong mắt mọi người. Có ai ngờ...

Phong Vũ hơi buồn:

- Chú Nam mà biết được tin này, không biết ông sẽ nghĩ gì?

- Vì chú Nam rất thương và tin tưởng Lam Dung mà?

- Ừ.

- Em nghĩ chú Nam hiểu mà. Nhưng em vẫn chưa rõ tại sao Lam Dung phải làm như vậy?

- Tình cảm đã lợi dụng cô ta. Lam Dung bị mù quáng trong tình yêu mà không nghĩ đến kết quả của nó.

- Hèn gì... Vậy tất cả những gì Lam Dung làm là vì Vũ Vinh hết sao?

Phong Vũ nhìn người yêu:

- Em nói gì?

- Thật ra em vô tình biết được quan hệ giữa Vũ Vinh và Lam Dung từ lâu.

Phong Vũ tiếp lời:

- Cho nên tai nạn của em cũng do họ làm ra.

- Anh...

- Hạ Du! Tại sao em khờ vậy? Cha con Vũ Đức Bình rất là nguy hiểm em có biết không?

- Em không nghĩ, em chỉ biết là phải giúp anh thôi.

- Nhưng lỡ như em có chuyện gì thì anh sẽ ân hận suốt đời.

Hạ Du nhoen miệng cười:

- Bây giờ thì em đâu có gì.

- Em đó, bản tính bướng bỉnh không đổi được. Nhưng chỉ một lần này thôi, sau này có làm việc gì cũng phải nói với anh một tiếng.

- Hơ! Chưa gì đã muốn quản thúc người ta rồi sao?

- Anh yêu em và cũng không muốn điều gì không hay xảy ra với em.

- Chỉ vậy thôi à?

- Ừ. Nghe lời anh một chút nhé bé con.

Hạ Du mân mê cúc áo của Phong Vũ:

- Vũ Vinh và Lam Dung bị bắt phải rồi, ông Vũ Đức Bình liên quan gì mà cũng bị bắt?
- Dựa theo tư liệu và cảnh sát điều tra được, công ty Bình Minh có nhiều vụ làm ăn không hợp pháp. Em tưởng cha con Vũ Đức Bình phát lên nhanh như vậy là nhờ làm ăn chân chính sao? Tại cảnh sát chưa có đủ hồ sơ khởi tố ông ta thôi.

Phong Vũ mím môi:

- Lần này, xem ông ta chạy đâu cho thoát. Còn anh thì cũng được trả được mối thù xưa.

Hạ Du nắm tay Phong Vũ áp lên má mình:

- Vắt vả cho anh quá!
- Vậy thì thương anh nhiều một chút đi.

Cô bé đẩy anh ra:

- Đừng thừa cơ hội nha.

Phong Vũ kê tai Hạ Du bỏ nhỏ:

- Đợi xét xử cha con Vũ Đức Bình xong, chúng mình đính hôn nghe.
- Ôi!
- Sao hả? Trả lời anh đi, em có đồng ý không?

Hạ Du e thẹn:

- Nhanh vậy! Chúng ta...
- Yêu nhau thật lòng, đâu cần tính ngày tháng lâu dài. Chúng ta đính hôn, chú Nam rất mừng đấy. Hạ Du! Em nói đi.
- Em không biết. Anh hỏi anh Hai em ấy.
- Tao đồng ý.

Hai người giật mình quay ra. Phong Vũ hỏi:

- Hai người về khi nào vậy?

Duy Trường cười cười:

- Đúng lúc nghe được câu nói của Hạ Du ấy.
- Vậy...
- Tao đồng ý gả em gái tao cho mày. Sao, gọi anh Hai đi chứ?

Phong Vũ vòng tay lễ phép:

- Chào anh Hai.
- Tốt! Tốt lắm!

Hạ Du nín tay anh Hai:

- Anh Hai! Sao không hỏi ý kiến em?
- Hỏi làm gì khi biết em đồng ý từ lâu.
- Anh...

Thủy Phương trêu ghẹo:

- Đừng giả vờ vùng vằng nữa. Tao đã đọc được trong mắt mày một trời hạnh phúc.
- Mày còn trêu tao?
- Không có. Thấy mày tìm được hạnh phúc, tao mừng nhiều lắm.
- Hừ!

Duy Trường chen vào:

- Thôi, em đừng trêu Hạ Du nữa. Không khéo lại tội cho Phong Vũ khi bị con bé hành hạ.

Hạ Du tức lắm, nhưng cô chẳng làm gì khác hơn được. Duy Trường nhìn đồng hồ, rồi đập vai bạn:

- Ê! Vào giờ chiều rồi, mày không định về công ty sao?
- Về chứ, chiều nay tao có cuộc hẹn mà.

Phong Vũ cầm tay Hạ Du:

- Bây giờ anh về công ty, em nghỉ ngơi cho khỏe. Tối anh vào thăm em.

Anh nhìn Thủy Phương:

- Cho anh gọi Hạ Du nhé.

- Vâng.

Duy Trường bẹo má em gái:

- Nè! Giận thật hả? Anh Hai đùa cho vui thôi mà. Nếu em không chịu làm vợ Phong Vũ thì anh không ép.

Phong Vũ la lên:

- Ê! Đâu có được vậy.

Nhưng Duy Trường đã kéo Phong Vũ ra khỏi phòng.

CHƯƠNG KẾT

C hú ơi! Chú xem cháu đưa ai về đây?

- Ôi, Hạ Du!

Cô bé đến ngồi bên ông Nam, liền thoáng:

- Cháu nhớ chú quá.

- Chú cũng vậy. Cháu thật khỏe chưa?

- Dạ, cháu khỏe nhiều rồi ạ. Hôm nay, cháu có thể vào bếp được rồi đấy.

Hạ Du nghiêng đầu:

- Hôm nay, chú muốn ăn gì? Cháu sẽ nhờ anh Vũ chở cháu đi chợ.

- Được rồi, thấy cháu khỏe là chú mừng rồi. Còn việc ăn uống ấy, để chị Năm lo nhé.

- Ô! Cháu quên! Anh Vũ thuê được người làm từ lâu.

Ông Nam ngắm cô bé:

- Trông cháu ốm đi nhiều đấy Hạ Du. Để chú bảo Phong Vũ quan tâm cháu nhiều một chút.

Hạ Du xua tay:

- Thôi chú ơi. Mấy ngày nay, giờ nào phút nào anh ấy cũng bắt cháu ăn rồi ngủ. Oải lắm rồi.

Phong Vũ chen vào:

- Chú thấy có người chăm sóc tận tình mà la lên la xuống, có nhiều người muốn mà không được đấy.

- Phải rồi, người nào muốn thì anh quan tâm chăm sóc người đó đi. Còn em, em không cần nữa đâu.

Hạ Du giận dỗi đứng lên, ông nắm lấy tay cô bé kéo lại:

- Đừng như vậy mà, Phong Vũ chỉ đùa thôi.

- Nhưng sự thật vẫn có người muốn anh ấy chăm sóc. Anh ấy quan tâm chỉ là trách nhiệm phải làm.

Ông Nam nhìn Phong Vũ:

- Sao đây cháu trai?

- Cháu...

Phong Vũ bước sang ngồi gần Hạ Du:

- Giận anh hả?

Cô bé quay mặt:

- Ai thêm giận người dung.

- Thôi, đừng giận nữa mà ảnh hưởng đến sức khỏe. Nếu em không thích thì anh sẽ không đùa như thế nữa.

Anh ôm vai cô:

- Năn nỉ đó Hạ Du! Em giận thì anh rất là buồn, vì không ai nói chuyện và chia sẻ với anh. Anh cảm thấy cô đơn lắm.

Lời anh sao thấy tội thế? Hạ Du lòng dạ nào mà giận lâu, cô để một ngón tay lên miệng:

- Tha cho anh lần này đó. Nếu có lần sau thì đừng hòng năn nỉ.

- Anh không dám có lần sau.

- Nhớ nhé!

Ông Nam lắc đầu:

- Hai đứa giống trẻ con quá.

Hạ Du cười:

- Cuộc sống có những lúc như thế mới có ý nghĩa chứ chú. Khô khan, bình lặng không có những giận hờn vu vơ thì vô vị lắm.

- Chú không hiểu nổi tuổi trẻ bây giờ.

- Bởi vì chú đã già rồi.

- Cháu nói đúng. Cũng may là Phong Vũ không giống chú, nó có trái tim mãnh liệt cho tình yêu.

Biết mình đã vô tình chạm lại nỗi đau của ông Nam, Hạ Du lắng chuyện, cô nhìn quanh.

- Uyên Hoa đâu chú?

Phong Vũ phụ họa:

- Phải rồi, mấy ngày nay nhiều việc quá cháu cũng không để ý đến cô ấy. Chắc Uyên Hoa giận cháu chuyện hôm đó lắm hả chú?

- Chú nghĩ con bé không giận đâu, chỉ hơi buồn một chút thôi.

- Vậy Uyên Hoa đâu? Cháu muốn xin lỗi cô ấy.

- Uyên Hoa đi rồi.

- Đi đâu?

Để trả lời câu hỏi của Phong Vũ, ông Nam lấy phong thư dần dưới điện thoại đưa cho anh:

- Hai đứa xem đi.

Phong Vũ nhận lá thư từ tay ông Nam, anh xé ra, Hạ Du ghé mắt vào:

"Phong Vũ, Hạ Du!

Khi hai người đọc lá thư này, là tôi đang ngồi trên máy bay trở về Anh Quốc. Phong Vũ nói phải, dù tôi có mang dòng máu Việt, nhưng nơi đây không thuộc về tôi.

Thành thật xin lỗi khi bấy lâu tôi đã làm phiền hai người. Nhất là Hạ Du, tôi đã không phải với cô, xin bỏ qua cho.

Phong Vũ! Em trở về Anh Quốc bắt đầu một cuộc sống mới cho mình. Em sẽ cố gắng quên anh, một tình yêu không phải là của em.

Yêu và được yêu còn gì hạnh phúc hơn. Phong Vũ, Hạ Du! hai người hãy giữ lấy và tôn trọng tình yêu của mình. Đừng bao giờ đánh mất nó nhé.

Phong Vũ! Anh không cần xin lỗi em đâu. Vì em hiểu anh nổi giận với em cũng chỉ vì anh yêu Hạ Du mà thôi. Em ước gì trong đời được anh yêu, nhưng đó chỉ là giấc mơ.

Xin chúc phúc hai người,

Uyên Hoa"

Phong Vũ xếp lá thư lại. Anh hỏi ông Nam:

- Uyên Hoa đi khi nào vậy chú?

- Sáu giờ sáng nay con bé đã bay rồi. Ra đi trong buồn bã, chú thấy cũng tội quá.

- Nhưng cô ấy trở về Anh Quốc là phải.

Hạ Du chép miệng:

- Em vẫn chưa một lần nói chuyện ôn hòa với chị ấy.

Ông Nam nhướng mắt:

- Hai đứa sao vậy? Uyên Hoa trở về nơi của mình là phải rồi. Còn nếu muốn nói chuyện với con bé thì gọi điện qua.

Ngừng để quan sát Phong Vũ và Hạ Du, ông Nam nói tiếp:

- Chuyện Uyên Hoa trở về Anh Quốc không quan trọng nữa. Việc quan trọng bây giờ là chuyện của hai đứa đó. Duy Trường nói với chú là hai đứa định đính hôn, phải không?

Nhắc đến chuyện đính hôn, Hạ Du mắc cỡ, còn Phong Vũ thì rất vui:

- Phải đó chú. Hôm nay cháu đưa Hạ Du về đây là để báo với chú về chuyện ấy.

- Thế cháu định bao giờ?

- Dạ, sau phiên tòa xét xử cha con Vũ Đức Bình.

- Đã có kết quả phạm tội của ông ta rồi à?

- Cháu chỉ được biết sơ thôi. Tội Vũ Đức Bình khá nặng đấy chú ạ.

- Còn Lam Dung thì sao?

- Cô ấy chắc nhẹ thôi.

Ông Nam lắc đầu:

- Một phút nông nổi sai lầm đánh mất cả tương lai. Sao con bé khờ thế?

- Lam Dung có vẻ hối hận, cháu thấy cũng tội.
- Phong Vũ! Chỉ có cháu thôi... Cháu giúp Lam Dung được không?
- Cháu...

Sau một phút suy nghĩ, Phong Vũ quyết định:

- Thôi được, ngày mai cháu sẽ đi gặp luật sư. Hy vọng Lam Dung có cơ hội làm lại cuộc đời.
- Cám ơn cháu. Còn Vũ Đức Bình, ông ta xứng đáng nhận án cho tội lỗi mình gây ra. Ở đời có vay có trả, đó là quy luật tự nhiên. Nhưng tiếc một điều, ông ta đã liên lụy nhiều người.
- Đừng suy nghĩ nữa chú. Tất cả đã qua hết rồi, những gì không vui thì đừng nhớ.

Phong Vũ nắm tay ông Nam:

- Vui lên mà chuẩn bị đón nhận cháu dâu ngoan chú nhé.
- Ủ, cái ngày này chú đã mong lâu lắm rồi.

Ông Nam vuốt tóc Hạ Du:

- Điều ao ước của chú đã thành sự thật rồi đó.

Ông Nam hướng mắt về phía bàn thờ như khẩn nguyện:

- Anh chị Hai! Phong Vũ đã trưởng thành và khôn lớn, nay lại sắp sửa cưới vợ. Nơi suối vàng, anh chị có linh thiêng nhớ phù hộ cho nó nghe.

Phong Vũ cũng khẩn:

- Cha, mẹ! Hãy yên lòng đi. Con trai của cha mẹ nhất định làm tốt những công việc mà cha mẹ hằng mong ước.

Anh quay sang Hạ Du:

- Cô gái ngồi cạnh con là con dâu của cha mẹ đấy. Cô ấy tên là Hạ Du, một sự lựa chọn đúng đắn, phải không ạ? Con sẽ yêu thương và mang hạnh phúc đến cho cô ấy.

Hạ Du cũng nói:

- Hai bác yên tâm! Cháu sẽ thay hai bác chăm sóc cho Phong Vũ. Cháu hứa mang đến hạnh phúc cho anh ấy.

Ông Nam vỗ tay:

- Tuyệt lắm!

Ông nắm bàn tay của Hạ Du đặt vào tay Phong Vũ:

- Yêu thương nhau thật nhiều hai cháu nhé. Đó là điều chú mong đấy.

Ông Nam đứng lên và đi ra ngoài, có lẽ ông đang xúc động và nhớ lại tuổi trẻ của mình có một tình yêu. Nhưng ông đã để nó vượt mất đi, cơ hội không đến với ông lần nữa.

Phòng khách còn lại hai người, Phong Vũ siết lấy Hạ Du:

- Nhớ quá, nhưng này giờ có chú anh đâu dám hôn em. Hạ Du! Cho anh hôn nha.

Cô bé nhìn trước, nhìn sau:

- Không được đâu, lỡ như chú Nam và cả chị Năm nhìn thấy... Ôi! Dị lắm.
- Không sao đâu mà.

Phong Vũ năn nỉ:

- Hạ Du!

Nhìn mặt anh kia, Hạ Du cũng yêu anh nhiều lắm chứ bộ. Cô động lòng ra điều kiện:

- Hôn bên má thôi nha.

- Ủ.

Tuy Phong Vũ hứa vậy, nhưng chắc chắn anh sẽ không hôn bên má đâu. Biết vậy nên Hạ Du nhắm mắt.

Yêu anh tại sao phải tiếc với anh nụ hôn chứ?

Phong Vũ cúi xuống hôn nhẹ lên trán, lên mắt Hạ Du và cuối cùng dừng lại ở đôi môi hồng xinh xắn.

- Anh yêu em.

Phong Vũ thì thầm như thế. Nụ hôn chưa nóng môi, thì tiếng chuông điện thoại đánh thức hai người.

Phong Vũ làm bầm nhấc ống nghe:

- Ai vô duyên vậy không biết?
Hạ Du nhắc nhở:
- Anh nghe đi, biết đâu có việc quan trọng thì sao?
Phong Vũ áp máy vào tai:
- Alô.
- Anh Hai đây.
- Thằng quỷ! Mày phá như thế đủ rồi nha.
Phong Vũ đập máy, anh nhìn Hạ Du chột nói:
- Anh Hai gọi.
Nụ hôn đang dở vẫn còn luyến tiếc, nhưng Hạ Du đã đứng dậy, neho mắt với Phong Vũ:
- Em ra sau với chị Năm đây.
- Ồ...
Hạ Du vừa khuất ở phía sau thì chuông điện thoại reo nữa. Lần này Phong Vũ nổi giận thật. Anh chụp máy hét lớn:
- Mày đùa như thế đủ rồi đó Duy Trường.
Nhưng đầu dây bên kia là giọng người đàn ông trầm ấm:
- Ông Vũ! Tôi là Trung úy Quốc Tuấn đây. Xin lỗi, ngày nghỉ mà cũng làm phiền ông.
Phong Vũ liền hạ giọng:
- À! Không có gì.
Trung úy Tuấn nói:
- Cảm ơn ông về sự hợp tác. Tôi gọi cho ông là muốn cho ông biết, cô Lam Dung muốn gặp ông vào ngày mai.
- Có chuyện gì không thưa sếp?
- Cô ấy muốn nói chuyện gì đó với ông.
Không cần suy nghĩ, Phong Vũ đồng ý ngay:
- Được, ngày mai tôi sẽ cùng đến với một luật sư.
- Thôi nhé, hẹn ngày mai gặp lại ở phiên tòa. Chúc ông một ngày nghỉ vui vẻ!
- Cảm ơn ông.
Phong Vũ gác máy. Anh vừa ngẩng lên thì gặp ông Nam đã đứng đó tự bao giờ. Ông nhìn anh cười bằng nụ cười cảm ơn và toại nguyện. Tha thứ cho người khác sẽ bớt đi căng thẳng và nặng nề hơn. Trong cuộc sống hãy đối xử với nhau bằng tình người. Yêu nhau bằng tình yêu chân thật thì cuộc sống mới có ý nghĩa và tươi đẹp hơn.
Phong Vũ - Hạ Du. Chắc chắn họ sẽ rất hạnh phúc vì họ đến với nhau bằng sự chân thành của con tim. Còn cha con Vũ Đức Bình, họ phải trả giá đắt cho những gì họ đã gây ra. Không biết cho đến bây giờ, họ có biết đến hai từ hối hận hay không? Nhưng nếu có hối hận thì cũng muộn màng rồi.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>